

Eugen Baciu

EMANUEL și CASANDRA

Eugen Baciu / Emanuel și Casandra

Roman de Dragoste

Fantezie

Prefaţă

Zaharia Tudor Roman

Prefaţă

La romanul „Emanuel şi Casandra"
„Destinul lor fusese pecetluit înainte
ca ei să se nască"

Este a treia carte realizată în aproape doi ani a autorului lor, poetul şi prozatorul Eugen Baciu.
Un eveniment deosebit de îmbucurător pentru un autor care şi-a făcut debutul în literatură tot acum aproape doi ani cu romanul său autobiografic „Aşa a fost să fie" - vol.I. Cititorii, inclusiv cei de pe Internet, se aşteptau la apariţia volumului .II al cărţii sale după volumul de versuri „Eterna moştenire", dar apariţia acestei cărţi este şi mai surprinzătoare prin conţinutul ei la care nu se aştepta nimeni. Un roman de ficţiune, de dragoste romantică, de domeniul fantasticului, care datorită îndemânării narative, chiar a unei forţe narative a autorului, pe parcursul lecturii devine aproape veridică şi acceptată de cititor, de orice cititor.
Oamenii, în epoca actuală a computerelor, a filmelor de ficţiune, cu efecte în general de suspans nimicitor, distrugător, al celor poliţiste, interminabile în ceea ce priveşte cursele cu automobile, cu cascadorii care obosesc în general pe spectator, au nevoie de o

relaxare interioară, de mai mult sentimentalism care să-i readucă la adevărata structură a sufletului uman. Şi cartea domnului Eugen Baciu, face parte din această categorie de lecturi, întrucât ea poate declanşa ceea ce este omenesc în fiinţa umană, şi primul sentiment, primordial, nu poate fi decât dragostea reciprocă între fiinţele de sex opus lăsate de Dumnezeu pe această Planetă, şi nu cea deviată de pe drumul naturii. Şi lucrul acesta devine foarte important, iar autorul reuşeşte să-l facă într-o formă surprinzătoare şi cu un meşteşug vrednic de apreciat. Că fiinţa umană poate dovedi că deţine anumite forţe spirituale care depăşesc marginile realului, o ştim din experienţele parapsihologice, în care gândurile, s-au dovedit, că pot fi transmise la distanţe de mii de kilometri.

De ce nu am admite şi forţa invocată de autor, a tele portării, care face farmecul şi baza acestui roman de ficţiune scris cu multă îndemânare şi cu trăirile autorului care se simt pe tot parcursul cărţii.

Este acel sentiment al iubirii, care transfigurează, renaşte la viaţă, acel sentiment care readuce la viaţă fiinţa iubită; acel sentiment de o forţă neobişnuită de a învinge cruzimea de neînvins a timpului, prin gândurile şi sentimentele autorului care poate crea în

cititorul avizat, acele personagii psihofizice despre care ne vorbeşte în ilustra sa carte „Teoria capodoperei", Mihail Dragomirescu, carte care mai face valuri şi acum în lume. Se observă din acest roman că mijloacele artistice folosite de autor încep să contureze personalitatea sa, fiindcă o asemenea carte, reprezintă un salt vădit faţă de prima sa carte. Descrierile interioarelor, ale naturii, portretele eroilor, ale sentimentelor, devin ale unui autor la care trăirile îşi joacă rolul lor mai important decât o simplă povestire venită din memorie. Apoi momentele de suspans şi aventură trăită de cei doi, devin veridice tocmai prin forţa cu care ne sunt transmise şi nouă cititorilor, ceea ce este un merit al autorului. Apreciez că acest volum va atrage mult mai mulţi cititori tocmai prin ineditul acţiunii din cuprinsul lui fantastic pe care şi-l doreşte orice fiinţă umană. Şi autorul reuşeşte să trezească aceste sentimente la lectură nu numai la cei tineri, dar şi la cei de vârste mai înaintate care vor reuşi astfel să iasă din realitatea cotidiană, anostă şi puţin fericită în vremurile de azi, în care romantismul e căzut în desuetudine dar pe care autorul cărţii îl ridică la alte cote umane. Sfârşitul cărţii în care este invocat destinul care a unit într-o viaţă reală cele două fiinţe, lasă o urmă luminoasă în sufletele

cititorilor, în sensul că, puterea acestuia există totuşi în viaţa oamenilor şi de ea depinde existenţa însăşi a vieţii prin dragostea adevărată care uneşte două fiinţe umane.

Zaharia Tudor Roman

20 - februarie - 2015

.I.

Începutul

Anul 1995.

La un liceu din oraşul Iaşi, elevul de serviciu sună clopoţelul pentru a anunţa terminarea orelor de curs din acea zi, dar şi din acea săptămână, deoarece fiind o zi de vineri, urmau două zile de odihnă binemeritată atât pentru elevi cât şi pentru profesori.

Elevii clasei a X-a avuseseră ca ultimă oră de curs istoria, iar acum îşi strângeau de pe bănci rechizitele, aşezându-le fiecare în mapă sau în ghiozdanele de spate, apoi salutând respectuos profesorul, rând pe rând părăsiră sala de clasă.

Profesorul, un tânăr foarte chipeş, bălai, cu ochii albaștrii ca două oaze, conturaţi de două sprîncene blonde ca nişte acolade, nas drept şi o gură cu buze cărnoase, etalând un corp atletic şi având ca înălţime 1,88m, îşi închise catalogul apoi ieşi şi el din clasă.
Păşi pe holul destul de lung al şcolii îndreptându-se către cancelarie.

Absolvise facultatea de istorie a Universităţii din Bucureşti şi de doi ani preda ca profesor de istorie la acest liceu din Iaşi. Burlac, în vârstă de 26 de ani, cizelat şi fără scrupule, pe nume Emanuel.

În drumul lui către cancelarie fu sorbit din priviri de către o tânără profesoară de limba română, care neavând puterea să-i adreseze vreun cuvânt, trecu

mai departe schiţând un zâmbet apoi îşi muşcă instinctiv buza de jos a gurii, semn că o dorinţă ascunsă se zbuciuma înăuntrul ei.

Emanuel intră în cancelarie, puse catalogul pe un raft, în locul care îi era destinat apoi ieşi bucuros deoarece aici nu se aflase nimeni care l-ar fi putut atrage în vreo conversaţie plictisitoare făcându-l să-şi piardă din timpul lui liber.

Avea de gând ca acele două zile de weekend să şi le petreacă în liniştea casei şi ambianţei naturii din comuna Dobrovăţ, casă pe care o dobândise printr-o moştenire de la bunicii lui. Înainte de aceasta, însă, nu putea să plece fără să-l viziteze pe bunul său prieten, domnul Preda, profesor de astronomie, coleg cu el la acelaș liceu.

Se îndreptă către parterul clădirii unde se afla laboratorul dlui. Profesor, şi bătu de trei ori în uşa masivă din lemn de stejar.

– Intră! se auzi răguşit vocea profesorului, vibrând ca un clopot de catedrală scufundată.

Emanuel apasă clanţa aurită, deschise uşa imensă şi pătrunse în laboratorul care arăta ca un univers din filmele science fiction.

Profesorul aplecat asupra unor hărţi intergalactice, lucrează concentrat la ceva numai de el ştiut.

Fruntea-i amplă este brăzdată de cute care sunt mai degrabă semnul unei încordări permanente, şi îngândurări, decât pecetea senectuţii. Amurgul impregnat în ochii lui de o adâncime impenetrabilă fixează prin monoclul aşezat pe ochiul drept, un punct fix de pe harta din faţa lui.

Faţa-i rotundă este împodobită cu o barbă de patriarh, argintată.

– Bună ziua domnule profesor, rosti cu o voce caldă Emanuel, înaintând cu paşi lenţi către biroul acestuia.

Profesorul, recunoscându-i vocea, îşi îndreptă spatele, apoi se întoarse către el etalându-şi trupul rotofei, de o înălţime medie, care îl prindea de minune la acea vârstă a lui, de aproape 60 de ani.

– Bună să-ţi fie inima Emanuel. Dar cu ce ocazie sunt onorat de vizita dumitale?!

– Păi ...! acest sfârşit de săptămână aş dori să mi-l petrec acolo la casa bunicilor din comuna Dobrovăţ, şi nu puteam pleca fără să trec a vă saluta, dar şi în ideea de a afla ce descoperiri aţi mai făcut în domeniul ştiinţei de care vă ocupaţi.

– Un gentleman ca întotdeauna! rosti profesorul, apoi adăugă: în domeniul ştiinţei de care mă ocup intens cu cea mai mare dragoste, pot spune că sunt fascinat şi totodată captivat de frumuseţea şi de toate

aceste taine ascunse ale universului; este copleşitoare dar şi interesantă ideea de a călători în spaţiu şi de a-i descoperii tainele.

Totodată, destul de interesantă devine şi ideea de a călători în timp.

Emanuel care fusese numai ochi şi urechi la spusele profesorului, împins de o curiozitate care îl rodea de ceva timp, întrebă:

– Am auzit că ar fi posibil să existe o maşină a timpului.

– Ce cunoştinţe aveţi despre această presupusă invenţie, domnule profesor?

Profesorul care fu satisfăcut că putea discuta ceva pe această temă, îşi dădu jos monoclul de la ochi, după care se făcu comod într-un fotoliu aşezat lângă o măsuţă rotundă de sticlă, invitându-l şi pe Emanuel să se aşeze în celălalt fotoliu aflat de partea opusă a mesei, apoi răspunse la întrebarea ce i-a fost adresată.

– Dragul meu, maşina timpului este o maşină imaginară cu care se presupune că se poate călătorii în timp, spre viitor sau în trecut.

Acest aspect îi preocupă în mod serios pe oamenii de ştiinţă care au preluat ideea propagată de Albert Einstein, cu privire la dilatarea sau contractarea

timpului, care este considerat un vector ca şi spaţiu. Rămâne însă un vis al omenirii. Se spune că prin anul 1948, Kurt Godel ar fi găsit o soluţie pentru ecuaţiile lui Einstein de câmp gravitaţional care descriu rotaţia universului. Călătorind prin spaţiul unui astfel de univers, un astronaut poate ajunge în trecut.

Profesorul tăcu un moment, în timp ce îşi fixă o ţigară în port ţigaret, şi după ce o aprinse pufăi din ea făcând două rotocoale de fum care se voalară în timp ce pluteau în spaţiul laboratorului, apoi zise:

– Văd că eşti interesat de aceste lucruri misterioase, domnule Emanuel; curiozitatea mea însă, este, şi te-aş ruga să nu te superi pe mine că îţi adresez această întrebare.

– De ce nu ai rămas dumitale la Bucureşti, unde cred eu că ai fi putut obţine un post bun de profesor la vreun liceu de acolo, dar şi faptul că ai fi avut posibilitatea de a-ţi îmbogăţi cunoştinţele şi a-ţi satisface curiozităţile, având acolo atâtea instituţii şi universităţi, biblioteci, dar şi oameni bine documentaţi în ale ştiinţei care ar fi putut să-ţi lărgească universul cunoaşterii dumitale, de care văd că eşti avid în a ţi le însuşi?

Emanuel se ridică din fotoliu, făcu doi paşi către profesor, îşi duse mâna la barbă, o cuprinse între

degete, făcu o piruetă apoi se aşeză din nou pe fotoliu şi zise:

– Este aşa de straniu ..!

Nici eu nu-mi imaginez, dar ceva mă leagă strâns de aceste meleaguri. Mă simt de parcă aş fi trăit de când lumea aici; şi drept să spun la Bucureşti mă simţeam singur, nu aveam pe nimeni de altfel cum nici pe aici nu mai am pe cineva din partea familiei.

Părinţii mei au dispărut misterios pentru mine pe când aveam vreo nouă anişori. Bunicii îmi spuneau că ar fi plecat în străinătate, şi de atunci nu i-am mai văzut niciodată. Am primit însă o educaţie bună de la buni mei bunici. Eu prinsesem drag de şcoală încă de la primul meu contact cu ea, şi eram curios în a cunoaşte tot ce era trecut sau istorie; apoi facultatea după cum bine ştiţi, am absolvit-o cu brio la Bucureşti. În acel timp de şcoală s-a stins din viaţă bunicul, iar după el la câteva luni şi bunica.

Mare durere a fost provocată în sufletul meu atunci când eu am participat la funeraliile lor; păstrez şi acum în suflet amintirile cu ei; iar casa, a rămas intactă aşa cum era ea, doar cu foarte mici modificări, şi nici nu am de gând să fac vreo schimbare majoră la ea. După cum bine ştiţi, aici în Iaşi locuiesc cu chirie, însă ceva mă cheamă acolo şi de aceea ţin

neapărat ca acest sfârşit de săptămână să mi-l petrec acolo la Dobrovăţ.

Profesorul ascultă atent toată acea destăinuire, îşi mângâie barba argintie, se ridică apoi din fotoliu şi îi făcu semn lui Emanuel să-l urmeze.

– Să ne întoarcem la discuţia de mai înainte zise profesorul desfăşurând în acelaşi timp pe birou, o hartă astronomică, adăugând:

– Aceasta este o gaură de vierme, un tunel în spaţiu şi timp; şi cu o baghetă îi indică pe hartă locul susţinându-şi teoria.

Acest lucru ne demonstrează că teleportarea ar fi posibilă; se spune că omul se poate dedubla şi poate fi în două locuri deodată.

S-au auzit multe zvonuri despre anumite persoane care au reuşit să se teleporteze în timp, trecut sau viitor, sau chiar în altă locaţie decât cea în care se afla în acel timp.

– Ce părere îţi faci despre aceste fenomene tinere?

– Drept să spun, zise Emanuel, cred că am avut parte de o experienţă din acest gen de fenomene.

– Glumeşti ...! zise mirat profesorul.

– Nu, nu glumesc; dar nu am tratat aceste lucruri la modul cel mai serios; să vă relatez cum s-au petrecut acele evenimente:

– După cum vă povesteam în urma dispariţiei misterioase a părinţilor mei, rămăsesem cu bunicii.

Aveam vreo zece anişori şi ca oricare copil eram pus pe şotii. Într-o zi însorită de vară, plictisit, neavând ceva mai bun de făcut, am momit câinele vecinului, o piticanie blănoasă şi deloc feroce, şi când mi-a intrat în gheare i-am legat câteva cutii de conservă de coadă, şi am început să-l alerg pe uliţa satului făcând haz şi hărmălaie.

Profesorul zâmbi şi tuşi scurt.

– Şi vă daţi seama, continuă Emanuel, ce zarvă mare s-a făcut, că ieşiră oamenii curioşi pe la garduri.

Bunicul, tocmai se întorcea de la prăvălie când eu am dat nas în nas cu el, iar mie îmi dispăruse tot cheful de joacă. Parcă văd şi acum cum mă privea nervos, cu ochii lui de culoarea unui cer diluat, care păreau pustii şi goliţi de expresie.

Mă mustra fără să privească în jur, apoi mă trimise acasă. M-am întors maşinal, tremurând, apoi în pas alergător am luat direcţia către casă.

Bunica era plecată la o vecină cu treburi mai la marginea satului, aşa că m-am dus în camera mea şi m-am ghemuit într-un colţ al ei chiar după uşă.

Ştiam ce mă aşteaptă. Cureaua lată de piele a bunicului avea să fie folosită pentru a mă pedepsi.

Singurul loc unde m-aş fi putut ascunde în acele momente era un coteţ de găini, unde bunicul nu m-ar fi căutat şi unde eu mă aciuiam de multe ori când mă aflam în situaţii de acel gen. Cu ochii închişi de frică mă gândeam la acel adăpost benefic acum pentru mine, având în vedere situaţia în care mă aflam.

Ciudat a fost că în secunda următoare, când eu am deschis ochii la auzirea unui zgomot, crezând că este bunicul, nu mă mai aflam în cameră ci în coteţul găinilor, acolo unde îmi dorisem să fiu. Nu mi-am putut explica ce se întâmplase.

Important era că scăpasem de o chelfăneală zdravănă, dar nici nu am povestit cuiva despre această stranie întâmplare.

Altă dată o furtună cruntă, cu fulgere şi tunete aprige m-a găsit la marginea unei păduri.

Cuprins de spaimă m-am pitulat lângă trunchiul destul de gros al unui stejar, închizând ochii ca să nu mai văd lăncile fulgerelor care izbeau pământul.

Mă gândeam în acele momente la adăpostul cald şi îmbietor al camerei mele în care mi-aş fi dorit să mă aflu în acele clipe.

Deodată zgomotul infernal al tunetelor dispăruseră iar ropotul ploii nu se mai auzea cum loveşte pământul.

Era linişte.

Deschizând ochii mi-am dat seama că mă aflam în camera mea, aşa cum îmi dorisem.

Eram fascinat de acel lucru care mi se întâmpla, dar nici nu ceream nimănui vreo explicaţie cu privire la acel fenomen de frică ca nu cumva cineva să îmi fure descoperirea.

Aşa gândeam eu cu mintea mea de copil.

Bunicul care mă ştia plecat în raidurile mele pe coclauri, când a dat cu ochii de mine în cameră, rămase uimit şi clătinând din cap, confuz, mi-a zis:

– Eşti ciudat ca și taică-tău.

Niciodată nu am luat în serios acele întâmplări avute în copilărie.

Emanuel tăcu.

Profesorul îl privea de pe acum ca pe o minune.

Urmară câteva momente de linişte, după care profesorul rupse tăcerea şi zise:

– Mă uimeşti cu relatările dumitale; ce ţi s-a întâmplat ţie dragul meu este de-a dreptul extraordinar; înseamnă că dumneata ai avea puterea şi posibilitatea de a călătorii în timp, doar că nu ştii că deţii această aptitudine pe care mulţi dintre noi şi-ar dori-o. Am citit multe articole, după cum îţi spuneam, despre oameni care au menţionat în nenumărate rânduri că ar avea puterea de a se teleporta prin

diferite metode. Dumneata eşti singurul care îmi relatează în mod direct câteva întâmplări de acest gen.

Profesorul îşi aminti că înainte ca Emanuel să-l viziteze, colega lui, laboranta, îi adusese ceşcuţa de cafea de care uitase, prins în aceste discuţii interesante. Luă ceşcuţa de pe birou şi sorbi cu poftă din ea o gură zdravănă. În secunda următoare o grimasă i se văzu pe chip, apoi strâmbându-se îngână printre dinţi:

Drace ...! dar amară mai e...! a uitat să-i pună zahăr.

Maricică ...! strigă profesorul îndreptându-şi privirea către o uşă aflată pe unul din pereţii laboratorului care făcea intrarea într-o anexă a lui.

Uşa se deschise şi în cadrul ei apăru laboranta, o femeie trecută de 40 de ani, cu părul blond strâns cochet la ceafă într-un coc, apoi păşi uşor către locul unde se afla profesorul, unduindu-şi corpul cu forme generoase, ademenitoare, altruist expuse, apoi îl privi cu ochii ei de un albastru patetic, surâzând, aşteptând să i se spună de ce a fost chemată.

– Maricică mi-ai dat să beau cafeaua asta amară ca pelinul, o mustră râzând profesorul.

– Ptiu...! drace...! c-am uitat să-i pun zahăr, exclamă aceasta luând ceaşca din mâna lui, apoi când se

întoarse ca să plece, profesorul nu ezită şi îi lipi uşor o palmă peste fund.

Aceasta chicoti şi îşi undui instinctiv mersul. Distrat, profesorul îi făcu discret cu ochiul lui Emanuel, apoi ridică din sprâncene şi făcu câţiva paşi în urma ei.

Emanuel înţelese aluzia şi se gândi că ar fi bine să plece în drumul lui şi să-l lase pe profesor să-şi continue ziua după placul şi intenţiile pe care le avea.

Se ridică din fotoliu şi îndreptându-se către uşă îl salută pe profesor, care de pe acum se afla în urma laborantei atras definitiv în mrejele ei.

Profesorul îi făcu discret cu mâna, apoi înainte de a se face nevăzut în camera în care intrase cu laboranta, zise prin uşa întredeschisă:

– Vezi să treci pe la mine când te întorci de la ţară ca să dezbatem mai amănunţit acea problemă; ştii dumneata care.

Emanuel părăsi încăperea, traversă imensul hol, apoi cu paşi grăbiţi se îndreptă către ieşirea din liceu.

Avea de gând să treacă pe la locuinţa sa pentru a-şi lua cu el câteva lucruri înainte de a se îmbarca în microbuzul cu care avea să călătorească de la Iaşi până în comuna Dobrovăţ.

.II.

Călătoria

Drumul de la Iaşi până în comuna Dobrovăţ, se întindea pe o distanţă de 25 km.

Îmbarcat într-un microbuz avea să parcurgă acel drum cam în 50 de minute. Era trecut de orele trei ale după-amiezii. Se gândi că nu ar fi rău să aţipească puţin, deoarece până la casa lui avea să parcurgă mai bine de un kilometru şi ceva pe jos.

- Alo! Domnu! am ajuns; şi Emanuel se simţi bătut uşor pe umăr.

Adormise de-a binelea.

Parcă trecuse doar o clipă de când plecase de la Iaşi. Privi prin interiorul microbuzului şi constată că rămăsese singur; ceilalţi călători coborâseră de mult.

Îşi ridică de pe jos geanta de voiaj, o puse pe umăr şi coborî.

După ce îl salută pe şofer, îşi îndreptă paşi şi privirea către drumul pe care-l avea de parcurs.

Comuna Dobrovăţ era amplasată la sud de oraşul Iaşi, într-o regiune de codrii seculari. Pe marginea de sud a codrilor, într-o poiană mare pe valea pârâului Dobrovăţ, erau construite aşezări omeneşti din cele mai vechi timpuri, înconjurate de fâneţe şi terenuri agricole.

Emanuel îşi începu ascensiunea pe drumul care i se aşternea în faţă, fără să se gândească la distanţa pe

care o avea de parcurs. Un tropotit de cal îi tulbură melancolia în care se cufundase.

– Brrrr ...! ho murgu; şi o căruţă trasă de un armăsar negru ca pana corbului, cu o coamă bine îngrijită, muşcând nervos din zăbală, se opri lângă el.

– Bună ziua domnule! i se adresă căruţaşul, un bărbat scund, cu un trup mai mult larg decât înalt, craniul, toracele şi abdomenul dezvoltate în lărgime, aparenţă greoaie, gâtul şi trunchiul acoperite cu un strat considerabil de grăsime.

Omul pare amical şi bine dispus, şi întreabă:

– Încotro îţi este drumul tinere?

Emanuel îi întinse mâna şi se prezentă.

Căruţaşul îşi şterse instinctiv mâna pe dosul pantalonilor, apoi îi prinse mâna şi la rându-i se prezentă:

– Traian mă numesc, şi sunt căruţaşul satului.

– Nea Traiane, pentru că tot m-ai întrebat încotro merg, îţi spun că drumul meu se termină tocmai la capătul celălalt al comunei.

– Într-acolo merg şi eu, nu e mare scofală, zise căruţaşul; murgul meu ne va duce acolo cât ai bate din palme.

Emanuel îşi puse geanta în căruţă, apoi se cocoţă pe tronul ei lângă nea Traian.

Die murgu ...! şi luând hăţurile în mâini, căruţaşul îşi puse utilajul în mişcare.

Omul salută în dreapta şi în stânga fiind la rându-i salutat de locuitorii comunei care stăteau pe la porţi bucurându-se de căldura binefăcătoare a soarelui de început de Mai.

La fel făcu şi el imitându-l pe căruţaş, cu toate că nu cunoştea pe niciunul dintre curioşii privitori, de asemenea cum nici el nu era cunoscut de nimeni de pe acolo.

Îşi privi apoi ceasul şi constată că era trecut de orele patru ale după amiezii.

– Opreşte acolo la gardul acela de fier, nea Traiane, rosti înflăcărat Emanuel; acolo trebuie să ajung.

Căruţaşul trase uşor de hăţuri, şi pe un ton blajin îi porunci armăsarului:

– Hooo...! murgu, opreşte că am ajuns; apoi îşi întoarse privirile către Emanuel şi cuprins de curiozitate îl întrebă:

– Nu-ţi fie cu supărare tinere, nu eşti cumva nepotul ţatei Saveta?

– Ba da, sunt nepotul ei, locuiesc la Iaşi, iar pe aici vin mai rar; de aceea nu sunt prea cunoscut de localnici şi nici de dumneata care după cum bine am observat, eşti cunoscut de toată lumea de pe aici.

Scoase apoi din portofel două monezi de zece lei, şi i le întinse căruţaşului, mulţumindu-i pentru bunăvoinţa lui de a-l transporta până acolo. Acesta refuză să primească mica răsplată, spunând că a fost plăcerea lui să facă acel gest, însă Emanuel îi vârî banii în buzunarul pantalonilor.

- Mulţumesc frumos, dar nu trebuia spuse acesta introducându-şi mâna în buzunar şi pipăind cele două monezi.

- Rămâi sănătos tinere; apoi suindu-se pe capra căruţii îşi luă hăţurile şi mână calul, care porni la trap.

Emanuel îl privi cum se pierde de-alungul drumului, apoi scoase o cheie arămie dintr- unul din buzunarele genţii şi o introduse în broasca porţii.

O răsuci de două ori, apoi apasă mânerul; poarta se deschise scoţând un scârţâit strident de balama neunsă şi ruginită. Păşi pe aleea din faţa casei, unde pe de o partea şi de alta crescuseră narcise, cârciumărese, panseluţe şi sporul casei, toate înflorite, dând un aspect frumos micuţei curţi. Urcă cele două trepte de piatră, şi păşi pe prispa casei îndreptându-se către uşa mare din lemn care făcea intrarea în casă.

Şi pentru că aceasta era ferecată cu un ditamai lacătul, Emanuel potrivi cheia în el, îl desfăcu, după

care intră în încăperea răcoroasă a camerei, fără a închide uşa după el, lăsând ca aerul proaspăt de afară să inunde încăperea neaerisită.

Camera era aglomerată cu o serie de detalii rustice.

Pe pereţii de scândură geluită, stăteau frumos prinse ştergare cu motive naţionale. Laviţa era acoperită cu o cergă frumos lucrată iar la un capăt îşi aveau locul două perne mari ca nişte dumbăre, şi ele cusute cu motive naţionale ţărăneşti.

Pe masa din lemn aşezată în dreptul ferestrei se aflau câteva străchini şi căni din lut, iar lângă ele parcă aşteptând pe cineva să le folosească, stăteau tacâmurile cioplite din lemn.

Un mic lavabou cu robinet şi rezervor de apă, emailat, cu un lighean strălucitor, tot emailat, stătea aşezat pe suportul lui înalt, după uşa de la intrarea în cameră.

Emanuel cercetă cu privirea fiecare colţişor al camerei parcă căutând ceva anume. Pe peretele dinspre răsărit, sub o icoană înfăţişând-o pe Fecioara Maria cu pruncul Isus în braţe, regăseşte cu privirea candela din argint, care atunci pe când bunica lui trăia, stătea mereu aprinsă. Renunţă să mai caute cu privirea prin toate cotloanele camerei, şi obosit de drumul făcut până acolo, deschise geanta cu care

venise şi scoase din ea câteva haine de schimb pe care le luase cu el şi le aşeză pe unul din scaunele aflate lângă masa de lemn.

Scoase şi cele câteva bucate pe care le luase cu el împreună cu câteva fructe şi le puse pe masă, după care cuprins de flămânzeală se apucă să înfulece câte ceva din ele, astâmpărându-şi foamea.

Înserarea care veni pe neaşteptate făcea ca în cameră să fie semi întuneric. Luă unul din felinarele care erau aşezate pe pervazul destul de lat al geamului, şi scăpărând un băţ de chibrit aflat tot acolo lângă el, aprinse felinarul care lumină camera cu lumina lui galbenă pâlpâindă.

Se gândea el, că totuşi ar trebui să aducă câteva îmbunătăţiri pe acolo, cum ar fi să tragă lumină electrică, după cum presupunea în acel moment, că avea tot satul, privind pe fereastră la casele din jur.

Aşeză apoi felinarul pe locul în care îl punea şi bunica, undeva în colţul camerei pe o policioară din lemn, sub care descoperi, agăţată într-un cuişor, cheia de la o altă cameră pe care bunica o ţinea curată. Ştia că acolo în acea cameră, se afla lada de zestre a bunicii, despre care ea îi destăinuise odată, mai de demult, pe când el era doar un copilandru de nouă anişori, că ţinea înăuntrul ei ceva de mare preţ;

însă niciodată ea nu o deschisese ca să îi arate acea comoară bine ascunsă. Împins de curiozitate, luă cheia din cui, se îndreptă către uşa cu pricina, introduse cheia în broască şi o răsuci, apoi apasă clanţa şi pătrunse în întunericul camerei. Căută locul unde ştia că se află felinarul, îl aprinse, şi cu el în mână se îndreptă parcă cuprins de emoţie dar şi împins de curiozitate, către cufărul din lemn ce se afla aşezat la unul din capetele unui pat mare cu tăblii din lemn, frumos sculptate.

Se aplecă asupra cufărului, dar când încercă să-l deschidă, realiză că acesta era încuiat. Îşi aduse aminte că într-una din zilele copilăriei sale, fusese tentat să afle ce se ascunde în cufăr, şi o pândise pe bunica, până a văzut locul în care ea ascundea cheiţa de la el, dar totuşi nu avusese niciodată curajul să îl deschidă. Săltă apoi salteaua de la un colţ al patului, şi acolo într-un mic săculeţ de pânză, descoperi cheiţa, care stătea bine ascunsă acolo încă de pe vremea când bunica lui părăsise această lume.

Cuprins de nerăbdare, fixă cheiţa în broasca cufărului şi o descuie. Săltă capacul, apoi aduse felinarul mai aproape pentru a putea vedea mai bine ce se află în el. Se gândise, că la deschiderea capacului, bogăţiile aflate acolo înlăuntrul lui, vor

reflecta acele lumini sclipitoare, provenite de la noianul de bijuterii din aur, aflate acolo, aşa cum mai văzuse el prin filme. Dar spre surprinderea lui, acele raze sclipitoare erau absente, deoarece altceva descoperi el în acel cufăr. În locul aurului, acolo se aflau, frumos împăturite, două costume tradiţionale ţărăneşti, pentru căsătorie, unul pentru portul bărbătesc, iar celălalt pentru portul feminin, două perechi de opinci din piele de porc, două perini ale căror feţe erau cusute cu motive naţionale specific zonei, şi o cergă din lână frumos colorată, lucrată cu motive florale. Curios săltă pernele în ideea că poate sub ele se mai află ceva, şi spre surprinderea lui descoperi o cutie de tablă aurită. O scoase de acolo şi îi desfăcu capacul; înlăuntrul ei se aflau un teanc de bancnote regale, de 100, 500, şi 1000 de lei, dar şi o sumedenie de monede de 5 şi 20 de lei; le cercetă şi văzu că erau tipărite în anul 1927.

Fiind profesor de istorie îşi reaminti că în analele istoriei comuna Dobrovăţ datează dinainte de anii 1900, şi făcuse parte din Domeniile coroanei, fiind vizitată de însuşi Regina Maria a României la 1 iunie 1917. Aşeză la loc bancnotele în cutie, şi surâzând îşi zise ca pentru sine: deci aceasta era marea comoară a bunicii, banii şi celelalte lucruri primite de la părinţii

ei ca zestre la măritiş, care într-adevăr pentru ea reprezenta o adevărată comoară.

Puse în cufăr toate lucrurile aşa cum le găsise, îl încuie, puse la loc cheiţa, stinse felinarul şi părăsi camera satisfăcut. Trecuse o bună bucată de timp de când cotrobăise prin acea odaie, iar noaptea se instalase deja şi îşi trăsese perdeaua de stele peste întinderea cerului.

Emanuel se făcu lejer apoi se lungi pe patul aflat acolo în acea cameră, în care mai dormise şi altădată, în copilărie, cuibărit lângă bunica lui, care îi mai spunea câte o poveste înainte de culcare.

Era obosit.

Se gândea că a doua zi va face o plimbare prin împrejurimi.

Flacăra gălbuie pâlpâindă a felinarului, făcea ca prin ungherele camerei să răsară umbre sfioase cenuşii.

Hipnotizat de mişcările lor unduitoare, Emanuel adormi.

.III.

Conacul

Zorii albaştrii minerali au apucat să destrame copertina înstelată a nopţii.

Ziua se vestea cu un vag surâs.

Emanuel se trezi din odihnitoarea lui adormire.

Sări din pat, făcu vreo două trei mişcări de înviorare, ieşi apoi în curte şi inspiră aerul pur şi înmiresmat al dimineţii.

Roti apoi robinetul cişmelei aflate în curte, iar apa începu să curgă rece şi cristalină.

Cu palmele făcute căuş, se răcorii şi se învioră, spălându-şi faţa şi corpul până la brâu. Intră apoi în casă şi după ce se şterse, se îmbrăcă cu haine curate. Luă un măr de pe masă şi muşcă cu poftă din el, după care îşi privi ceasul de la mână şi constată că era trecut de ora nouă. Era timpul să iasă la o plimbare, aşa cum îşi propusese.

Ieşi, încuie uşa în urma lui, apoi părăsi curtea îndreptându-se către frumoasa pădure aflată nu departe de locul în care se afla. Îşi iuţi paşii într-acolo, fără a privi în dreapta şi în stânga, pentru a evita orice discuţie cu careva de pe acolo, care l-ar fi făcut să piardă din timpul lui preţios.

Ajunse destul de repede la marginea satului apoi îşi croi drum sărind peste un mic şanţ, şi apucă să meargă pe o potecuţă care ducea la un mic deal bine

cunoscut de el. Urcă acel deal fără a depune prea mult efort şi ajunse pe culmea lui.

Aici se opri ca să privească minunata privelişte a comunei.

Căsuţele rare, cu loc de păşune printre ele, păreau nişte movile cenuşii în verdele moale al câmpului.

Nu zăbovi prea mult şi coborâ panta dealului de la ale cărui poale se întindea vast pădurea.

Verdele crud al pădurii te atrăgea în mijlocul ei.

Era un început de Mai, călduros, iar natura se desfăta scăldându-se în razele soarelui.

Emanuel apucă pe cărarea din pădure, cătând să ajungă într-o poeniţă, unde ştia el că acolo va afla o sumedenie de flori, care mai de care viu colorate, care-i vor încânta privirea, aşa ca în copilărie.

Privea fascinat cum printre crengile copacilor, razele soarelui ţeseau păienjeniş de aur.

Poeniţa se deschise larg în faţa lui, în toată splendoarea ei, plină de flori şi iarbă verde, crudă, abia răsărită.

Păsărele de tot soiul zburau prin poiană, încântându-l cu trilurile lor.

Emanuel se bucură ca un copil şi surâse.

Păşi spre mijlocul poeniţei, apoi privi de jur împrejur admirându-i frumuseţea.

Văzu bătrânul stejar, secular, şi îşi aminti, cum pitulat la trunchiul lui, speriat de acea furtună care-l prinsese pe acolo, îşi imaginase că tare şi-ar fi dorit să se afle în cămăruţa lui la adăpost, iar acel lucru se înfăptuise fără să ştie cum, trezindu-se imediat în camera lui din casa bunicilor.

Discutase pe această temă şi cu bunul său sfătuitor, Preda, profesorul de astronomie.

Acum însă îi veni în minte un gând straniu. Ce-ar fi să încerce din nou. Merse şi se aşeză lângă trunchiul gros al stejarului şi îşi lipi trupul de el.

Afară nu era o furtună care să-l sperie, dar totuşi se gândi că merită să încerce, imaginându-şi că şi-ar dori ca în acel moment să se afle în casa bunicilor. Închise ochii şi vizualiză în minte interiorul camerei.

Deodată simţi cum parcă ar fi atras într-un vârtej, apoi remarcă că se deslipeşte de trunchiul copacului.

Ţinea totuşi ochii închişi, având o uşoară temere de tot cea ce se întâmpla cu el.

Ciripitul păsărelelor dispăruse.

Era linişte.

Când îşi făcu curaj, deschise ochii şi constată că era aşezat în aceeaşi poziţie, dar de data aceasta într-un colţ al camerei.

Se teleportase.

Nu-i venea totuşi să creadă. Se pipăi să vadă dacă este întreg, apoi se ridică şi făcu câţiva paşi oprindu-se în dreptul uşii de la cameră. Apăsă clanţa şi constată că aceasta era încuiată. Scoase cheia din buzunar şi o descuie. Se întoarse şi se lungi pe pat gânditor la cele întâmplate, spunându-şi ca pentru sine:

Este posibil, eu chiar pot să fac acest lucru; o să-i povestesc profesorului; trebuie să aflu mai multe informaţii despre această abilitate a mea.

Era trecut de orele patru ale după amiezei când Emanuel îşi aduse aminte că nu departe de casa bunicilor, la o margine de pădurice, se afla o casă frumoasă ca un conac, unde lui, copil fiind, îi plăcea să meargă şi să-i dea târcoale, împins de curiozitatea în a-i cunoaște pe cei care o locuiau.

Ştia de la bunici că proprietar ar fi o artistă de pe la Iaşi, dar nu o văzuse niciodată în raidurile lui pe acolo.

Cu acest gând, ieşi din casă, încuie uşa în urma lui, şi îşi îndreptă paşii către locul cu pricina.

Era spre asfinţit, când se afla deja pe aleea care dădea spre intrarea în curtea conacului, păşind către porţile mari din fier, vopsite în verde.

Aici domneşte pretutindeni de jur împrejur, atmosfera paradisiacă a asfinţitului. Păsărelele zboară de colo, colo, înălţându-se, coborându-se, rotindu-se, lăsând în văzduh o jerbă de triluri nemuritoare; culorile pure alcătuiesc un chenar imens omogen şi odihnitor pentru privire.

Liniştea instaurată este profundă precum cerul crepuscular.

Dincolo de coroanele castanilor, care stau ca nişte străjeri de o parte şi de alta a aleii, pe ale căror crengi stau ca nişte candelabre de vis, florile abia înflorite, răspândindu-şi parfumul, scapără într-o explozie de nuanţe din gama roşului, soarele.

Revenindu-şi din această feerie, Emanuel se trezi în faţa porţii. Pe ea, într-o tăbliţă de formă pătrată, stă scris cu litere de tipar, „CASĂ DE VÂNZARE".

Emanuel apăsă clanţa de fier a porţii şi împinse.

Aceasta se deschise scoţând un sunet ascuţit. Păşi pe aleia de trandafiri mirific coloraţi şi se opri în dreptul casei, o clădire masivă, veche, cu tencuiala muşcată ici şi colo de dinţii timpului, cu un acoperiş povârnit şi ferestre mari; intrarea în clădire se face printr-o uşă din lemn, masivă, sculptată arhitectural, ţesută în unghiuri, arcuri şi linii ţărăneşti. Tresări când dintr-un ungher al curţii, se puse pe lătrat un câine

flocos, bătrân, care însă nu se deranjă să se mişte de la locul lui, ci doar lătră ca să-şi anunţe stăpânul, că cineva îi călcase proprietatea.

Uşa masivă se deschise şi în pragul ei îşi făcu apariţia o femeie între două vârste, drăguţă, cu părul cărunt, având o faţă ovală cu nişte ochi căprui, mari, şi o gură cu buze subţiri frumos conturate, îmbrăcată într-o rochie lungă, cu poalele până la glezne, iar la brâu prins un şorţ de culoare albastră, care rămase pironită în prag, surprinsă de apariţia neaşteptată a străinului.

Emanuel intrase acolo doar pentru a-şi satisface o curiozitate mai veche, iar acum era pus în situaţia de a-şi justifica prezenţa, aşa că, trebuia neapărat să improvizeze ceva şi făcându-şi curaj i se adresă femeii:

– Bună ziua doamnă.

– Bună să fie domnule; dar pe cine căutaţi!?

– Eram doar în trecere! făceam o plimbare! spuse Emanuel emoţionat. Am văzut tăbliţa aceea agăţată de gard în care anunţaţi vânzarea acestei proprietăţi şi m-am gândit că n-ar fi rău să-mi fac o părere despre cum arată.

– Prea bine domnule! zise femeia venindu-şi în fire; haideţi de poftiţi înăuntru.

Emanuel urcă scările masive de piatră, şi ajuns în dreptul femeii se prezentă cu numele. La fel făcu şi ea, spunându-i că numele ei este Rodica.

Trecând pragul casei, pătrunse într-un fel de living, o cameră surprinzător de încăpătoare, cu un perete lateral complet acoperit de o bibliotecă cu rafturile pline de cărţi, toate legate în piele de aceeaşi culoare, maro; pe mijlocul camerei era aşezată o masă masivă din lemn, neagră la culoare, frumos lăcuită, cu nişte picioare frumos sculptate, imitând labele unui leu; de jur împrejur stau frumos rânduite câteva scaune tapiţate cu o izbutită imitaţie de piele; într-un colţ lângă una dintre ferestre, dominant se afişează un pian cu coadă marca, „Math Seuszek", cu clape de fildeş, având inscripţionat pe o plăcuţă de bronz, marca şi anul fabricaţiei, 1869. Mai încolo, lângă o scară din lemn de culoare maro, care face accesul către un nivel superior al clădirii, pe perete stă agăţat un tablou cu ramele aurite, înfăţişând un portret de femeie. Sub un vitraliu, pe un fel de podium, o pendulă neagră cât un coşciug, completează decorul. Un candelabru de cristal cu zeci de becuri lumânare aprinse, împrăştie semiobscuritatea răcoroasă, produsă de perdelele groase care stăvilesc lumina şi căldura de afară.

Fascinat de toată acea priveliște, Emanuel deschise discuția, și îi relată femeii, cum că el a copilărit o perioadă prin preajma locului, că nu este străin de această zonă și că încă de pe atunci era curios să afle cine deține această casă.

Femeia îi spuse că de fapt ea se ocupă cu îngrijirea acelei gospodarii.

Se opri apoi cu privirea asupra imensului tablou care înfățișa acea tânără femeie, și avu o sclipire neînțeleasă în ochi.

Tânăra din tablou avea un chip angelic, era nespus de frumoasă; tabloul era realizat în alb negru, dar parcă ochii frumoasei femei prinseseră viață și buzele îi surâdeau.

Nu mai văzuse până atunci o femeie așa de frumoasă.

O putea totuși asemăna cu o cunoscută actriță italiană, pe nume Gina Lollobrigida. Inima începu să-i bată cu putere.

Și-ar fi dorit ca femeia din tablou să fie aidoma.

Privea fără să-și dezlipească ochii, de la chipul ei fermecător.

Rodica observă agitația din ochii lui și-i zise:

– Ea este proprietara acestei case; numai că acum nu mai este tânără și frumoasă ca acolo în tablou;

acum este plecată pe la Iaşi. Locuieşte într-o garsonieră pe acolo.

Emanuel o privi curios, şi o întrebă:

- Dar care este numele ei?

- Casandra! răspunse femeia scoţând un oftat profund, apoi continuă:

- Îmi povestea domniţa Casandra, cum că prin anii 1945, pe când avea doar 15 ani, părinţii ei au venit aici în comuna Dobrovăţ, de prin nu mai ţin minte care localitate, mânaţi de sărăcia cu care se alesese de pe urma războiului. Casa le fusese devastată de ruşi, iar ei, ca să nu pice în mâinile lor, umblau ca nomazii din sat în sat, trăind din mila oamenilor pe la care tatăl ei lucra cu ziua. Aici în comună, şi-a făcut milă de ei un om cu suflet bun şi i-a lăsat să locuiască într-un grajd pe care omul nu-l mai folosea.

Tatăl ei lucra pe la gospodăriile oamenilor, procurând hrană pentru nevastă şi copilă.

Casandra apucase să facă patru clase de şcoală primară, înainte ca familia ei să se pripăşească pe aici, după care a fost înscrisă la şcoala din comuna noastră. De pe atunci, spunea ea, că era o fată frumoasă şi vioaie, deşteaptă şi cu mari aptitudini în ale cântatului şi a dansului. Şcoala organiza în fiecare lună, la Căminul Cultural din comună,

momente artistice, la care ea era nelipsită, şi era cea mai aplaudată dintre toţi, datorită talentului la cântat, putând interpreta şi alt gen de muzică decât cea populară, pe care o prelua de la marii interpreţi ai timpului respectiv.

Şi într-o zi în sala de spectacol s-a aflat şi un domn mai de soi, care după ce a văzut-o şi auzit-o interpretând câteva melodii, la terminarea spectacolului s-a dus să o întâlnească pe micuţa şi încântătoarea interpretă.

Rodica oftă prelung, sorbi o gură de apă dintr-un pahar, apoi îşi reluă discursul:

Avea în jur de 17 ani domniţa când acel domn i-a propus să meargă cu el la Iaşi, unde spunea el, că are să facă din ea o mare artistă, şi că nu va duce lipsă de nimic. I-a sucit minţile bietei fete, iar ea ca să scape de sărăcia în care trăia a acceptat propunerea lui, fără să mai stea pe gânduri, nu însă fără a-şi anunţa în prealabil şi părinţii. A mers deci împreună cu acel domn la părinţii ei, unde el s-a prezentat ca mare impresar pentru fiica lor, iar aceştia pentru binele fetei au acceptat propunerea făcută de el, mai ales că au fost recompensaţi şi cu ceva bani.

Şi urcată în maşina domnului impresar Roberto, fiindcă acesta era numele lui cu care se prezentase

în faţa părinţilor ei, Casandra a plecat fără să se mai uite în urmă, împreună cu el la Iaşi.

La numai şase luni de la plecarea ei acolo, în iarna ce a urmat, i-au murit părinţii arşi într-un incendiu, într-o noapte când soba lor improvizată în acel grajd a provocat marea nenorocire.

Nu s-a mai ales nimic nici de ei nici de grajd, doar soba a mai rămas ca o tinichea arsă în mijlocul ocolului înconjurată de scrum.

Casandra a aflat mult mai târziu despre moartea părinţilor ei, şi asta s-a întâmplat cam după cinci ani când ea avea 22 de ani şi venise ca să-i vadă, dar ca să cumpere şi această casă în care spera că părinţii ei vor duce o viaţă mai bună. Vestea morţii părinţilor a mâhnit-o foarte tare şi spunea că a plâns enorm de mult. A cumpărat totuşi această casă, gândindu-se că la timpul potrivit o să se retragă în ea. Se ţinuse de cuvânt impresarul şi făcuse din ea o mare artistă, cântăreaţă pe la unul din marile hoteluri de lux din Iaşi, „Traian Grand Hotel" şi nu numai.

Atunci pe când impresarul ei i-a cumpărat această casă părinţii mei au fost tocmiţi să aibă grijă de gospodărie. Tata a fost tocmit ca grădinar iar mama cu menţinerea curăţeniei în casă. Eu nu am cunoscut-o atunci pe domniţă; aveam doar 10 ani.

Au plecat apoi din nou la Iaşi.

Trimeteau însă regulat în fiecare lună, plata pentru părinţii mei aşa cum se înţeleseseră.

Nu au mai revenit multă vreme pe aici apoi părinţii mei au plecat rând pe rând în lumea celor drepţi, iar eu am preluat locul mamei ca îngrijitoare în casă, bine înţeles cu acordul Casandrei care în prealabil fusese anunţată.

După câte îmi mai aduc aminte, prima oară când a mai revenit pe aici a fost înainte ca părinţii mei să moară, cam prin 1955.

Domniţa era în vârstă de 25 de ani, şi doamne ce frumoasă mai era. Şi-a petrecut cam o lună de zile pe aici.

Tot atunci a adus şi acest tablou, pianul, biblioteca, cărţile şi câteva reviste, în care ea apărea pe prima pagină ca mare artistă.

Atunci am cunoscut-o şi eu.

Mă aflam cu părinţii mei prin curtea acestei case când ea a venit cu toate acele lucruri, încărcate într-un camion.

Domniţa m-a privit atunci cu blândeţe, mi-a adresat câteva complimente apoi a scos din gentuţa ei o ciocolăţică pe care mi-a dăruit-o sărutându-mă pe frunte.

Era frumoasă însă cu ochii mei de copilă am văzut că parcă ea era totuşi nefericită.

Ceva nu era în regulă cu ea.

De atunci au trecut aproape 40 de ani, până acum şase luni când a venit aici o doamnă elegantă însoţită de un reprezentant al primăriei din comună.

Atunci am aflat şi eu că de fapt casa nu mai aparţinea domniţei Casandra şi că fusese vândută acelei doamne cu câţiva ani în urmă.

Acea doamnă spunea că mai fusese pe aici o singură dată, dar în trecere însă nu a zăbovit în a-şi vedea achiziţia deoarece spunea ea că nu găsise pe nimeni acasă.

Aşa că, o cumpărase de la ea fără a mai veni la faţa locului.

O cumpărase propriuzis pentru un nepot de-al ei, însă acesta se răzgândise şi nu a mai vrut să se mute în ea. Iar atunci venise să o pună în vânzare.

Continuase însă în tot acest timp să-mi trimită răsplata pentru serviciile mele.

Aşa se asigura că această casă nu era lăsată în paragină.

Apoi până se va găsi vreun cumpărător, m-a însărcinat pe mine să am în continuare grijă pe aici.

– Şi iacătă că ai apărut dumneata ...!

– Ei, ce zici domnule, îţi place casa?

Emanuel o privi trecător neavând nici un răspuns pregătit apoi îşi aţinti din nou ochii către tablou.

Chipul frumos al Casandrei, îl privea pătimaş de acolo, în timp ce el o îmbrăţişă cu gândul.

Trecuse mai bine de o oră de când se afla în acea casă.

Timpul se scursese pe nesimţite şi afară se înserase de-a binelea.

Emanuel îşi luă cu greu ochii de la tablou, se întoarse către menajeră şi-i zise:

– O să mai trec şi mâine pe aici; acum este târziu; trebuie să mă întorc acasă.

– Prea bine domnule! atunci ne vedem mâine; şi îl conduse până la uşă.

Emanuel ieşi şi după ce ajunse în curte se întoarse către ea zicându-i:

– Ne vedem mâine după ora 12, doamnă Rodica.

– Cum spune-ţi domnule! aprobă ea, apoi intră în casă şi închise uşa în urma ei.

Pe cerul senin şi plin de stele, luna ca o minge imensă de aur lumina şi ea, reflectând o lumină opacă şi asupra pământului, ajutându-l pe oricare călător nocturn să-şi găsească cărarea până acolo unde i s-ar îndrepta paşii. Emanuel păşi către poarta

mare de fier. Câinele care îl întâmpinase la venire cu lătratul lui, făcu un efort şi se ridică de la locul unde se afla şi-l însoţi la drum de parcă ar fi fost prieteni de când lumea. După ce închise poarta îi făcu semn câinelui să rămână acolo, însă acesta refuză şi-l însoţi tot drumul până acasă.

După ce intră în bezna camerei, aprinse felinarul, luă ceva mâncare de pe masă şi ieşi pentru a-l recompensa pe bunul însoţitor. Acesta o primi, şi începu a o savura dând bucuros din coadă. Reîntors în cameră, Emanuel încuie uşa apoi se aşeză şi el să mănânce ceva, după care se pregăti de culcare.Tot drumul de la conac şi până acasă nu-şi putu scoate din minte chipul frumos al tinerei din tablou.

Acum când se aşternu ca să doarmă, imaginea ei îi apăru din nou în minte. Era agitat. Se întoarse pe o parte şi începu să numere în gând. Ştia că acest lucru îl va ajuta să adoarmă.

O mai făcuse şi altădată.

Frumoasă, ca o zeiţă, într-o rochie albă cu trenă, Casandra alerga desculţă, râzând şi bucurându-se de viaţă, prin poieniţa înverzită plină de flori.

Emanuel, ascuns pe după trunchiul gros al stejarului secular, o privea sorbind-o din ochi, cum râdea cu gura ei frumoasă cu buzele-i roşii ca trandafirii.

Ea se aplecă şi rupse o crizantemă. Deodată îşi aţinti privirea către trunchiul stejarului; simţea că cineva o pândeşte.

– Cine este acolo ...? răsună glasul ei cristalin ca un susur dulce de izvor.

El se pierdu cu firea şi nu ştia ce să facă; să se arate de după trunchiul stejarului sau să încerce să se teleporteze în casă. Se decise până la urmă, şi ieşi din ascunzătoare. Făcu trei paşi către locul unde ea rămăsese nemişcată, şi care de pe acum îl privea speriată, cu ochii ei verzi ca pajiştea spălată de roua dimineţii înainte de răsărit.

El dori să-i spună ca să nu fie speriată, deoarece este doar în trecere pe acolo, însă îşi înghiţi cuvintele atunci când, de la marginea luminişului, vijelios şi feroce ca un leu paraleu, se repezi lătrând către el un câine mare şi lăţos.

– Stai Rex!

Nu este voie.

Strigă Casandra încercând să potolească fiara.

Însă Emanuel se pusese de mult pe fugă, iar în urma lui, pus pe fapte mari alerga câinele gata, gata să-l încolţească. Agitat şi plin de transpiraţie, tresări cuprins de teamă, apoi se ridică inopinant în şezut. Visase.

Grafică copertă: după o idee a autorului
Redactor de carte: autorul
Tehnoredactor carte: autorul
Coperta.I.: Casandra în viziunea autorului
Coperta .IV.: Călătoria în timp (sursa internet)

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
BACIU, EUGEN
Emanuel şi Casandra / Baciu Eugen. -
Bucureşti : RBA Media, 2015
ISBN 978-606-8327-42-6

821.135.1-31

Editura RBA Media
Bucuresti - Romania
Tel. 0741 24 55 66
mail: office@rbaprint.ro
www.rbaprint.ro

Îşi privi ceasul de la mână şi constată că era trecut de două noaptea. Se ridică şi merse la masă, apoi îşi turnă apă într-un pahar, pe care îl sorbi pe nerăsuflate.

Se gândea de pe acum la visul pe care îl avusese, spunându-şi ca pentru sine cu voce tare:

Doamne ce frumoasă mai era ...! îi părea rău că nu apucase măcar să-i spună câteva cuvinte.

Dacă nu apărea potaia..!; bine că nu m-a muşcat; totuşi n-a fost decât un vis îşi mai spuse el şi se cufundă din nou în aşternutul patului pentru a-şi continua somnul, cu gândul că poate va visa din nou chipul Casandrei.

Zorile se iviră.

Cerul florentin se arată în albastrul palid al răsăritului. Era trecut de ora nouă când Emanuel s-a trezit din somnul adânc în care se afundase. Nu-şi mai amintea dacă mai visase ceva sau nu. Puţin somnoros ieşi dezbrăcat până la brâu ca să se răcorească la cişmeaua din curte.

Făcu câţiva paşi şi rămase surprins, cu privirea aţintită spre mijlocul aleii.

Flocosul, câinele care îl însoţise cu o seară înainte de la conac către casă, stătea acolo privindu-l şi dând din coadă bucuros. Brusc îşi aduse aminte de visul

avut peste noapte, în care fusese alergat de acel câine.

Făcu pe loc legătura.

Era aidoma cu acesta. Îşi reaminti cum Casandra încercase să-l potolească, strigându-l cu numele de Rex.

Nu pregetă şi i se adresă câinelui:

– Rex! vino aici.

Flocosul nici una, nici două, se îndreptă către el, dând şi mai bucuros din coadă.

Deci este adevărat; Rex este numele tău. Şi totuşi ce ciudat, să aflu numele tău într-un vis ...! sau poate este o coincidenţă. Una bună desigur.

Nu poţi avea tu atâţia ani.

– Aşteaptă aici; şezi.

Îl mângâie pe blană apoi, dădu drumul la pompă şi începu să-şi spele faţa şi trupul până la brâu, cu apa cristalină şi rece care ţâşnea cu repeziciune pe ţeava cişmelei.

.IV.

Înapoi la conac

Era trecut de ora 11, când Emanuel însoţit de noul său prieten, Rex, porniseră la drum către conac.

Fusese răsplătit din nou pentru loialitatea sa, iar acum sălta bucuros, dând din coadă şi linguşindu-se pe la picioarele lui.

Ajunse pe aleea de castani care-l îmbătă cu aroma florilor parfumate, deschise poarta, şi merse până ajunse în dreptul uşii care făcea intrarea în casă.

Rodica era prin curte şi trebăluia de zor pe la nişte ghivece cu flori. Când îl simţi se întoarse, dar privirea îi rămase însă aţintită spre câine.

- Bună ziua! salută Emanuel.

- Bună ziua domnule! apoi continuă zâmbind.

- Da văd că ţi-ai făcut un nou prieten; și aplecându-se asupra lui Rex adăugă:

- Aşa-i Rex ...?

Azi noapte l-ai păzit pe prietenul tău iar pe mine m-ai părăsit.

- Aşa-i ...?

Câinele merse şi se gudură pe la picioarele femeii, lăsându-se apoi pe spate cu labele în sus, aţintindu-şi privirea către ea. Emanuel râse apoi aplecându-se asupra câinelui îl mângâie uşor pe burtică zicând:

- E un prieten de nădejde. Aseară m-a condus până acasă, şi a rămas în afara curţii, însă dimineaţă am

dat cu ochii de el în bătătură; doar el ştie pe unde o fi intrat.

- Are el drumurile lui, ştie hoţomanul pe unde să intre; câte odată hoinăreşte de nu-l văd toată ziulica, adăugă Rodica pe un ton blajin apucându-se din nou să scormonească pe la ghivecele de flori.

Emanuel nu mai zise nimic însă o urmărea cu privirea cum se îngrijea de acele ghivece. Aceasta îşi dădu seama că se luase cu treaba şi uitase de musafir, aşa că, lăsă lucrul şi îl îndemnă:

- Vai da zăpăcită mai sunt!

- Haide-ţi de intraţi în casă.

- Vedeţi că v-am pregătit şi o cafeluţă; este acolo pe măsuţa de lângă fotoliu; mai am puţină treabă apoi vin şi eu.

- Cum doriţi ...! se supuse Emanuel şi intră cu gândul că poate privi nestingherit din nou la chipul frumos al Casandrei.

Intră şi se duse direct la tablou.

Din el, ea părea că îi zâmbeşte de bun venit.

Inima începu ai bate cu putere. Îi venea să o sărute.

Se abţinu; o dragoste profundă se înfiripase în inima lui. Şi-ar fi dorit să fie cu ea. Se aşeză melancolic pe fotoliu şi îşi turnă puţină cafea în ceşcuţa ce era pusă pe o farfurioară lângă ibric.

Sorbi o gură, aşeză ceşcuţa pe masuţă şi îşi aţinti din nou privirea către tablou.

Se uita la el şi visa cu ochii deschişi, cum Casandra se îndrepta, păşind suavă ca o căprioară spre locul unde se afla.

Tresări.

Tic-tacul grav al pendulei aşeză limbile în dreptul orei unu şi un gong puternic, anunţa sosirea ei.

- Este deja ora unu! îşi spuse el în gând.

Uşa se deschise şi Rodica apăru în pragul ei, apoi intră în cameră îndreptându-se către el.

- Aţi servit cafeluţa ...? nu ştiu dacă a fost pe gustul dumneavoastră, dar ...!

- Da, da, cum să nu, mulţumesc, a fost foarte delicioasă, o întrerupse el; dar din păcate eu nu prea folosesc asemenea băuturi decât ocazional.

Rodica îşi turnă puţină cafea într-o ceşcuţă, apoi zâmbind i se adresă din nou curioasă:

- Ce spune-ţi domnule Emanuel ...? vă place casa ..?

Ştiind că va fi întrebat despre acest lucru el îşi pregătise din timp răspunsul şi ducându-şi mâna la bărbie o cuprinse între degete şi spuse:

- Nu zic că nu îmi place casa, însă alta este problema.

- Nu mi-aţi spus ce preţ de vânzare s-a pus pentru ea.

- Că totuşi, drept să vă spun, nu ştiu dacă sunt pregătit din punct de vedere financiar pentru a o cumpăra.

Femeia îşi aşeză o mână în şold, iar pe cealaltă pe frunte puţin parcă dezorientată şi răspunse:

- Apăi ...! cum să vă spun.

Eu nu prea ştiu exact ce sumă s-a fixat ca preţ, însă îmi aduc aminte că doamna şi cu domnul primar, vorbeau atunci când au venit de ceva bani străini; cam vreo 15 mii de dolari americani, după cum am auzit eu.

- Oo ...! exclamă zâmbind Emanuel.

- Da-păi eu nu am momentan atâţia bani; va trebui să merg la Iaşi ca să fac un împrumut la bancă pentru a-i obţine.

- Nu-i nici o grabă domnule. Dar dacă totuşi vă hotărâţi să o cumpăraţi, va trebui să urgentaţi; că cine ştie, vi-o ia altul înainte.

- Da asta cam aşa este îngână el. O să plec în această după amiază la Iaşi, şi dacă voi obţine împrumutul de la bancă mă voi întoarce negreşit.

Până atunci însă vă mulţumesc pentru amabilitatea cu care m-aţi tratat şi sper să ne vedem sănătoşi.

– Cu multă plăcere. Vă aştept să reveniţi; Domnul să vă ajute să obţineţi banii.

Emanuel se îndreptă apoi către uşă condus de Rodica, şi după ce îşi luară la revedere, el părăsi cu paşi grăbiţi curtea, neînsoţit de data aceasta de Rex, deoarece nu se afla prin preajmă.

Gândurile lui Emanuel nu erau însă în nici un caz concentrate asupra cumpărării casei. În altă parte zburau ele.

Avea de gând ca imediat ce va ajunge la Iaşi, să-l viziteze pe profesorul Preda şi să discute cu el despre cum ar putea călători în timp.

Gândea el că dacă se putea teleporta dintr-un loc în altul cu uşurinţă, nu ar fi imposibil să călătorească şi înapoi în timp. Voia cu tot dinadinsul să călătorească în trecut şi să o întâlnească acolo pe Casandra.

O iubea.

Nu ştia cum arată în realitate însă nu putea fi diferită de felul cum arata în tablou. Se îndrăgostise lulea; în mintea lui nu o vedea decât pe ea.

Luase de la conac o revistă în care Casandra apărea pe prima pagină, cu gândul de a i-o face cunoscută şi profesorului.

Ajuns la casa bunicilor îşi strânse în grabă puţinele lucruri aduse cu el, le îndesă în geantă, şi după ce

încuie uşa de la casă şi poarta, porni grăbit către drumul de întoarcere, înspre Iaşi. De data aceasta nu mai apăru nimeni care să-i facă un favor şi să îl transporte până la staţia de unde lua microbuzul, aşa că luă drumul la pas până acolo.

Era spre înserat când Emanuel a coborât din taxiul ce îl luase din gara de la Iaşi, în faţa blocului de garsoniere unde îşi avea locuinţa. Plăti, apoi intră şi urcă până la etajul unu.

Descuie uşa şi intră.

Hămesit de foame tăbărî pe frigider şi îşi luă de acolo tot ce putea fi mâncat imediat fără a fi nevoie să gătească.

După ce îşi astâmpără foamea, făcu repede un duş apoi se cufundă în aşternutul moale al patului.

Trebuia să se odihnească.

În zilele ce vor urma va avea nevoie de multă luciditate şi perseverenţă, pentru a-şi duce la bun sfârşit planul ce şi-l făcuse.

Dragostea pentru Casandra era nemărginită.

Această călătorie în trecut pe care se pregătea s-o facă, în vederea întâlnirii lui cu Casandra trebuia să-i reuşească.

La un moment dat toate gândurile lui se curmară.

Emanuel îşi începu călătoria nocturnă, nu în timp, ci de data aceasta în lumea viselor.

.V.

Din nou la Iași

Ceasul deşteptător dotat cu doi clopoţei argintii, aşezat pe noptiera de lângă pat începu să zbârnâie.

Emanuel sări din pat ca ars, mai mult speriat de clinchetul strident al clopoţeilor.

Privi spre ceas, îl luă în mână, apoi opri alarma care îl deranjase din dulcele lui somn şi care îl anunţase că sosise ora şapte dimineaţa.

Căscă somnoros şi cu părere de rău, părăsi patul avântându-se către baie unde făcu un duş ca să se înviroeze, apoi se îmbrăcă.

Îşi făcu repede ordine în gând cu programa şcolară ce o avea de predat în acea zi de luni, cu intenţia de a da câteva extemporale elevilor săi, nedorind să stea prea mult la discuţii generale cu ei, pentru a nu-l distrage cumva de la gândurile lui cu care venise de la Dobrovăţ.

Era nerăbdător să se întâlnească cu prietenul lui, profesorul.

O să-mi beau cafeaua cu el, îşi spuse în gând după care înfăşcă servieta în care îşi ţinea câteva manuale de istorie, un caiet în care îşi făcea regulat notiţe, câteva pixuri şi un orar cu evidenţa orelor săptămânale şi ieşi din casă încuind uşa după el. Nerăbdarea lui de a ajunge la şcoală era vizibilă, deoarece o luă la fugă pe scări în jos. O ploaie

măruntă, „mocănească", îl întâmpină la ieşirea din bloc.

Fir-ar să fie ...! măcar dacă mă uitam pe geam afară înainte să fi plecat, gânguri el printre dinţi; îmi luam şi eu umbrela.

Găsind însă soluţia potrivită, îşi puse servieta pe cap, şi alergă spre primul taxi care-i apăru în cale.

– Până la liceul teoretic „Dimitrie Cantemir" vă rog, pe strada Decebal la numărul 13. i se adresă Emanuel taximetristului, după ce trase portiera taxiului în care se urcase.

– Am pornit, zise şoferul; un mustăcios dolofan, după ce puse în funcţiune aparatul de taxat.

Maşina se puse în mişcare.

Ploaia parcă începuse mai tare.

Ştergătoarele pendulau vijelios pe parbriz, făcând vizibilă calea automobilului care rula cu viteză pe carosabilul plin de băltoace.

După vreo zece minute de mers, şoferul opri maşina în dreptul porţii clădirii cu două etaje a liceului, şi zise:

– Gata domnule, am ajuns.

– Emanuel privi cadranul aparatului de taxat.

Întotdeauna era generos, așa ca scoase din buzunar două bancnote de 1000 de lei, şi i le întinse taximetristului, spunându-i să păstreze restul.

Coborî, şi punându-şi din nou servieta deasupra capului, alergă până la intrarea în şcoală.

Salută agentul de la intrare, apoi se îndreptă cu paşi grăbiţi spre cancelarie.

Emanuel îşi privi satisfăcut ceasul de la mână.

Era trecut de ora 13, iar el aproape că îşi terminase programul orelor de curs pentru acea zi. Îndemnă elevii să-şi încheie lucrările de control, apoi începu să le strângă.

Nu mai aşteptă să sune clopoţelul pentru recreaţie, şi spuse elevilor să-şi strângă rechizitele, apoi să părăsească în linişte sala de clasă. Ieşi şi el, după care se îndreptă spre laboratorul domnului Preda.

După ce străbătu lungul culoar care întretăia liceul de-a curmezişul, ajunse la uşă şi după ce bătu, intră zâmbitor plin de dorinţa de a-i împărtăşi bunului său prieten, evenimentele avute în scurta lui călătorie în provincie.

Profesorul îl întâmpină bucuros, cu un zâmbet larg, după care se îmbrăţişară prieteneşte.

- Ee ...! şi cum ţi-a priit aerul de ţară tinere? îl ispiti cu o întrebare profesorul, care fiind curios din fire, era nerăbdător să afle ce veşti îi va da Emanuel.

- Am să va destăinui o întreagă poveste.

Aşa că hai să ne aşezăm comod în fotolii, că va dura ceva vreme până ce voi destrăma firul ei lung şi încurcat.

– Încurcat ...! exclamă mirat profesorul, şi după ce îşi aprinse ţigara din port ţigaret, se făcu şi el comod în fotoliul rămas liber, aşezat lângă o măsuţă, pe care îşi aşeză scrumiera, apoi dregându-şi glasul strigă cu vocea lui ca de bariton, uitându-se către uşa întredeschisă de la separeul laboratorului.

– Maricică ...! vino puţin.

Aceasta apăru în pragul uşii, zâmbitoare, după care îl întrebă pe profesor ce doreşte.

– Adu-ne două cafeluţe te rog.

– Imediat! aprobă ea; şi nu dură mai mult de două minute până ce aduse cele două cafeluţe aburinde şi le aşeză pe masă în dreptul fiecăruia.

Profesorul îi mulţumi, apoi sorbi din cafea şi surâse satisfăcut, semn că aceasta era pe placul lui.

De data aceasta, Maricica nu mai omisese să pună zahăr în ea, aşa cum făcuse cu câteva zile în urmă, făcându-l pe profesor să se strâmbe atunci când a simţit în gură gustul amar ca pelinul.

Emanuel începu a-i înşirui toate evenimentele petrecute de el, în acel sfârşit de săptămână, începând cu acea teleportare pe care reuşise s-o

facă fără probleme din poiană şi până acasă, exact aşa cum i se mai întâmplase în copilărie, şi sfârşi cu vizita lui la acel conac, unde se îndrăgostise lulea de acea femeie minunată, ce parcă îl vrăjise cu privirea ei angelică, care stătea parcă vie în acel tablou imens, agăţat pe peretele camerei de acolo.

Profesorul care până atunci îl ascultase cu atenţie fără a scoate nici un cuvânt, ci doar ridicând din sprâncene mirat, sau făcând ochii mari atunci când cele povestite de Emanuel prezenta ceva ieşit din comun, sorbi din ceşcuţa de cafea îşi aprinse o nouă ţigare şi după ce trase din ea lăsând două rotocoale de fum să plutească în liniştea încăperii, rosti:

– Dragul meu, cu toate că relatarea dumitale despre acea teleportare pare destul de incredibilă şi tare aş fi vrut să fi fost acolo ca să văd cu ochii mei, se pare că deţii această aptitudine de a călătorii în spaţiu şi timp, fără a depune prea mare efort. Însă totuşi nu îmi vine a crede că ai reuşit să te îndrăgosteşti de un chip de femeie expus într-un tablou.

Emanuel scoase din servietă revista și i-o arătă. Profesorul privi cu admiraţie la tânăra expusă pe coperta revistei, apoi se pronunţă:

Într-adevăr! remarcabil de frumoasă.

– Dar în fine.

– În problema dumitale nu ştiu dacă te pot ajuta prea mult. În afară de câteva noţiuni introductive pe care şi eu mi le-am însuşit din diverse cărţi în care sunt relatate evenimente despre acest fenomen al teleportării sau a călătoriei în timp, pe care unii oameni au reuşit cu succes să o efectueze într-un fel sau altul. Cred că dumneata nu ar trebui să întâmpini prea mari dificultăţi în a efectua aceste „călătorii", dar fiindcă experienţa pe care o deţii este puţin cam fragilă, cu puţine exerciţii şi cu un bagaj de cunoştinţe bine pus la punct, succesul de a face o călătorie într-un timp mai îndepărtat, îţi este garantat. Din cunoştinţele mele cumulate din acele scrieri îţi pot împărtăşi doar că, în primul rând, cel ce doreşte să facă o călătorie în trecut, trebuie să-şi aleagă o perioadă de timp, adică un an în care el să nu se fi născut, pentru a evita întâlnirea cu el însuşi acolo în acea perioadă. Şi dacă nu este prea iniţiat în aceste călătorii, aşa cum nici dumneata nu eşti, pentru a avea o reuşită, trebuie să-şi creeze o atmosferă identică cu acea perioadă unde doreşte să ajungă, adică, să se îmbrace după moda perioadei respective, să deţină banii necesari, să asculte o muzică identică, iar apoi locul de unde îşi va începe călătoria să fie ales cu grijă cât mai asemănător cu

perioada respectivă, el având ca scop şi locul unde doreşte să ajungă.

Trebuie ţinut cont însă de cel mai important aspect al acestei pregătiri, şi acela este că nu trebuie să deţii asupra ta nici un obiect care provine din timpul prezent.

Mulţi dintre aceia care au încercat acest experiment, au luat cu ei un obiect crezând că prin el va face dovada prezenţei lor acolo, însă în momentul când acel obiect a fost scos la vedere s-a creat un fel de vârtej „o gaură de vierme" care i-a atras în ea, transportându-i înapoi în locul de unde se teleportaseră din timpul lor prezent.

Cam aşa ar sta lucrurile pentru o posibilă călătorie în trecut.

Însă pentru o călătorie în viitor, se spune că trebuie să alegi un an mai îndepărtat, pentru a evita întâlnirea cu tine acolo.

În rest nu trebuie creată nici o asemănare cu perioada în care călătoreşti, deoarece nici nu ai avea de unde s-o cunoşti.

– E ...! şi cam aşa stau lucrurile dragul meu.

– Te mai încumeţi să încerci acest experiment?

– Deci dacă sunt speranţe ca să pot face această călătorie, de ce nu! exclamă Emanuel cu un aer

satisfăcut la gândul că totuşi exista această şansă şi putea să încerce.

- Având în vedere că dumneata ai reuşit să faci acea teleportare recentă, ai toate şansele să reuşeşti, iar acolo să întâlneşti pe femeia visurilor tale; adăugă profesorul, apoi lăsă să-i scape un zâmbet şăgalnic, privindu-l în ochi pe tânărul îndrăgostit după care se aplecă şi scoase de sub măsuţă o sticlă de Jack Daniels, începută, se ridică, merse şi scoase dintr-un sertăraş două pahare după care turnă mai puţin de jumătate în fiecare.

Îşi îndemnă apoi prietenul să ridice unu dintre ele, şi după ce îl bătu amical pe umăr, îşi aprinse o ţigare şi se aşeză din nou în fotoliu.

Emanuel luă paharul şi gustă din băutură.

Whisky-ul îi încreţi limba făcându-l să se strâmbe.

Nu era obişnuit cu asemenea licori.

Văzându-l, profesorul râse, apoi tuşi înecat de fumul ţigării pe care tocmai o aprinsese.

- Şi în ce perioadă de timp ai dori să călătoreşti? deschise profesorul din nou discuţia.

- Apăi ...! după calculele mele ar trebui să fac o călătorie până prin anul 1955. În această perioadă, tânăra din tablou avea vârsta de 25 de ani, şi era cântăreaţă la un Cabaret aici în Iaşi, momente

artistice pe care le susţinea în sala special amenajată pentru aceste evenimente artistice, de la parterul hotelul „Traian Grand Hotel". Mă miră totuşi faptul că dumneata, nu ai auzit de ea, mai ales că celebritatea ei era expusă pe prima pagină a revistelor vremii, etalându-i tot odată şi frumuseţea ei angelică.

Profesorul îşi sorbi cu poftă băutura din pahar, plescăi de plăcere apoi parcă cuprins de ceva regrete scoase un oftat adânc şi-şi exprimă sentimentele:

– Apăi ce să zic ...! eu mi-am cam pierdut tinereţea studiind.

De pe atunci eram îndrăgostit de cărţile ştiinţifice ale astronomiei, din care aflam tainele vastului nostru univers pe care eram dornic să-l cunosc; nu am avut timp să pun ochii pe vreo femeiuşcă care să-mi ţină companie, iar la petreceri sau distracţii nu prea participam; femeile au fost efemere prin viaţa mea; acest lucru îl atestă şi faptul că m-au cam prins bătrâneţile fără a-mi lega viaţa de vreo una, cu cununie, aşa cum ar fi trebuit, ca să fiu şi eu în rândul lumii. Noroc cu Maricica că îmi mai ţine companie, că nici ea nu şi-a găsit jumătatea.

Profesorul tăcu.

Privirea lui era îndreptată parcă undeva în trecut derulându-şi în minte filmul amintirilor din tinereţe.

Emanuel îl privea zâmbitor, aducându-şi aminte de momentul acela de la vizita anterioară în care profesorului îi sclipeau ochii privind la decolteul Maricicăi, şi când a schiţat acel semn făcându-l să înţeleagă că trebuie să-l lase în intimitatea lui cu ea şi să plece.

Se ridică apoi din fotoliu, îşi duse mâna şi se scărpină în creştetul capului, îşi încreţi fruntea, se învârti în jurul măsuţei probabil cu gândul de a pune la punct un plan de acţiune pentru ceea ce urma să facă imediat ce va pleca de la laborator. Gândea el, că dacă va reuşi, lipsa lui de la şcoală se va face simţită şi trebuia ca cineva să-i justifice absenţa, dar şi să-l înlocuiască pentru acea perioadă, oricât ar fi fost ea de lungă sau poate pentru totdeauna.

Aşa că, într-un târziu îşi exprimă frământările:

- Este evident domnule profesor, că dacă evadarea mea din acest prezent se va efectua cu succes, lipsa mea va fi simţită, de aceea te-aş ruga pe dumneata să-mi ţii locul şi chiar să-mi justifici lipsa spunându-le celor în măsură să-mi cunoască situaţia, că sunt bolnav, sau găseşti dumneata o scuză bine pusă la punct.

Profesorul râse apoi ducându-şi mâna la barba monahală o mângâie, şi în cele din urmă zise:

- Văd domnule Emanuel că eşti pus pe fapte mari şi chiar intenţionezi să te aventurezi în această poveste incredibilă de a călători în timp şi a te întâlni acolo cu femeia visurilor dumitale. Chiar că sunt curios să văd dacă vei reuşi, de aceea te susţin şi accept bucuros propunerea dumitale de a te înlocui la catedră, şi chiar să spun o mare minciună gogonată ca să-ţi justific lipsa, aşa că nu te mai reţin, fiindcă observ că eşti nerăbdător în a-ţi pune planul în acţiune şi de aceea înainte de a ne despărţi, sper eu că nu pentru totdeauna, te rog să fi atent la toate detaliile pe care ţi le-am prezentat cu privire la această călătorie, pentru ca ea să-ţi reuşească pe deplin.

- Deci ...! mult succes în ceea ce intenţionezi să faci.

Spunând acestea, profesorul se apropie de el şi îl îmbrăţişă prieteneşte, bătându-l amical cu palma pe spate.

Emanuel făcu acelaşi gest de prietenie, apoi lăsându-şi mâinile pe umerii profesorului i se adresă cu o voce caldă privindu-l în ochi, care-i licăreau ca două scântei:

- Vă mulţumesc domnule Preda.

Cu siguranţă am să ţin cont de toate sfaturile dstră; am ceva bani puşi deoparte cu care îmi voi

achiziţiona toate lucrurile ce ţin de anii 55' iar săptămâna aceasta voi închiria o cameră la Traian Grand Hotel, pentru a încerca de acolo călătoria mea, având în vedere că tot la acest hotel în urmă cu 40 de ani, Casandra îşi ţinea momentele artistice alături de cel al dansatoarelor de Cabaret.

Şi cu acestea fiind spuse, îşi luă servieta, îl mai salută încă o dată pe profesor care rămăsese nemişcat în locul de lângă măsuţă, apoi îndreptându-se către uşă, părăsi laboratorul.

Ieşit pe poarta liceului se îndreptă către staţia de autobuz.

Acesta nu întârzie să apară, şi urcându-se în el, călători cinci staţii.

După ce coborâ merse direct la un magazin de vechituri, unde credea el că va găsi ceea ce-l interesa.

Deschise uşa şi intră.

Clopoţelul de deasupra uşii scoase un clinchet prelung.

De după tejgheaua înaltă, apăru un bătrânel scund, cu ochelarii aşezaţi pe vârful nasului, care la vederea clientului ieşi sprinten de după ea, şi cu un aer respectuos îl invită să poftească.

– Bună ziua ...! salută Emanuel.

– Bună să fie domnule ...! cu ce vă pot fi de folos?

– M-ar interesa să cumpăr câteva lucruri de prin anii 55', începând de la articole de îmbrăcăminte, încălţăminte, şi ar fi minunat dacă a-ţi avea şi ceva bani care circulau în vremea respectivă.

Bătrânelul îşi frecă bucuros mâinile, apoi curios din fire întrebă?

– Dar la ce-ţi trebuie o asemenea recuzită tinere? că ceea ce mi-ai cerut dumneata este comandă serioasă nu glumă; şi din fericire, spre norocul dumitale se pare că deţin aici tot ceea ce te interesează.

Bucuros că găsise ceea ce îşi dorise, Emanuel îi satisfăcu curiozitatea bătrânelului şi spuse minţind:

– Ştiţi domnule ...! eu sunt colecţionar iar aceste piese lipsesc din colecţia mea şi m-am gândit să o întregesc cât de cât, pe măsură ce adun banii respectivi pentru achiziţionarea lor.

Bătrânelul făcu ochii mari, exclamă un „ohoo ..!" scurt, apoi începu să etaleze pe o masă goală aflată acolo, rând pe rând obiectele de vestimentaţie cerute de client. Aşeză pe ea o pereche de ghete de lac, o pereche de pantaloni cu manşetă, o haină la doi nasturi, o pălărie, o cămaşă albă, o casetă în care se aflau doi butoni de argint, o cravată roşie cu picăţele, un ac de cravată încrustat cu câteva ştrasuri, un ceas

de buzunar cu lanţ de argint, un baston care avea capătul de prindere de culoare albă care imita fildeşul, şi un frac.

După ce termină de expus în mod ordonat toată această recuzită, întinse mâinile în semn de explicaţie către ele și zise satisfăcut:

– Cam acestea ar fi lucrurile pe care le cauţi, şi dacă doreşti, sau mai bine zis dacă îţi permiţi, am aici şi câteva accesorii din aur, cum ar fi aceşti butoni pentru cămaşă, un lănţişor din aur pentru ceasul de buzunar, şi acest ac pentru cravată tot din aur încrustat cu pietre preţioase.

Emanuel le studie cu plăcere pe fiecare dar le puse deoparte, spunându-i bătrânelului că deocamdată nu şi le poate permite, şi că rămâne să cumpere doar celelalte lucruri.

Îl rugă apoi să-i aducă şi un portofel din piele dar şi banii de care avea nevoie.

Bătrânelul deschise sertarul de la una din mesele aflate acolo şi scoase la iveală un teanc de bancnote, dar şi o pungă în care se afla o mulţime de monezi.

Le puse pe masă şi îşi invită clientul să-şi aleagă de acolo cât îşi doreşte să cumpere.

Gândindu-se că dacă ceea ce îşi propusese îi va reuşi, cu siguranţă va avea nevoie de bani ca să-şi

ducă existenţa, aşa că, Emanuel luă toţi banii ce i se oferise. Îl rugă pe anticar să împacheteze tot ceea ce cumpărase.

Acesta le ambală, aşezându-le în trei sacoşe, după care a zâmbit satisfăcut şi frecându-şi mâinile, îşi invită clientul în dreptul casei de marcat.

- Ee ...! şi acum domnule să facem socoteala, ca să vedem cât îmi datorezi.

Emanuel nu-şi făcea probleme în privinţa banilor având la el toate economiile strânse de vreo câţiva ani care însumau vreo 800.000 de lei, bani care fuseseră economisiţi de el pentru un alt scop.

După ce făcu socoteala, vânzătorul îi spuse că are de achitat suma de 480.000 de lei.

Emanuel desfăcu servieta şi scoase de acolo cinci teancuri cu bancnote de 10.000 de lei, numără suma datorată şi o puse pe tejghea.

Bătrânelul trase spre el mulţimea de bani exclamând satisfăcut:

- Oho ...! clienţi ca dumneata să tot am ...! dacă mai vin vreo doi trei ca dumneata mă îmbogăţesc.

Emanuel râse, îşi luă cele trei sacose, îl salută apoi pe bătrânel, şi se îndreptă spre ieşirea din magazin.

-Te mai aştept pe aici tinere! să fi sănătos! exclamă entuziasmat bătrânelul.

La ieşirea din magazin, zări la vreo două clădiri mai încolo o agenţie loto. Se gândi că n-ar fi rău să-şi încerce norocul.

O făcea aproape săptămânal.

Nu câştigase niciodată nimic însă nu încetase să mai joace câte un bilet. Intră hotărât în agenţie, luă un bilet şi îl completă cu primele numere care-i veniră în minte, apoi cu un surâs justificativ pe chipul lui romantic, se apropie şi i-l întinse tinerei aflate acolo, o brunetă cu păr cârlionţat ca al unui caniche, ochii ca două prune aurii, nas drept, dantură strălucitoare cu strungăreaţă, şi o gură cu buze cărnoase îmbrăcată într-o bluză albă transparentă.

Tânăra îl savură din priviri şi îi zâmbi amabilă. Luă biletul îl bagă în aparat, apoi preciză că preţul pentru numerele jucate este de 5500 lei.

Emanuel scoase din buzunar șase bancnote de câte1000 de lei şi plăti fără a scoate vreun cuvânt, apoi luă dintr-o sacoşă portofelul pe care tocmai îl cumpărase şi introduse într-unul din compartimentele lui biletul si restul de 500 lei după care părăsi agenţia îndreptându-se către casă.

Era trecut de ora 18´, pe când Emanuel ajunsese acasă.

Nici nu băgase de seamă cât de repede trecuse timpul. În mintea lui se învârteau un amalgam de gânduri. Scoase din servietă revista ce o primise de la menajeră şi privi la chipul frumos al Casandrei afişat pe prima pagină.

Aşteaptă-mă că vin, rosti el ca pentru sine apoi sărută coperta cu chipul ei. Un fior scurt îi străbătu stomacul, atunci când prin minte îi trecu o posibilă nereuşită de a ajunge la ea.

Trebuie! trebuie, să reuşesc îşi repetă el cu voce tare! o iubesc pe femeia asta.

Un alt gând îl înfioră din nou neliniştindu-l.

Nu se gândise până atunci la posibilitatea că ea ar fi putut să aibă deja un iubit.

Şi dacă nu, oare va reuşi el să-i cucerească inima? Îşi alungă din minte acele gânduri, şi revenindu-şi în fire îşi spuse că destinul va decide dacă tot ce şi-a propus se va realiza. A doua zi urma să meargă la hotel pentru a închiria o cameră, aşa că, scoase de sub pat o valiză, şi îşi aranjă în ea toate lucrurile cumpărate de la magazin. Obosit de toată corvoada acelei zile se pregăti pentru culcare, apoi se întinse pe canapea cu dorinţa de a trage un somn zdravăn.

Moş Ene nu se lasă prea mult invitat şi Emanuel se cufundă într-un somn adânc.

.VI.

Călătoria în timp

Soarele acelei dimineţi de mai se scălda luminos în oglinda albastră a cerului și nu era deranjat de prezenţa vreunui nor stingher care să-i tulbure întinderea.

Emanuel coborî din taxiu, plăti şoferului şi după ce îşi scoase valiza din portbagaj făcu câţiva paşi şi se opri cu privirea asupra clădirii impozante a hotelului, care era situat în inima pulsantă a oraşului, la numai cinci minute de gară. Ştia despre acest mare hotel de lux, că fusese construit prin anul 1882 de Gustav Eiffel, acelaşi constructor care proiectase Turnul Eiffel. Construcţia era o combinaţie unică dintre confortul contemporan şi eleganţa tradiţională, cu o istorie fascinantă şi facilităţi unice.

Era o capodoperă a arhitecturii sec XIX în România.

Ridică valiza şi se îndreptă către intrarea în hotel.

Uşierul postat în faţa uşii, îl salută respectuos, şi îi facilită intrarea în hotel.

Emanuel îi răspunse la salut, şi pătrunse în sala spaţioasă a recepţiei.

Cercetă cu privirea tot interiorul şi remarcă satisfăcut eleganţa cu care era amenajat. Holul era spaţios şi lucea de curăţenie. Geamurile erau acoperite cu draperii groase din catifea purpurie care absorbeau zgomotul venit de afară. Coloane

solemne de marmură erau înşirate cu eleganţă de-a lungul lui. Pardoseala era făcută din marmură cristalină ca oglinda. Între coloane în imense recipiente de ceramică smălţuită având culoarea maronie, se aflau plantaţi svelte trunchiuri solzoase de palmieri, care dădeau iluzia unor stâlpi cărnoşi vi, aşezaţi acolo pentru a spori umbra locurilor. Pe tavan stăteau atârnate ventilatoare cu patru pale care se învârteau ameţitor. Fotolii pluşate decorau holul, aşezate cu gust printre palmieri.

Fascinat de atâta eleganţă, Emanuel merse către recepţie.

Îndărătul ei, un domn prezentabil cu o ţinută impecabilă, îl întâmpină respectuos:

– Bună ziua Domnule! cu ce vă pot fi de folos?

– Bună ziua.

Aş dori o cameră simplă pentru o singură persoană pe o perioadă de o săptămână.

Recepţionerul, îi ceru un act de identitate pentru a-i lua datele conform regulamentului.

Acesta cercetă buletinul care-i fusese dat, şi privindu-l mirat, întrebă:

– Observ domnule că dumneavoastră aveţi domiciliul chiar aici în oraş; dacă nu sunt indiscret, ce va determinat să vă cazaţi la noi?

- Păi! ce să vă zic! răspunse Emanuel încurcat, neaşteptându-se la o asemenea întrebare.

De fapt el nici nu se gândise la acest aspect.

Apoi inventă ceva şi zise:

- Ştiţi ...! apartamentul în care locuiesc necesită câteva reparaţii majore şi ne dorind să deranjez vreun amic în perioada acestor lucrări, m-am gândit că mi-ar prinde bine o evadare din zgomotosul cartier unde locuiesc şi să-mi găsesc liniştea aici la hotelul dumneavoastră.

- Ştiţi cum este:

- Locuri noi, persoane necunoscute, mai schimbăm decorul.

După ce-l îmbrobodi cu acel răspuns atât de bine inventat, recepţionerul care-l ascultase cu luare-aminte, dădu din cap afirmativ semn că înţelesese situaţia, îi trecu numele într-un registru, şi după ce Emanuel semnă, acesta îi întinse cheia de la cameră, de care era agăţată o tăbliţă pe care era inscripţionat numărul 11.

- Şedere plăcută! îi ură recepţionerul schiţând un zâmbet larg lăsând să i se vadă dantura perfectă, dar şi o strungăreaţă care îi dădea un şarm deosebit; camera se află la etajul unu!

- Pute-ţi lua liftul dacă doriţi; este mai comod.

– Mulţumesc frumos domnule! şi luându-şi valiza, merse şi intră în lift.

Ajuns la etajul unu al clădirii, întâlni din nou acel decor elegant, iar aerul părea uşor parfumat. Un râset, apoi câteva voci de femeie, îi distrase atenţia. Câteva fete „cameriste" îşi făceau treaba prin camerele de acolo. Nu ratǎ ocazia, şi curios aruncă o privire într-una din camere, care avea uşa larg deschisă. Încăperea era elegantă, confortabilă, decorată cu nuanţe luminoase imitând aurul combinate cu albastru, şi mobilată clasic.

Căută camera cu numărul 11, şi după ce descuie uşa, intră. Aici întâlni acelaşi decor ca şi în camera în care privise înainte de a intra. După ce verifică şi grupul sanitar, se apucă să despacheteze, şi aşeză aliniate pe pat toate lucrurile pe care le adusese cu el în valiză, scoase revista cu portretul Casandei pe prima copertă şi o aşeză pe noptieră, apoi se întinse pe pat cu gândul de a se odihnii.

La lăsarea serii avea de gând să-şi pună planul în aplicaţie, aici în acest hotel unde Casandra, îşi încântase admiratorii cu cântecele ei, cu aproape 40 de ani în urmă.

Intenţia lui de a călătorii în timp cu 40 de ani şi de a o întâlni pe ea în acea clădire începu să-i provoace o

oarecare nelinişte. Gândul că ar putea da greş încă îl mai măcina.

Aşa că, încercă să-şi aranjeze în minte fiecare mişcare pe care o avea de făcut în vederea acestei mari aventuri.

Înserarea făcuse ca vuietul oraşului să se mai liniştească. Doar muzica venită de pe la terasele din apropiere se mai auzea în surdină. Orologiul mare, aşezat pe un stâlp din fontă, din faţa hotelului arăta ora 9 şi 20 de minute.

Emanuel începu a se pregăti pentru marea lui călătorie. Îşi lepădă hainele de pe el şi rămase în costumul lui Adam.

Rând pe rând se îmbrăcă cu obiectele de vestimentaţie, cumpărate special pentru acest eveniment, împreună cu accesoriile, apoi introduse în portofel câteva bancnote din cele cumpărate de la magazinul de antichităţi, după care îl introduse într-unul din buzunarele hainei.

Banii rămaşi îi îndesă prin buzunarele fracului şi al hainei.

Echipat în stilul anilor de odinioară, merse şi se privi în oglinda aflată într-un colţ al camerei.

Îşi zâmbi ştrengăreşte.

Hainele îi veneau ca turnate. Parcă fuseseră croite special pentru el; iar pălăria îi dădea aşa un aer mai distins.

Şi ca să ţină cont de îndrumările profesorului, se apucă şi dosi toate hainele pe care le dezbrăcase, le aranjă în valiză apoi o vârî în şifonierul aşezat acolo lipit de unul din pereţii camerei.

După ce trase draperiile de la fereastră, se întinse pe pat, îşi aşeză pălăria pe piept strânse fracul în mâna stângă, apoi se relaxă, încercând să-şi imagineze că se află în acelaş hotel, dar în anii 55'.

Luă şi revista de pe noptieră şi privind la chipul Casandrei, încercă să se vadă cumva la un concert susţinut de ea, aici la parterul hotelului, în marea sală în care aveau loc evenimentele de acest fel.

Începu apoi să repete în gând: Mă aflu la Traian Grand Hotel. Anul 1955. Repetă în continuu o perioadă, apoi începu să devină nervos. Nimic din ceea ce dorea să facă nu se întâmpla.

Deveni şi mai tensionat când de la una din terasele din apropiere, se auzea muzică ceva dată mai tare, iar versurile cântate de acel interpret îi perturba gândurile, ne mai putându-se concentra.

Se ridică din pat agitat, şi începu să se plimbe prin cameră. Merse la fereastră şi se uită în direcţia de

unde venea muzica; ar fi dorit să deschidă geamul şi să strige cumva la ei; se lasă însă păgubaş.

– Ce să fac!? murmură el scărpinându-se în cap; nu cred că voi reuşi.

Se lungi din nou în pat.

Muzica se mai liniştise şi abia că se mai auzea.

Îşi reluă din nou repertoriul, de data asta cu voce mai tare. Totuşi încă era agitat. Inima îi bătea cu putere. Repeta necontenit.

După un timp, gândurile i se limpeziră.

O linişte interioară, apăsătoare, îl făcu să cadă într-o amorţeală; încetase să mai repete.

O văzu pe Casandra îmbrăcată într-o rochie de satin alb, cum stătea zâmbitoare în imensul hol al hotelului.

Era diafană, iar mersul ei era suav ca al unei căprioare.

Văzând-o, Emanuel coborî în grabă treptele unei scări, dar neatent rată ultima treaptă; se împiedică şi căzu. În acel moment ochii i s-au înceţoşat.

Zbuciumat încercă să se ridice, orbecăind prin întuneric; nu mai reuşea să se ridice. Începu să se zbată şi deodată sări speriat în picioare. Transpirat, de atâta zbuciumare, îşi dădu seama că nu fusese decât un vis, adormise. Nu reuşise să se teleporteze.

De fapt în acel vis căzuse din pat.

Dezamăgit, se ridică, apoi merse şi trase draperiile de la fereastră.

Noaptea dispăruse iar soarele se înălţase pe cerul albastru, netulburat de prezenţa vreunui nor.

Era către amiază.

Când îşi privi ceasul de buzunar, constată că acesta nu funcţiona, deoarece în graba lui uitase să-l pornească.

Se întristă văzând că nici măcar acest lucru nu-l făcuse. Era total nemulţumit de el. Nu crease în totalitate acea atmosferă care să-i confere posibilitatea de a efectua teleportarea.

– Muzica! da muzica! îşi zise el; zgomotul muzicii de afară este motivul; trebuie combătută cu ritmul muzicii cântate atunci în vremea aceea! asta este! aici am greşit!.

Mă voi duce înapoi la anticar; cu siguranţă va fi încântat să mă vadă din nou trecându-i pragul magazinului. Îşi îmbrăcă apoi din nou hainele cu care venise, şi se grăbi să meargă într-acolo. Când deschise uşa magazinului şi îi trecu pragul, bătrânelul îl întâmpină bucuros, ţâşnind vioi de după tejghea, şi exclamă bucuros:

– Oo! iată-te din nou.

- Ce vânt te aduce din nou pe la mine tinere? cu ce-ţi mai pot fi de folos?

- Mă întreb dacă prin colecţia dumitale pot găsi un patefon şi câteva discuri pentru el, cu cântece şi melodii din anii 50"-55".

- Se găseşte tinere! cum să nu; la mine găseşti ce vrei şi ce nu vrei; şi dacă se întâmplă cumva să nu am, făceam eu rost de unul pentru dumneata.

Mulţumit că putea să-şi satisfacă clientul, anticarul îl invită într-o anticameră.

Aici, Emanuel rămase încântat când sub privirile lui aşezate pe o masă se aflau câteva patefoane, dar şi câteva teancuri de discuri pentru ele.

- Alege-l pe care vrei tinere! şi de asemenea sortează din discuri muzica pe care doreşti s-o asculţi.

Emanuel îşi aţinti privirea asupra unui patefon marca „ULTRA PHON", iar din teancul de discuri îşi alese ca interpreţi pe: Bieşu Maria, Maria Tănase şi Elena Cernei.

- Pe acestea le cumpăr!

- Bună alegere domnule! acest patefon este o marcă buna și este aproape nefolosit.

Anticarul îi ambală marfa într-o cutie, apoi i-l înmână spunându-i că pentru această achiziţie îi va face o

reducere, având în vedere că deunăzi cumpărase tot de la el şi se alesese cu o sumă frumuşică.

Emanuel plăti suma cerută, şi după ce îşi luă rămas bun, părăsi magazinul cu gândul de a ajunge cât mai repede în camera de hotel.

Odată ajuns în cameră, desfăcu pachetul, scoase de acolo patefonul îl puse pe masă, şi aşeză lângă el discurile într-o ordine în care credea el că avea să le asculte.

Nerăbdător îşi privi ceasul de la mână; acesta indica ora două după amiaza.

Mai am mult timp până se va înnopta, gândi el; o să merg în oraş să mănânc ceva şi apoi văd eu pe unde îmi mai pierd timpul.

Se gândea să treacă pe la liceu şi să-i povestească profesorului de prima lui încercare nereuşită, dar renunţă la acea idee alegând să meargă la cinematograf şi să vizioneze acolo un film.

Cu acel gând părăsi din nou camera de hotel, coborî scările apoi traversă imensul hol, ieşi afară din hotel şi se pierdu prin aglomeraţia de oameni care la acea oră inundau străzile oraşului ca într-un furnicar.

Becurile de pe stâlpii stradali fuseseră aprinse iar aglomeraţia de pe străzi dispăruse. Din când in când,

câte o pereche de îndrăgostiţi apăreau pe la colţul unei străzi, sărutându-se cu foc în semi întuneric.

Emanuel mergea grăbit către hotel.

Nu de mult ieşise din sala de cinematograf unde rulase filmul „Pe aripile Vântului" avându-i ca protagonişti pe: Clark Gable şi Vivien Leigh.

Rămăsese profund impresionat de acele momente de dragoste care se petrecuse între cei doi eroi ai filmului.

Visa de pe acum cu ochii deschişi, la momentul întâlnirii lui cu Casandra, apoi se întristă amintindu-şi de eşecul pe care îl avusese cu o seară în urmă.

Trebuie să reuşesc îşi impuse el; pot să fac acest lucru; trebuie doar să mă concentrez mai mult.

Nici nu băgă de seamă când ajunse în faţa hotelului.

Salută uşierul de la intrare şi avântându-se către scări le urcă în pas alergător.

Descuie uşa de la cameră, intră, dar înainte ca s-o închidă, atârnă de clanţa uşii pe din afară un carton pe care a scris „NU DERANJA".

Trase uşa şi o încuie lăsând cheia în broască, şi apoi începu să se pregătească, de data aceasta liniştit şi fără grabă ţinând cont de fiecare amănunt. După ce trase draperiile de la fereastră se dezbrăcă, puse din nou hainele în valiză şi o aşeză în dulap, după care,

ca şi în seara precedentă îşi puse vestimentaţia adecvată motivului pentru care o cumpărase. Îşi verifică încă o dată fişicurile cu bani, să vadă dacă mai sunt la locul lor, apoi pregăti patefonul aşezând pe platanul acestuia discul cu Maria Tanase.

Îşi aminti de ceasul de buzunar pe care de data aceasta îl potrivi după ceasul din faţa hotelului ale cărui limbi arătau că este trecut de miezul nopţii.

De data aceasta înainte de a se lungi pe pat luă aşternutul de pe el, la fel făcu şi cu veioza de pe noptieră şi le bagă în dulap.

Mai verifică încă o dată prin cameră apoi în deosebi pe pat, cu gândul ca nu cumva să fi scăpat pe acolo vreun obiect pe care ar putea să-l teleporteze odată cu el, apoi puse în funcţiune patefonul. Vocea inconfundabilă al Mariei Tănase întipărită pe acel disc, umplu liniştea camerei intonând melodia „Ciuleandra"

Emanuel stinse lumina din cameră, bâjbâi puţin prin întuneric ca să ajungă la pat, apoi se lungi pe el. Cu pălăria și bastonul puse pe piept cu fracul ţinut strâns într-o mână, începu să repete aceleaşi cuvinte ca şi cu o seară înainte.

După melodia „Ciuleandra" urmă „Lume Lume" şi apoi „Cine iubeşte şi lasă".

Patefonul se opri.

Emanuel îşi încetă repertoriul. Nu reuşise şi începu din nou să se tensioneze.

Coborî din pat şi aprinse lumina. Scoase ceasul de buzunar şi îl privi. Era trecut de ora 3 dimineaţa.

Luă discul de pe platan şi îl înlocui. Puse în loc discul cu Elena Cernei. Porni din nou patefonul. În goarna acestuia se făcu auzită vocea interpretei intonând melodia „Şi dacă ramuri bat în geam".

Stinse din nou lumina şi îşi reluă poziţia în pat.

Versurile cântecului îi mângâiau sufletul si-i încântau auzul, iar el repeta într-una: Sunt în anul 1955. Mă aflu la Traian Grand Hotel. Când melodia se termină remarcă imediat şi se grăbi să pună celălalt disc. Deodată în mintea lui se clarifică un gând iar el lămurit de ceea ce se întâmplă îşi zise:

Aici este greşeala! nu trebuie să ascult muzica; nu trebuie să urmăresc cuvintele interpretei.

Muzica face parte din decor; gândul meu trebuie să fie într-o altă dimensiune.

Deja se întinsese pe pat când patefonul începuse să redea de pe acum melodia cântăreţei Bieşu Maria, „Doi ochi negrii eu am iubit". În acele clipe el îşi aduse aminte de ochii Casandrei care îl priviseră din imensul tablou. Parcă o vedea aievea, stând

zâmbitoare în faţa lui. Apoi ea îl apucă de mână şi îl trase după ea, râzând de fericire.

Râsul ei cristalin ca un susur de izvor îi încânta auzul. El o urmă vrăjit de frumuseţea ei. Văzu apoi cum ea se îndreaptă spre un tablou uriaş, cam de mărimea unei uşi.

Erau doar ramele iar pânza dintre ele ara albă.

Casandra se avântă printre ramele tabloului trăgându-l după ea cu putere.

El simţi cum cade în gol cuprins de întuneric.

Nu mai vedea chipul Casandrei, şi nici râsetul ei nu-l mai auzea.

Doar cădea în gol. Într-un final căderea deveni mai lentă iar el simţi cum picioarele i se aşează pe ceva moale ca o saltea. Se aşeză în fund şi încercă să distingă prin întuneric, pipăind cu palmele locul unde se afla. Un zgomot puternic, ca al unei uşi trântite îi răsună în timpane.

Ciuli urechile şi ascultă cu atenţie. O altă uşă se auzi scârţâind.

Îi era puţin teamă. Nu ştia unde se află. Încercă să se tragă mai înapoi cu gândul că va da de vreun perete ca să se lipească de el. Când duse mâna în spate ca să se tragă, simţi în podul palmei o înţepătură zdravănă.

Sări ca ars în picioare şi scoase un „au" scurt şi înfundat. Când se dezmetici îşi dădu seama că nu a fost decât un vis.

Îşi privi instinctiv mâna. Într-adevăr se înţepase.

Acul cravatei îi penetrase podul palmei. În zvârcoleala lui, acul se zmulsese şi se rătăcise prin pat. Când privi mai atent prin cameră, văzu că patefonul dispăruse, iar interiorul era diferit faţă de cel al camerei pe care o închiriase.

Prin fereastra camerei soarele îşi trimetea razele călduţe luminând camera. Îşi dădu seama că reuşise.

Se teleportase.

În acel moment îi venea să scoată un chiot de bucurie, dar acesta îi fu curmat de o voce feminină care venea dintr-o încăpere alăturată, având uşa întredeschisă.

Păşi tiptil până în dreptul ei şi îşi furişă privirea înăuntru.

În cameră, o femeie grăsună se priponise în faţa unei imense oglinzi şi intona, cei drept cam fals „La ci dorem la mono" o melodie din Don Giovani compusă de inegalabilul W.A.Mozart.

Emanuel făcu ochii mari şi profitând de acel moment zgomotos, după ce îşi luă pălăria şi fracul, dar şi bastonul, se furişă tiptil până la uşa care făcea

intrarea în acel apartament, o deschise încet, şi o zbughii afară fără ca să fie văzut, apoi privind la numărul de pe uşă constată că era numărul 11.

Se afla de acum în holul spaţios al hotelului.

Primul lucru pe care îl avea de făcut în acele momente, era, să închirieze din nou o cameră.

Trebuia să se strecoare cumva neobservat afară din hotel ca apoi să intre, şi să dea impresia de nou venit, un posibil client al hotelului. Nu cuteză să ia liftul deoarece ştia că acesta dă direct în faţa recepţiei, de aceea alese să coboare pe scări.

Norocul îi surâse. Mai avea doar câteva trepte de coborât, când un grup de domniţe cochete treceau chicotind îndreptându-se spre ieşirea din hotel.

Profită de acel moment favorabil, se strecură printre ele, îşi scoase pălăria de pe cap, făcu o plecăciune în semn de salut, şi ieşi odată cu ele.

Femeile îi zâmbiră şi îl priviră curioase pe străinul care se strecurase printre ele crezând că este vreun curtezan, însă el nu le dădu prilej de discuţie, şi odată văzut afară din hotel se desprinse din grupul lor căutând un loc mai ferit de unde să se reculeagă ca apoi să intenteze o nouă acţiune, de data aceasta pentru a intra din nou. Recepţionerul nu-l observase nici el, deoarece trebăluia prin spatele tejghelei

aplecat probabil asupra unor registre sau cine ştie ce treabă avea el pe acolo, important era că el trecuse neobservat.

Ajuns în faţa hotelului privirea îi fu încântată cu o altă privelişte, diferită de aceea pe care o ştia el.

Curtea măricică a hotelului era plină de vegetaţie.

Ronduri de flori ornau aleile mozaicate în romburi şi stele mari cu şase colţuri, fiecare colţ având o culoare diferită.

Tufe de trandafiri înfloriţi erau plantate din loc în loc de-a lungul unei alei, care ducea spre un parc aflat în imediata apropiere a hotelului.

În parc, falnicii castani, înmiresmau aerul şi-l purificau cu parfumul florilor, abia înflorite. Domniţe tinere, îmbrăcate după moda acelor ani, având fiecare câte o umbreluţă deschisă deasupra capului, probabil pentru a împiedica razele strălucitoare ale soarelui care străbătea printre crengile castanilor, nedorind ca acestea să le deranjeze vederea, se plimbau agale pe aleile parcului.

Savura din plin acea nouă privelişte fascinantă, însă scopul lui acolo era altul, şi se gândi că va avea suficient timp să se bucure de frumuseţea lor, aşa că, se hotărî să intre ca să-şi închirieze o cameră, apoi va vedea el ce va urma. Când dădu să urce

treptele ce duceau la intrarea în hotel, privirea îi fu aţintită asupra unui afiş lipit pe un panou, aşezat acolo aproape de uşă, care înfăţişa chipul Casandrei.

Se apropie de el şi-l cercetă mai amănunţit.

Pe marginea de jos a afişului stătea scris cu litere mari de culoare galbenă „Spectacol mare Spectacol" „Casandra şi faimosul Cabaret", apoi cu litere ceva mai mici era scrisă ora începerii acelui moment. Scoase un oftat adânc şi sorbind din priviri încă o dată chipul fermecător al femeii mult dorite de pe afiş, îşi puse pălăria pe cap, şi după ce îşi luă un aer de gentleman, intră în hotel.

Privind prin imensul hol remarcă, că acolo printre frumoasele coloane, nu se mai aflau acei palmieri, dar nici fotoliile de pluş. În locul lor erau aşezate câteva canapele luxoase, lucrate în lemn de nuc, învelite în piele de culoare cărămizie.

Pe una din canapele stătea aşezată o bătrână, cu înfăţişare de mumie egipteană, din belşug machiată, plină de bijuterii, care îşi mângâia bişonul culcuşit în poala ei, bătrân şi el, ştirb, cu limba atârnată molâie într-o parte, poate de sete sau de căldură.

Emanuel înaintă şi se opri în faţa recepţiei.

Îndărătul tejghelei înalte încrustată cu arabescuri de lauri, de această dată se afla un ins vânjos, echipat

cu o costumaţie de husar, veston împodobit cu firet, epoleţi înguşti, şnur, însemne şi alte accesorii, care nu se mai oprea din strănutat.

Văzându-l pe noul venit, acesta luă o înfăţişare amabilă, schiţă un zâmbet larg pe sub mustaţa răsucită şi bine îngrijită, salută, apoi întrebă respectuos:

– Domnu, doreşte o cameră?

– Cu siguranţă monsenior! pentru acest lucru mă aflu aici, rosti Emanuel pe un ton mai galant, după care îşi scoase pălăria şi o aşeză pe tejghea.

Recepţionerul se înalţă puţin pe vârfuri şi privi peste tejghea apoi cu un aer mirat întrebă:

– Dar observ că nu aveţi niciun bagaj cu dumneavoastră! la aveţi afară?

– Încurcat de acea întrebare Emanuel şovăi puţin negândindu-se la acest aspect, apoi îşi îndreptă rapid privirea către uşa de la intrare în hotel şi inventă:

– Trebuie să vină cineva să mi-l aducă; din grabă l-am uitat la mesageria gării din Bucureşti.

Cred că până deseară va sosi; să mă anunţaţi dumneavoastră când o să sosească cu el.

– Prea bine domnule! atunci spuneţi-mi vă rog numele dumneavoastră pentru a vă putea trece în registru.

- Stroe Emanuel.

- Îmi daţi vă rog şi un act de identitate.

Emanuel se pipăi pe la buzunare apoi băgă mâna în buzunarul hainei şi scoase de acolo portofelul.

Ştia că nu are nici un act la el.

Nu le-ar fi putut lua cu el, datele înscrise în ele l-ar fi dat de gol fiind necorespunzătoare cu timpul în care se afla în acel moment.

Desfăcu totuși portofelul şi lasă să se vadă mulţimea de bancnote aflate înăuntru.

La vederea lor recepţionerul făcu ochii mari, duse instinctiv mâna la mustăţi şi începu să le răsucească vârfurile, apoi făcându-se că îşi drege glasul rosti pe un ton amabil:

- Lăsaţi domnule! nu-i nimic dacă nu le găsiţi; poate le-aţi uitat în bagaje.

La auzul acestor cuvinte, Emanuel îl privi zâmbind.

Scopul lui în a-şi etala mulţimea de bani avusese efect asupra omului de la recepţie.

- Cât timp doriţi să staţi la noi domnule?

- Nu sunt decis, dar vă pot plăti în avans dacă doriţi.

- Nici o problemă domnule! ne înţelegem noi cumva.

Pentru început faceţi-mi calculul cam pentru o săptămână de şedere şi după aceea o să mă decid

eu dacă mai prelungesc sau nu; oricum o să vă anunţ din timp pentru a nu vă crea neplăceri.

Acesta îi făcu repede socoteala apoi Emanuel scoase banii din portofel şi plăti, adăugând şi câteva bancnote în plus, ca bonus pentru recepţioner, răsplătindu-i acestuia îngăduinţa.

Recepţionerul mulţumi bucuros apoi luă de pe panoul din spatele lui una dintre cheile agăţate acolo, şi i-o întinse zicând:

– Poftim domnule! apartamentul numărul 15. Vă doresc şedere plăcută!

Emanuel lua cheia dar când dădu să plece, se lovi cu privirea la doi paşi de el, de o tânără oxigenată, care plimbându-şi degetele prin părul blond, îi lansă o ocheadă de zile mari, după care începu să-şi netezească cu palma pe şoldurile magnetice, rochia de mătase diafană.

Ochii ei de vultur dresat văzuse în tânărul cu bani, o posibilă pradă.

Emanuel îi evită privirea ispititoare, şi îşi văzu de drumul lui urcând în fugă scările până la etajul unu.

Blonda rămase rezemată de tejgheaua recepţiei, puţin bosumflată de indiferenţa noului venit, aranjându-şi bluza care lăsa să se vadă sânii voluptoşi.

Ajuns în noua lui cameră, Emanuel se descătuşă din încordarea ce o avusese până atunci, şi aruncându-se pe salteaua moale a patului, scoase un chiot înfundat de bucurie. Obosit, îşi puse în gând să se odihnească o oră două, ca după aceea să fie freş pentru a porni din nou în marea lui aventură, de data aceasta în a o întâlni pe Casandra, la marele spectacol ce avea loc în acea seară.

Înserarea făcea ca aerul să-şi piardă din transparenţă.

Un lampagiu se oprise în faţa hotelului şi aprinse un felinar pe gaz, pitoresc, aflat acolo mai mult de decor, inutil însă în acel moment, deoarece afară mai era încă suficientă lumină.

Emanuel trezit din somnul lui odihnitor, se bucura acum de duşul cu apă călduţă, sub care se bălăcea, plin de spuma parfumată a şampoanelor franţuzeşti găsite acolo în baia din micul apartament. Când consideră că este îndeajuns de freş, ieşi fluierând din baie, apoi se apucă să-şi îmbrace cu multă atenţie vestimentaţia.

Şi pentru că în acea seară avea să fie prezent în sala de spectacol, la care Casandra era cap de afiş, îşi puse pe el fracul, şi băgă în buzunarul acestuia o jumătate dintr-un fişic cu bancnote de 20 de lei.

Scoase apoi ceasul de buzunar să vadă dacă mai funcţionează.

Acesta indica ora 20 și 10 minute; îi întoarse remontorul ca să se asigure că acesta nu se va opri, şi se grăbi să-şi ia pălăria apoi bastonul care în acei ani era un accesoriu important şi la modă la marii domni, deoarece spectacolul începea în 20 de minute, după cum era anunţată ora pe afişul de la intrare.

După ce ieşi din cameră o încuie şi porni în pas alergător în jos pe treptele scărilor către vasta sală aflată la demisolul hotelului.

Aici se făceau ultimele retuşuri înainte de începerea spectacolului.

Doi picoli îmbrăcaţi elegant se învârt printre mesele frumos decorate, îndreaptă câte un şerveţel căzut, înlocuiesc câte o farfurie care nu tocmai străluceşte de curăţenie sau aliniază câte un scaun.

Localul este dreptunghiular, cu ringul de dans în centru şi el în formă de dreptunghi.

Barul cu scaune înalte, este ticsit de sticle cu felurite etichete, care mai de care mai atractivă, puse în evidenţă de câteva lumini discrete.

Deasupra ringului de dans stă suspendată o plafonieră ovală, apropiată ca mărime de cea a

ringului. Într-un colţ rezervat al ringului se află aranjate instrumentele unde se va instala orchestra şi unde artiştii îşi vor susţine repertoriul.

Un garcon în vestă albă se grăbeşte să deschidă uşa.

Sala este invadată de fel şi fel de femei, bărbaţi, în cupluri, în grupuri, sau singuri.

Orchestra s-a şi instalat şi intonează o melodie lentă inexpresivă.

Emanuel îşi făcu loc printre mulţimea aflată acolo, şi care încă nu se dumiriseră unde să se aşeze, şi ocupă un loc la o masă cam pe la jumătatea sălii deoarece cele din faţă fuseseră ocupate, îndeosebi de tinerii şi domnii care veniseră neînsoţiţi.

O duduie palidă ca un copac cu rădăcinile înfipte într-un sol de sare, se opri în dreptul mesei lui şi întrebă dacă celelalte locuri rămase sunt libere sau aşteaptă pe cineva.

El o invită să se aşeze, spunându-i că nu aşteaptă pe nimeni. Duduia îi mulţumi şi se aşeză pe unul din scaune, îşi scoase din poşetă un evantai şi începu să şi-l vânture prin faţă.

Lăsă să-i cadă pleoapele, două cortine boţite de oboseală şi exces, apoi cu o voce răguşită se băgă singură în seamă rostind:

– Sunt frântă de oboseală totuşi nu voiam să ratez asemenea spectacol minunat. Am sosit astăzi de la Bucureşti; mă numesc Veronica.

Ca să pară un gentleman, Emanuel se ridică de pe scaun, se prezentă şi el, apoi prinse mâna doamnei deja întinsă, băgată într-o mănuşă din dantelă albă, o sărută, apoi se aşeză din nou aruncându-i duduiţei un zâmbet scurt, de formă, neavând chef de o eventuală conversaţie cu ea. Îl scuti însă de vreo discuţie nedorită orchestra care de pe acum intona marşul de primire a cabaretului.

Femei blonde cu trupuri fusiforme şi mers unduios, toate cu părul strâns cochet la ceafă, îmbrăcate în rochii cu umerii rotunzi, bine strânse pe taliile lor mlădioase, şi bine conturate pe sânii voluptoşi, invadară ringul, şi îşi începură numărul de dans.

Bărbaţii de la mesele din faţă, mai ales cei care veniseră neînsoţiţi, le sorbeau din priviri şi închinau în cinstea lor paharele pline de şampanie, care apoi erau sorbite cu poftă.

Emanuel îl rugă pe unul din chelneri să-i aducă o băutură răcoritoare.

Duduia comandă şi ea un lichior, îşi fixă o ţigare într-un port ţigaret aurit, o aprinse, şi începu să pufăie simandicos, lăsând fumul să-i scape prin colţul gurii.

Şi-ar fi dorit să aibă o conversaţie cu tânărul şi chipeşul Emanuel, dar din păcate acesta dădea senzaţia că este captivat de frumuseţea dansatoarelor, aşa că renunţă.

Ridică de pe tava chelnerului care tocmai sosise cu comanda, paharul de lichior, se ridică de la masă, îşi plimbă ochii prin sală în vederea unei eventuale cuceriri, apoi apucă printre mese şi se aşeză la una mai în fundul sălii, la care stătea un om robust, oacheş, cu o mustaţă gen Chaplin, care părea a fi încântat de prezenţa duduiţei.

Emanuel răsuflă uşurat.

Nu se simţise în largul lui cât duduia se aflase la masa lui.

Acum putea privi în continuare relaxat la ceea ce se întâmpla pe ringul de dans, însă aşteptând cu sufletul la gură intrarea în scenă a Casandrei.

Fetele executară ultima mişcare din dansul lor, apoi ieşiră rând pe rând de pe ring, ridicându-şi fustele şi fluturându-le poalele, extaziîndu-i pe privitorii care aplaudau necontenit prestaţia lor.

Scena rămăsese goală iar orchestra începu să intoneze din nou acea melodie lentă inexpresivă.

Pe la mese se auzeau râsete şi comentarii cu privire la dansul fetelor din cabaret.

La un moment dat, şeful orchestrei, un bărbat rotofei, surâzând maşinal, opreşte muzica în clipa când pe uşa de la intrare în sală, îşi făcu apariţia mult aşteptata Casandra. Toţi cei de acolo se ridicară şi începură să aplaude, iar orchestra începu să cânte din nou.

Emanuel se ridică şi el în picioare, parcă încremenit, rămase cu privirea fixă la ea şi cu palmele lipite una de alta nemaiputând să aplaude.

Casandra, fermecătoare, splendid îmbrăcată într-o rochie de paiete neagră, având un colier de perle în jurul gâtului, păşeşte mlădioasă, salutând prin aplecări uşoare mulţimea, în timp ce se îndreaptă către scenă.

Buzele roşii cărnoase îi surâdeau a bucurie. Ochii ei erau verzi, mari, ca o lumină tainică moale, şi învăluitoare ca o îmbrăţişare. Cârlionţii negrii răzvrătiţi, îi alintau obrajii rumeni. Lângă ea în dreapta, era însoţită de un bărbat elegant, probabil impresarul, îmbrăcat într-un costum de culoare gri, de o nuanţă specială bătând discret în argintiu, cu un baston de culoare maro în mâna stângă, frumos lăcuit având capătul de prindere din fildeş.

Bărbatul era înalt, bălan, cu o frunte trandafirie, sprâncene dese, mustăcioară a la Clark Gable, cu un

zâmbet perfid care-i face mustăcioara să se arcuiască, făcând-o să se asemene cu un fluture mortuar.

În spatele lor sunt însoţiţi de doi vlăjgani vânjoşi, probabil aceştia fiind bodyguarzii lui.

Emanuel o sorbi din priviri în tot drumul ei până la scenă.

Arcuşul viorilor din orchestră începură să fie plimbate uşor pe corzi, în timp ce Casandra îşi începu repertoriul cântând cu o voce dulce mătăsoasă un cântec în limba franceză.

În jurul scenei perechi de îndrăgostiţi începură să danseze pe ritmul melodiei.

La terminarea primului ei cântec, izbucniră aplauzele, şi nu încetară până când ea nu începu să cânte din nou.

De data aceasta ea interpretă o melodie de dragoste, şi luând microfonul în mână coborî de pe scenă şi păşi pe culoarul dintre mese.

Toţi cei aflaţi în sală se ridicară în picioare.

La fel a făcut şi Emanuel.

Chipul lui romantic radia de fericire.

Ar fi fost în stare să meargă şi să o strângă în braţe, mărturisindu-i că o iubeşte.

Se mulţumi însă să o îmbrăţișeze cu privirea.

Oare câţi mai erau ca el printre cei adunaţi acolo, care purtau în inimile lor o dragoste ascunsă Casandrei.

Între timp ea se întoarse pe scenă şi îşi continuă repertoriul.

Printre mese îşi făcu apariţia o florăreasă care avea asupra ei un coş plin cu trandafiri.

La vederea ei, Emanuel se lumină la faţă şi prin cap îi fulgeră imediat o idee năstruşnică.

Îi făcu semn florăresei să vină la el. Aceasta se apropie. Cumpără de la ea trei trandafiri cu petalele catifelate, de culoare purpurie.

Florăreasa îi mulţumi pentru că cumpărase de la ea şi plecă mai departe printre mese.

Şeful orchestrei anunţă că imediat după următorul cântec, spectacolul se va încheia.

Emanuel se ridică de la masă, lua florile, şi se apropie uşor de culoarul pe care Casandra urma să iasă din sala de spectacol.

Muzica se opri iar ea după ce făcu o plecăciune în semn de mulţumire pentru primirea ce i-a fost făcută dar şi pentru aplauzele ce acum la final explodară din nou, coborî de pe scenă şi păşi pe culoar însoţită de cei trei bărbaţi, care o asistaseră pe tot timpul spectacolului.

Când ajunse în dreptul lui Emanuel, acesta făcu un pas în faţa ei şi îi oferi trandafirii.

Apoi privirile li s-au încrucişat.

Primi bucuroasă florile însă părea puţin uimită de apariţia lui neaşteptată. Parcă l-ar fi cunoscut de undeva, deşi nu-l mai văzuse niciodată. El dori să-i adreseze câteva cuvinte, dar nu mai apucă deoarece cei doi gealaţi îl traseră brusc din faţa ei.

– Lăsaţi-l! le spuse ea celor doi. Ce a făcut? a vrut doar să-mi ofere nişte flori.

Atunci interveni impresarul care cu zâmbetul lui perfid, îi gânguri printre dinţi să înainteze, totodată aruncând spre Emanuel o uitătură rece şi răutăcioasă.

Ea se îndreptă puţin bulversată spre ieşire dar înainte să părăsească sala privi înapoi peste umăr la el, zâmbindu-i, lăsând să se vadă albeaţa dinţilor frumoşi ca două şiraguri de perle.

Emanuel nu se supără din cauza celor doi indivizi care oarecum îl făcuseră să se simtă stingherit faţă de ceilalţi spectatori aflaţi în sală, ci era doar frustrat că nu reuşise măcar să i se prezinte cu numele încântătoarei femei, de care era îndrăgostit şi care îi cucerise inima fără ca ea să cunoască acest lucru. Părăsi sala de spectacol imediat în urma ei,

încercând totuşi să o urmărească, în dorinţa de a afla dacă este cazată în acelaş hotel cu el, şi dacă da, la ce apartament.

Citise pe afişul de la intrare că ea va cânta acolo timp de o săptămână, şi cu siguranţă ea era invitata de onoare a hotelului şi i se oferise cel mai luxos apartament.

Însă o pierdu din vedere atunci când ea însoţită de cei trei a intrat în lift, dar i se întări convingerea că ea va rămâne cazată acolo şi nu va pleca nicăieri timp de o săptămână.

Vru să se intereseze la recepţie de numărul apartamentului unde era cazată, dar nu află acolo pe nimeni. Spectacolul ţinuse două ore şi jumătate şi probabil cel de la recepţie plecase acasă.

O să revin dimineaţă la prima oră, se gândi el, şi bineînţeles pentru un mic bonus dat recepţionerului, acesta îmi va spune tot ce mă interesează. Puţin descumpănit urcă scările până la primul etaj, şi merse de intră în camera lui. În minte nu vedea decât imaginea fermecătoare a Casandrei, cu privirea şi cu zâmbetul ei, pe care i le dăruise lui, privindu-l peste umăr la ieşirea din sala de spectacol. În noaptea aceea avea să adoarmă cu chipul ei întipărit în orbita

ochilor, derulând filmul evenimentului petrecut în sala de spectacol.

Se gândea totuşi că dacă ar avea o viziune asupra apartamentului ei, s-ar fi putut teleporta cu uşurinţă acolo. Renunţă însă la acea idee, spunându-şi că ea cu siguranţă o să se sperie, dacă s-ar fi trezit dintr-o dată cu el acolo, şi de altfel nu şi-ar fi putut permite să-i spună că el tocmai venise din viitor, şi că a călătorit în timp doar pentru a o întâlni.

Nu l-ar fi crezut şi apoi poate l-ar fi considerat că este nebun pierzându-şi totodată toate şansele de a o cuceri.

O să aştept momentul întâlnirii mele cu ea, fără ca gealaţii şi impresarul să fie prin preajma ei, şi o să-i spun că am venit la Iaşi cu ceva afaceri, sau voi inventa eu ceva.

Cu acele gânduri în minte, Emanuel se pregăti de culcare, şi după ce se cufundă în aşternutul curat şi moale al patului, adormi pe nesimţite.

Îşi petrecea de altfel prima lui noapte într-o lume în care el încă nu se născuse.

.VII.

Întâlnirea

Zorii albaştri minerali au apucat să destrame copertina înstelată a nopţii.

Ziua se vesteşte cu un vag surâs al soarelui apărut de după o colină ca o minge roşie uriaşă.

Trilul zecilor de păsărele aflate printre crengile castanilor din parc se aude până în camerele de hotel, încântându-le auzul celor veniţi acolo.

Soarele călduţ al dimineţii, îşi trimisese câteva suliţe luminoase prin ferestrele camerei unde Emanuel încă mai dormea.

Două turturele poposiră pe pervazul geamului şi începură să se giugiulească.

Zgomotul făcut de ele îl trezi din somn.

Sări din pat frecându-se la ochi. De mult nu mai dormise aşa de bine şi i se părea că somnul lui durase o veşnicie.

Privi la ceasul auriu cu clopoţei de pe noptieră.

Făcu ochii mari nedumirit de ora pe care acesta o arăta. Scoase ceasul de buzunar şi constată că acesta indică aceiaşi oră, 9 şi 30 de minute. Era destul de târziu. Îşi îmbracă repede pantalonii, îşi puse pe el cămaşa, se încălţă, ieşi apoi din cameră şi se duse direct la recepţie.

De cum îl văzu recepţionerul îl întâmpină zâmbitor concentrându-şi atenţia asupra lui.

Emanuel îi făcu semn să se apropie mai mult, cu intenţia de a purta cu el o discuţie mai discretă. Omul curios din fire, nu mai stătu pe gânduri şi îi făcu pe plac. Când consideră că acesta se apropie suficient de el, îi puse mult dorita întrebare:

– Domnule! dacă nu sunt indiscret, aş dori să ştiu la ce apartament a fost cazată domniţa Casandra?

– Da-păi nu este niciun secret domnişorule! domniţa se cazează de fiecare dată, în apartamentul de lux de la etajul doi, la numărul 22.

– Dar cei trei indivizi care o însoţesc, tot aici sunt cazaţi? îl ispiti Emanuel.

– Se zvoneşte că impresarul ei ar fi cerut-o în căsătorie însă ea l-a refuzat categoric. Tare s-a mai supărat dom' Roberto, şi de atunci nu a mai lăsat niciun bărbat să se apropie de ea. S-a supărat şi domniţa reproşându-i că nu are niciun drept să se bage în viaţa ei personală, şi că nu-i poate impune această restricţie de a se întâlni cu cineva.

Neavând ce face domnul s-a lăsat păgubaş, însă lucrează murdar. Cum simte că cineva o curtează sau încearcă să intre în viaţa ei, îl înlătură imediat punându-şi gorilele să-i facă de petrecanie.

– Cam aşa stau lucrurile! aşa că fi cu băgare de seamă şi nu încerca să te apropii prea mult de ea că

gealaţii stau la pândă şi pentru câţiva gologani îţi vin de hac.

Mulţumit de informaţiile primite, Emanuel băgă mâna în buzunarul pantalonilor, scoase de acolo două bancnote de 20 de lei şi i le plasă subtil în palmă, făcându-i cu ochiul.

Plecă, şi din doi paşi intră în liftul gol care deja se afla acolo.

Urcă cu el până la etajul doi. Păşi pe lungul hol privind la fiecare uşă, pentru a afla-o pe aceea cu numărul 22.

O găsi.

Inima începu să-i bată cu putere. Era puţin emoţionat.

Trase aer în piept pentru a-şi reveni puţin.

Vru să bată la uşă dar se răzgândi.

Ce îi voi spune? se întrebă el. Nu am nici un motiv cu care să abordez o discuţie.

Văd eu ce îi voi spune; şi în cele din urmă se hotărî şi ciocăni de trei ori în uşă.

– Cine este? se auzi imediat din interior; iar el îi recunoscu vocea, şi emoţiile îl cuprinse din nou.

Eu! încercă el să răspundă cu vocea tremurândă, în timp ce în broasca uşii se auzi rotindu-se cheia, apoi când se deschise, Casandra apăru diafană în pragul

ei, ca un înger, cu părul cârlionţat despletit atârnându-i peste umerii goi, mângâindu-i.

– Dumneata! exclamă ea mirată, dar şi încântată la vederea celui care îi oferise acei trandafiri minunaţi.

– Da! eu!

– Ştiţi...! am venit să-mi cer scuze pentru aseară.

Îmi pare rău dacă am fost deranjant. Eu nu am vrut decât să-mi arăt recunoştinţa pentru dăruirea cu care ne-aţi încântat auzul.

Casandra surâse lăsând să i se vadă din nou dantura impecabilă, apoi cu o stângăcie jucăuşă îşi strânse mai bine capotul pe trup, inutil deoarece pielea şi privirea ei exprima zădărnicia oricărei virtuţi.

Îl măsură apoi cu privirea din cap până-n picioare.

O privea şi el.

– O! nici nu se pune problema de aşa ceva domnule.

– A! am omis să mă prezint. Numele meu este Emanuel.

– Încântată să vă cunosc. Sunt convinsă că îmi cunoaşteţi numele.

– Aşa este.

Desigur că ştiu cum vă numiţi.

Emoţiile îi trecuseră şi prinzând curaj, Emanuel încercă o nouă abordare.

– Aş dori totuşi, pentru liniştea mea interioară, să vă invit la o ceşcuţă de cafea sau ceai, pe terasa din apropierea hotelului; aş fi încântat să vă cunosc mai bine; am auzit multe lucruri frumoase despre dumneavoastră.

– Nu ştiu dacă să accept sau nu, însă în primul rând, deoarece se pare că suntem de aceeaşi seamă, aş dori să ne tutuim şi să nu ne mai domnim atâta.

Apoi din anumite motive aş răspunde negativ la această invitaţie, dar totuşi sunt tentată să o accept, cu condiţia să nu ieşim împreună din hotel ci să mă aştepţi într-un colţ mai ferit de ochii lumii.

Îţi voi explica după aceea motivul pentru care mă feresc de a fi văzută în prezenţa vreunui bărbat.

– Prea bine! o să caut locul cel mai potrivit. În niciun caz nu vreau să-ţi creez neplăceri.

– Sunt tare curios să aflu ce te reţine de la asemenea apariţii, spuse el, cu toate că ştia despre ce este vorba.

– În jumătate de oră o să vin şi eu. Ne vedem acolo. Casandra se întoarse şi plecă din prag lăsând uşa larg deschisă, parcă înadins, surâzând în ascuns, atrasă de şarmul lui masculin la care ar fi râvnit orice femeie.

Emanuel o privi cu faţa colorată de toate speranţele lumii, o întovărăşeşte cu privirea, profitând de transparenţa capotului înflorat, care lăsa să se desluşească, goliciunea ispititorului trup.

Aşezat la o masă mai ferită din colţul terasei, Emanuel aştepta nerăbdător apariţia ei.

Era satisfăcut.

Reuşise să poarte o conversaţie cu acea femeie la care visase atâta timp, şi mai presus de toate, ea nu avea niciun iubit.

Era aşa cum îşi dorise.

Va încerca să-i cucerească inima, şi era convins că va reuşi.

Tresări în momentul când ea apăru pe aleea ce dădea înspre terasă, îmbrăcată într-o rochie de satin roşu, decoltată, care lăsa să i se vadă gâtul subţire împodobit cu un colier de aur.

În urechi îi lucea o pereche de cercei ornaţi cu două safire cât unghia iar pe cap purta o pălărie de culoare violet aplecată pe o parte. Sandalele cu toc înalt purtate în picioare îi dădea un aer elegant şi fermecător.

Toată ţinuta era uimitoare şi de un gust îndoielnic, destul ca să atragă toate privirile.

Emanuel îi făcu discret un semn cu mâna iar ea veni şi se aşeză pe un scaun lângă el, cu spatele înspre stradă pentru a nu fi recunoscută uşor.

Îşi zâmbiră, iar el o întrebă ce ar dori să servească.

– O cafea. Tot n-am apucat să beau una de dimineaţă.

– Eu sunt vinovatul; ţi-am stricat programul cu vizita mea neaşteptată.

– Ei! nu! nu te considera vinovat.

Şi ca să-l consoleze, Casandra îi acoperi mâna cu palma ei mică şi catifelată.

În acel moment el simţi cum bătăile inimii începu să i se accelereze. Avu totuşi puterea să facă semn chelnerului să vină la masă.

Acesta veni iar el comandă două cafele. Nici nu dură un minut şi chelnerul aduse cele două cafele aburinde. Le aşeză pe masă în dreptul fiecăruia şi apoi îşi văzu de treaba lui.

În timp ce sorbea cu plăcere din cafea, ea îi povesti motivul pentru care nu dorea să fie văzută cu vreun bărbat. Dar şi dorinţa ei de a nu fi nimeni afectat în vreun fel, de către impresarul ei, punându-i pe cei doi gealaţi să le facă rău.

– Ei şi acum spune-mi ceva şi despre tine!

– Despre mine! exclamă el puţin surprins.

– Ce să spun, doar că sunt în trecere pe la Iaşi.

Vin de la Bucureşti cu ceva treburi.

– De la Bucureşti! exclamă ea; nu am fost niciodată acolo.

Am auzit că i se spune micul Paris.

Cum este pe Lipscani?

– Povesteşte-mi.

Şi fiindcă Emanuel cunoştea bine istoria Capitalei, începu să-i descrie cum ştia el mai bine, fiecare loc din marea metropolă.

Ea îl asculta încântată.

Îi dispăruse parcă acea teamă de a sta de vorbă cu un bărbat. Avea presentimentul că în preajma lui se simte în siguranţă. Îi plăcea ochii lui cu privirea blajină, vocea lui, expresivitatea lui, zâmbetul şi felul lui de a fi.

Nu se mai sătura privindu-l.

Simţea cum încet, încet, în inima ei se aprinde un foc al dragostei. O senzaţie pe care nu o mai avusese niciodată până la el.

Emanuel îşi încheiase de mult povestirea, iar acum privirile lor se intersectaseră din nou.

Tăceau, însă inimile lor îşi vorbeau conectându-se amândouă, pentru a crea cel mai minunat lucru din acest univers, dragostea.

Casandra rupse tăcerea şi îşi deschise inima, destăinuindu-i pe scurt fragmente din viaţa ei, de unde plecase şi cum ajunsese să fie apreciată ca artistă acolo la Iaşi.

Cu toate că îi cunoştea aproape întreaga viaţă, şi pe deasupra şi alte amănunte din viaţa ei pe care ea nu avea de unde să le ştie, el o ascultă cu atenţie, consolând-o din când în când, atunci când povestea vieţii ei devenea prea copleşitoare.

După ce termină ceea ce avusese de spus, Casandra îl prinse de mână, şi îl invită la o plimbare până la Grădina Copou.

El acceptă bucuros, şi împreună, ţinându-se de mână, se îndreptară către un loc unde erau trase câteva trăsuri, special venite acolo pentru cei dornici de o plimbare mai deosebită. De cum îi văzu, unul dintre vizitii, un bărbat rotofei, fumător de pipă, îşi scoase pălăria în faţa Casandrei, şi o salută făcând o plecăciune în faţa ei. Arătă apoi cu mâna spre frumosul său atelaj, un cupeu cu patru roţi, cu spiţele colorate în roşu, având perna caprei acoperită cu postav albastru brodată cu fir auriu, capitonat pe interior, şi cu două felinare agăţate în partea din faţă, pentru a lumina drumul pe timp de noapte, invitându-i la o plimbare.

La el era înhămat un cal roib de talie mare, cu o conformaţie armonioasă, având un temperament energic şi un comportament blând.

– Bineînţeles că dorim! încuviinţă Casandra, în timp ce Emanuel, ca un adevărat gentleman îi oferi braţul şi o ajută să urce în trăsură.

Urcă şi el şi se aşeză lângă ea, în timp ce vizitiul roti cravaşa în aer, trase de hăţuri şi roibul porni la pas, punând în mişcare frumosul atelaj.

– Am dori să ne duceţi până la Grădina Copou, îi spuse Casandra vizitiului, în timp ce îşi lipea trupul de cel a lui Emanuel, privindu-l, şi radiind a fericire.

– După cum doriţi! domniţă.

Die murgu! die! şi roibul o porni la trap, dirijat de măiestria, bunului său stăpân.

Învelit într-o adevărată pădure de copaci, Grădina Copou era situată pe dealul Copoului, fiind cel mai vechi parc din oraş, care la începutul existenţei lui avusese denumirea de „Podu verde" fiindcă se întindea printre vii, grădini şi livezi, străpunse pe alocuri de acoperişul vreunui conac boieresc.

Dintr-un colţ al parcului, bine mascat de câţiva arbuşti, ochii ageri ca de vultur ai unui bărbat urmărise fiecare mişcare făcută de cei doi, de la

întâlnirea lor pe terasă şi până când se urcaseră în trăsură.

Nimeni nu ştia că, deja aparent Roberto dăduse impresia că o lăsase pe Casandra nesupravegheată, el lăsa de fiecare dată la pândă, pe unul din oamenii lui pentru a-i supraveghea fiecare mişcare.

De cum plecară cei doi, iscoada intră în hotel, şi de acolo, de la singurul telefon existent la recepţie îşi anunţă şeful, despre întâlnirea ei cu acel bărbat care-i oferise florile cu o seară înainte la spectacol.

La celălalt capăt al firului, Roberto răbufni nevrotic.

– Cum este posibil să se întâlnească aşa tam ne sam, cu unul pe care nici măcar nu-l cunoaşte!?; mama lui de puşlama.

O să-i arăt eu lui cine este şeful pe aici. Şi într-un exces de furie trânti telefonul în furcă.

– Opreşte aici! i se adresă Casandra vizitiului.

O să ne continuăm drumul pe jos, nu mai sunt decât câţiva metri până la grădină. Îi întinse acestuia un bacşiş apoi îl rugă să-i aştepte, sau dacă doreşte poate merge în treaba lui, dar cu rugămintea ca peste două ore să vină după ei şi să-i ducă înapoi la hotel.

Vizitiul încuviinţă dând din cap, mulţumit de bacşişul primit, după care se urcă în atelaj şi plecă după o posibilă clientelă.

Rămaşi singuri, cei doi braţ la braţ, parcă îndrăgostiţi de o viaţă, păşiră pe aleea pietruită ce ducea spre frumoasa grădină, străjuită pe ambele părţi de falnicii castani înfloriţi, care-i întîmpinau cu parfumul florilor de-abia înflorite.

Se priveau unul pe altul şi îşi zâmbeau fără a scoate niciun cuvânt.

Mâinile lor se împreunară.

Parcă se cunoşteau de când lumea. Nimic nu dădea impresia că ei se cunoscuseră doar cu câteva ore în urmă.

La intrarea în parc, un bărbat învârtea manivela unei flaşnete pe care o ţinea agăţată de gât, iar deasupra ei, avea o cutie plină cu bileţele, şi un papagal frumos colorat.

– Veniţi să vă aflaţi destinul! îi invită omul, făcându-le semn să se apropie.

Ei merseră lângă el, entuziasmaţi şi curioşi.

– Coco! i-a trage un bileţel pentru doamna, spuse acesta papagalului, care era legat cu o sforicică de mânerul cutiei.

Papagalul scoase un sunet precum că înţelesese comanda, şi prinse cu ciocul unul dintre bileţele, pe care îl lasă să cadă în mâna Casandrei.

E strânse bileţelul în pumn și-i mulţumi lui Coco.

– Acum scoate un bileţel şi pentru domnul, spuse flaşnetarul din nou papagalului, care se conformă imediat, şi trase din cutie încă un bileţel pe care îl puse tacticos în mâna lui Emanuel, care satisfăcut de agerimea micuţei păsări, puse în cutia cu bileţele o bancnotă de 20 de lei.

La vederea bancnotei, flaşnetarul făcu ochii mari, o luă din cutie, şi mulţumind se frecă cu ea pe barbă.

Suma primită era cu mult prea mare faţă de câţiva bănuţi pe care ar fi trebuit să-i primească.

După ce îşi citiră fiecare bileţelul şi adăugară comentarii pe baza celor scrise în ele, cu privire la unele predicţii care se potriveau de minune cu vieţile lor, el o invită să se aşeze pe o băncuţă la umbra unui stejar.

Ea acceptă bucuroasă. El îi cuprinse amândouă mâinile şi i le sărută pătimaş.

Privindu-l Casandra îi şopti înfiorată:

– Emanuel! apoi se lasă abandonată fiorului care o încerca. Îşi trecu apoi degetele prin părul lui mătăsos, şi parcă atrasă de un puternic magnet îşi apropie buzele de ale lui şi îl sărută.

El o cuprinse cu braţele pe după talia-i mlădioasă şi se lasă pradă Zeului Eros, care îşi înfipsese săgeţile dragostei în inimile lor.

Era tot ceea ce îşi dorise.

Visul lui se împlinise, iar acum strângea în braţe femeia pe care şi-o dorise, simţindu-i respiraţia şi căldura trupului.

Buzele lor însetate de dorinţa sărutului se desprinseră din încleştarea pătimaşă, iar ei rămăseseră îmbrăţişaţi, în timp ce în ochii lor licărind ca patru luminiţe, se aprinsese focul dragostei.

– De unde ai apărut aşa deodată! îi şopti ea mângâindu-l cu palma pe obraz.

Cu ce m-ai fermecat; cum ai reuşit să-mi ispiteşti inima?

– M-ai făcut să mă îndrăgostesc Emanuel! Eşti primul bărbat din viaţa mea căruia îi dăruiesc inima.

În acele momente el şi-ar fi dorit să-i spună de unde vine cu adevărat, şi cât efort depusese pentru a reuşi s-o întâlnească, deoarece el o iubea dinainte să o cunoască cu adevărat. Îi era frică însă să nu o sperie cu acea poveste, poate pentru ea incredibilă.

Ar fi stricat totul.

Tot ceea ce se întâmplase între ei în acele momente s-ar fi năruit. Şi poate că l-ar fi considerat dus cu pluta.

Emanuel îi cuprinse faţa între palme şi îi sărută buzele, după care îi şopti:

– Sunt îndrăgostit de tine Casandra!

Acela a fost şi motivul pentru care te-am întâmpinat cu flori; şi ca să pară mai convingător adăugă:

Ştiam despre acest spectacol în care tu îi vei încânta cu vocea ta măiastră, pe toţi admiratorii care aveau să vină şi să te vadă aici, în acest hotel, de la un prieten, care tocmai venise de la Iaşi, unde avusese ceva treburi, şi care mi-a prezentat un afiş cu tine, exact ca cel de pe panoul de la intrarea în hotel.

De cum ţi-am văzut chipul, inima mi-a tresărit parcă atinsă de un fulger venit de undeva de nicăieri.

O dorinţă profundă de a te vedea, şi-a înfipt adânc rădăcinile în inima mea, apoi mi-am pus în gând că trebuie neapărat să te întâlnesc şi să te cunosc în realitate.

De-abia aşteptam să ajung la acel spectacol.

Şi când te-am văzut am simţit cum inima mi se zbuciumă din nou.

Rădăcinile dorinţei s-au înfipt şi mai adânc în pereţii inimii mele, apoi fermecat de frumuseţea ta, de dăruirea cu care ne încântai auzul, m-am decis să fac ceva pentru a-ţi atrage atenţia.

Apoi ştii ce a urmat. Însă datorită acelei intenţii, iată-ne acum pe amândoi stând pe această bancă,

sărutându-ne, de parcă ne-am fi cunoscut de când lumea.

De altfel pentru mine, trebuie să recunosc, este un vis împlinit.

Ochii ei licăreau a fericire, buzele-i aprinse de dorinţă se încleştară din nou cu cele ale lui Emanuel într-o sărutare fierbinte.

Un sărut dăruit lui ca răsplată pentru îndrăzneala de a veni până acolo, doar pentru ea.

Desprinsă din mrejele acelei dulce sărutări, Casandra, ştia în sufletul ei că el aşteaptă un răspuns de la ea, şi ca să nu-i mai ţină inima pe jăratec îi spuse:

– Eşti norocos Emanuel. Poate că farmecul tău m-a făcut şi pe mine să simt frământările dragostei în străfundurile inimii mele.

– Şi apoi dacă nu acţionai ca un adevărat Don Juan, rămâneai doar un simplu admirator, cu inima tânjind după mine.

– O fi destinul Emanuel!, poate că ne este sortit să fim împreună. În orice caz sunt nespus de fericită. Nu am mai avut acest sentiment de multă vreme; simt cum inima mi se învăluie în aburii dragostei. O dragoste pe care o aşteptam dar totuşi la care nu mai speram. Şi iată-te! ai apărut tu.

Casandra îi zâmbi şăgalnic apoi se ridică de pe bancă şi apucându-l de mână îl trase spre ea într-o scurtă îmbrăţişare.

Un nechezat de cal le distrase atenţia.

O trăsură se opri în faţa porţii de la intrarea în grădină.

Privindu-şi ceasul de buzunar Emanuel constată că trecuse o oră şi jumătate de când se aflau acolo.

Vizitiul se ţinuse de cuvânt şi se întorsese după ei.

De pe capra trăsurii el le făcu cu mâna.

Casandra remarcă gestul vizitiului şi îi dădu de înţeles că l-a văzut ridicând mâna. La fel făcu şi Emanuel, apoi porniră braţ la braţ către trăsură.

La ieşirea din parc, un vânzător de suveniruri îi îmbia cu tot felul de bijuterii, care mai de care, mai atrăgătoare. Casandra se opri şi alese de pe măsuţa acestuia, două lănţişoare din aur, având fiecare ca medalion, o jumătate de inimioară. Îl întrebă apoi pe vânzător dacă este posibil ca pe spatele fiecăruia dintre medalioane, să se facă o inscripţie. Acesta încuviinţă apoi o întrebă, cam ce ar dori să scrie.

– Aş dori ca pe unul să scrieţi „Emanuel Gr. Copou 1955", iar pe celălalt „Casandra Gr.Copou 1955", cu litere fine, în stil western.

– Imediat! răspunse acesta, şi luând medalioanele

începu să le inscripţioneze.

Meşterului aurar, nu-i trebui prea mult timp ca să efectueze acea operaţiune, şi după câteva minute i le înmână Casandrei, satisfăcut că onorase cerera clientului.

– Poftim domniţă!

– Vă costă 80 de lei! să le purtaţi sănătoşi.

– Mulţumim! răspunseră în acelaşi timp cei doi.

– Casandra scoase patru bancnote de 20 de lei şi i le dădu bijutierului. Luă apoi lănţişoarele, şi puse la gâtul lui Emanuel, pe cel în care era inscripţionat „Casandra Gr.Copou 1955" iar pe celălalt îl strânse în pumn şi îl duse în dreptul inimii rostind:

– Păstrează această jumătate de inimă, cealaltă jumătate o voi păstra eu. Sper că dragostea ce s-a înfiripat în inimile noastre să dăinuiască, iar aceste jumătăţi să fie simbolul ei.

El îi lua celălalt lănţişor din mână, şi i-l agaţă la gât.

Obrajii ei se înroşiră semănând cu doi bujori înfloriţi. Emoţiile dragostei o copleşiră. Atunci el o sărută pe frunte şi confirmă:

– Aşa va fi dragostea mea. Nimic şi nimeni nu ne va putea despărţi. Gata trebuie să ai şi tu viaţa ta.

Nu trebuie să fi controlată de nimeni. Va trebui să punem la punct aceste lucruri iar viitorul nostru

trebuie să depindă doar de noi doi. De acum încolo nimeni nu va mai interveni în vieţile noastre. Nici chiar Roberto.

Cu acestea fiind spuse el o apucă de mână şi se îndreptară către ieşire, iar ea satisfăcută de hotărârea lui îl urmă săltând de fericire. Se opriră apoi în dreptul unui alt comerciant care îşi etala, înşirate unul după altul pe o vergea de metal, câteva costume bărbăteşti.

Emanuel o rugă să-i aleagă unul dintre ele. Ea îl privi din cap până-n picioare, apoi se întoarse şi îi alese unul de culoare bleumarin, pe măsura lui.

– Sper să îţi vină! mă pricep la vestimentaţie, iar culoarea te prinde de minune.

Emanuel plăti suma cerută, după care comerciantul îl împături elegant îl băga într-o pungă mare de hârtie, apoi satisfăcut de afacerea făcută i-l înmâna zicând:

– Să-l purtaţi sănătos domnule!.

– Mulţumesc! vânzare bună în continuare!

Satisfăcut de achiziţia făcută, o ajută pe Casandra să urce în trăsură, şi după ce se aşeză şi el lângă ea, exclamă entuziasmat:

– Dă-i bice birjar!

Într-unul din restaurantele oraşului, Roberto răbufnea nervos dând ultimele indicaţii angajaţilor de acolo. Nu se grăbise să plece imediat ce primise acel telefon cu privire la Casandra.

Afacerile erau afaceri.

Însă nu se putea controla. Era vizibil că este cuprins de nervozitate. În cele din urmă le făcu semn celor doi vlăjgani care-l însoţeau, să-l urmeze.

Pufăia într-una din lulea, lăsând în urma lui un nor gros de fum parfumat, înecându-i pe cei doi care-l însoţea în drum către maşină, un BMW seria 501.

Ce-i drept un bolid destul de elegant pe acea vreme, care fusese lansat după primul război Mondial, având un motor în şase cilindri în linie, 60 de cai putere şi care prindea 130 km/h.

Deşi fusese o apariţie discretă, maşina îmbina în mod originar liniile ample rotunde ale maşinilor germane interbelice.

Era supranumită „Boraque angel" datorită formelor sale ce aminteau de stilul baroc. Se vedea că posesorul ei avea gusturi rafinate.

– Porneşte maşina şofer! zise el în timp ce trase nervos portiera, închizând-o.

Calc-o cât poţi de repede că avem ceva treburi de rezolvat la hotel.

Şoferul porni în trombă luând demaraj, şi după ce apucă pe câteva scurtături, ajunse în faţa hotelului, exact în acelaşi moment în care poposise şi trăsura în care se afla cei doi, de parcă fuseseră înţeleşi.

Roberto, însoţit de cei doi gealaţi coborî din frumoasa lui maşină, făcu câţiva paşi şi aşteptă până cei doi coborâră din trăsură, apoi se opri în loc fixându-i mustrător cu privirea.

La vederea lui, Casandra, tresări şi îl strânse de mână pe Emanuel. Ştia că Roberto nu-şi doreşte ca ea să fie văzută împreună cu nimeni.

Prinse însă curaj şi se gândi că până la urmă, nu trebuie să-i dea socoteală pentru nimic, şi avea de gând să i-o spună în faţă fără niciun fel de resentiment.

Se întoarse apoi către Emanuel şi îi şopti discret.

− Ne vedem deseară la spectacol.

Apoi când apele se vor mai linişti, te aştept să vi pe la mine; vino după miezul nopţii.

Emanuel încuviinţă dând din cap, apoi ea se depărtă de el, şi se îndreptă către intrarea de la hotel.

Roberto îi privea încruntat, şi era cât pe-aci să se repeadă asupra lui Emanuel, ca un uliu asupra prăzii, dar se stăpâni şi aşteptă ca ea să ajungă în dreptul lui. Cu un zâmbet sarcastic şi o uitătură urâcioasă el

se apropie de ea şi îi ţinu calea, apoi izbucni nervos în a o dojeni:

– Ai uitat cine eşti! şi cine te-a făcut să devii ceea ce eşti acum!

– Cum ai putut să ieşi cu acest necunoscut!

– Ce ştii tu despre el?

Casandra nu se mai putu abţine, şi hotărâtă să îl înfrunte, îi spuse acestuia nemulţumirea ce o avea pe suflet:

– Nu ai niciun drept ca să mă acuzi de ceva, sau să-mi interzici tu să mă întâlnesc cu cineva sau nu.

– Îţi mulţumesc pentru tot ceea ce ai făcut pentru mine, şi cred că ai avut şi tu destule beneficii de pe urma mea.

– Cred că ar trebui să punem punct aici acestei şarade.

– Deseară îmi voi da ultima mea reprezentaţie, iar apoi fiecare să-şi vadă de drumul lui.

Roberto făcu deodată ochii mari, surprins de curajul cu care fusese înfruntat pentru prima dată de ea în decursul anilor, care trecuseră fără niciun eveniment de acest gen, şi lasă garda jos de teamă că o va pierde pentru totdeauna.

Pentru el Casandra era o comoară preţioasă şi datorită frumuseţii şi calităţilor ei artistice, lui îi

crescuse popularitatea, dar şi veniturile. Şi mai era şi faptul că în inima lui o iubea, cu toate că simţea că nu o va putea avea niciodată.

Îi era greu să o privească stând alături de alt bărbat şi să-i dăruiască inima acestuia.

Aşa că o lăsă în pace să-şi vadă de drumul ei, ne însoţind-o.

Emanuel care până atunci asistase la toată discuţia, era gata, gata, să intervină venind în apărarea ei, dar când a văzut că situaţia se calmase, renunţă, însă când încercă să urce scările hotelului, Roberto îl opri punându-i bastonul în faţă, apostrofându-l:

– Unde te grăbeşti tinere! nu crezi că ai de dat câteva explicaţii?

– Vii tu, tam ne sam, de nicăieri, şi te furişezi în inima Casandrei?

– Ştii tu cât efort am depus eu pentru a o propulsa în lumea artistică făcând din ea o vedetă cunoscută? și crezi tu că eu nu simt nimic pentru ea?!

Emanuel evită să se implice într-o discuţie mai aprinsă, ştiind că dulăii care-i ţineau spatele lui Roberto abia aşteptau să-l încolţească şi dând la o parte bastonul pus ca barieră în faţa lui, i se adresă acestuia pe un ton cald, liniştit:

– Felul în care abordaţi această situaţie este penibilă.

– Îmi pare rău domnule, dar cred că domniţa este în măsură să aleagă singură cu cine doreşte să-şi petreacă timpul.

Şi se pare că norocosul am fost eu.

– Norocos! răbufni Roberto; am eu grijă să rezolv această problemă.

– Mai vedem noi tinere cât de norocos eşti!

Emanuel dori să mai adauge ceva însă se răzgândi.

Nu voia să amplifice această discuţie, aşa că, se avântă pe scări, le urcă şi intră în hotel ducându-se glonţ în camera lui. Nu era afectat de ameninţările ce îi fuseseră aduse. Gândul lui zbura la Casandra şi la întâlnirea lor din acea noapte.

Dar mai întâi de toate trebuia să se prezinte ca admirator al ei, la spectacolul din acea seară, care după cum îl avertizase ea pe Roberto, s-ar fi putut să fie şi ultimul din cariera ei de până atunci.

Umbrele înserării se lăsase peste întreg oraşul, şi un vânticel răcoros sufla anemic prin frunzele castanilor.

Emanuel, aşezat la masa unde o întâlnise în dimineaţa aceleaşi zi pe fermecătoarea Casandra, îşi servea acum, liniştit, masa de seară.

Mai era destulă vreme până la începerea spectacolului, aşa că, după ce îşi plăti consumaţia, o

apucă pe una din aleile parcului, într-o mică plimbare. Reuşise să-i cucerească inima Casandrei iar acum se gândea că va trebui să-i ofere un viitor.

Cu siguranţă că ea şi-ar fi dorit să meargă cu el la Bucureşti.

Dar unde!? se trezi el rostind cu voce tare. Eu nu cunosc pe nimeni la Bucureşti. Şi chiar dacă aş fi cunoscut tot degeaba. Anul în care mă aflu acum nu-mi oferă nici o şansă.

– Off! trebuia să găsesc altă scuză; ce o să mă fac.

O să fiu nevoit până la urmă să-i spun adevărul, şi după aceea vom vedea ce va urma.

Totul este ca ea să mă creadă.

Cum îi voi dovedi ...?

O sumedenie de gânduri îl frământau, însă se resemnă, în ideea că poate întâlnirea cu ea din acea noapte va fi un prilej de a da cărţile pe faţă.

Păşea agale pe aleea parcului, când deodată se simţi înhăţat şi luat pe sus de doi indivizi.

La lumina palidă a unui bec ce fusese aprins în unul din felinarele agăţate pe stâlpii care străjuiau aleile parcului, reuşi să distingă figurile celor doi, unul vânjos, cu nas plat ca de boxer, care îl apucă de braţul drept, şi unul picios, cu mustăţi fioroase, cu-n aer de găină hipnotizată, îl apucă straşnic de braţul

stâng. Apoi în faţa lui se postă un al treilea individ de talie mijlocie, negricios, cu nări marcante, chică, cu liniile feţei moi şi cu ochii aprinşi de nevrotic.

Acesta din urmă îi aplică un pumn în stomac, făcându-l să icnească, după care urmară încă doi peste maxilare.

Emanuel se smuci din strânsoarea celor doi, şi apucă să-i altoiască celui picios, un pumn peste faţă punându-l în fund. Însă ceilalţi doi îl loviră zdravăn încât el căzu la pământ şi îşi pierdu cunoştinţa.

Sala de spectacol era plină.

La fel ca şi cu o seară înainte dansul fetelor din Cabaret le încântase privirile celor aflaţi acolo, mai ales pe cele ale bărbaţilor, care le devora trupurile cu privirile lor de tigrii pofticioşi.

Intrarea Casandrei în scenă fu din nou primită cu ropote de aplauze.

Ochii ei însă, îl căutau pe acela căruia îi dăruise inima.

Pentru el voia să cânte în acea seară.

Nu-l regăsi în mulţimea aflată acolo, şi se gândi că poate întârzie cine ştie din ce motiv.

Roberto o însoţea mergând ţanţoş în spatele ei, salutând publicul cu aplecări scurte de cap, în stânga

şi în dreapta. Zâmbetul îi era larg făcându-i mustăcioara să se arcuiască.

Era fericit.

Îşi eliminase rivalul, posibil pretendent la mâna Casandrei.

Ea merse pe scenă.

Orchestra se făcu auzită, iar ea îşi începu repertoriul cu un cântec de dragoste.

Privirile ei încă îl mai căutau pe Emanuel. În adâncimile verzi ale ochilor licărea trist iubirea tainică. Se forţa din răsputeri ca totuşi acea tristeţe să nu pară vizibilă. Zâmbea, dar zâmbetul nu era al ei.

Reuşi totuşi să-şi termine cu bine reprezentaţia din acea seară. În aplauzele şi uralele admiratorilor părăsi sala. Privirile ei îl mai căutau şi acum pe Emanuel.

O grămadă de întrebări fără răspuns i se învălmăşeau în minte.

Era agitată.

De ce nu venise ...?

Oare a minţit-o că o iubeşte ...?

Pentru ce ...? doar ca să-şi petreacă o zi în compania ei. Cum rămânea cu acele promisiuni făcute de el acolo în grădină ...?

Roberto îi simţi agitaţia, prilej cu care putu să i se adreseze:

- Văd că în străfundurile inimii tale, eşti supărată din cauza acelui Don Juan, care după cum bine ai văzut nu şi-a mai făcut apariţia la spectacolul din această seară.

- Nu-ţi mai face iluzii deşarte, crezând că cineva ca el se poate îndrăgosti de tine.

Ar putea fi zeci ca el, printre cei care vin să te admire şi să te asculte.

- Numai că acești indivizi nu au curajul să-şi exprime sensibilitatea în faţa ta, aşa cum a făcut-o cel pe care îl aşteptai. Poate o fi fost vreun psihopat şi tu i-ai acordat întreaga ta atenţie.

- A plecat ca un laş şi te-a lăsat cu buza umflată.

- S-a întors de unde a venit, ca să se laude la toţi prietenii lui, cum a reuşit el să te cucerească, sau mai ştiu eu ce.

Casandra îi ascultă repertoriul fără a scoate vreun cuvânt, însă când el tăcu, ea se reculese şi avu puterea să-i răspundă:

- Asta dacă nu ai pus tu cumva la cale vreun complot împotriva lui, împreună cu gorilele tale aşa cum îţi este obiceiul.

- A ...! în niciun caz nu mă poţi acuza de aşa ceva.

– Nu am nici un amestec; o să te convingi singură.

Ajunsă în dreptul camerei, Casandra îi întoarse spatele şi intră fără a-i adresa nici măcar „noapte bună".

Roberto nu se supără pentru acest gest, ci dimpotrivă satisfăcut îşi luă gealaţii şi părăsi hotelul.

Se adunară apoi pe terasa unui bar din apropiere, pentru a pune la punct planul de eliminare totală a lui Emanuel. Urma ca doi dintre bătăuşi să meargă şi să-l omoare, apoi să îl arunce într-un loc nu departe de oraş. Îmbarcaţi într-o maşină cei doi bătăuşi goniră în trombă până la grajdurile unde îl lăsaseră legat şi inconştient. Ajunşi acolo unul dintre ei lovi puternic cu piciorul în uşa grajdului, care se deschise mai mai să sară din ţâţâni, lovind peretele. Mare le fu surpriza când au văzut că victima dispăruse.

Căutară prin împrejurimi, dar nimic. Se urcară nervoşi în maşină şi goniră înapoi până la hotel ca să-i dea vestea lui Roberto.

Nu era tocmai o veste bună, aşa că, acesta, când o auzi urlă ca un leu înfometat:

– Nătărăilor!

– Este imposibil! v-am spus să-l legaţi bine; mi-am pus degeaba încrederea în voi; nici măcar nu vă meritaţi banii!

Netrebnicilor! treceţi în maşină şi haide-ţi să-l căutăm din nou.

– Nu trebuie să ne scape. Dacă află Casandra m-am ars. Atunci chiar că am s-o pierd definitiv.

Maşina se puse în mişcare, fiind condusă pe toate străduţele oraşului în căutarea celui dispărut.

Era trecut de 11 noaptea, pe când Emanuel se trezi din adormirea ce-i fusese provocată de acea bătaie. Vru să scoată un icnet de durere, însă un căluş de cârpă îi astupa gura. Mâinile îi erau legate la spate. În jurul lui erau răsfirate câteva grămăjoare de paie, iar un miros de balegă îl făcu să strâmbe din nas.

Lumina palidă a unui felinar îl ajută să descopere că de fapt se afla într-un grajd. Dintr-o anticameră se auzea câte un nechezat scurt.

Bine că mai sunt în viaţă! îşi spuse el.

Desfigurat şi orb de furie şi neputinţă, se zbătu până ce reuşi să-şi aducă mâinile în faţă. Îşi înlătură căluşul care-i astupa gura, apoi cu dinţii reuşi să-şi desfacă legăturile de la mâini, eliberându-se.

Căută apoi cu privirea să găsească o ieşire, o uşă.

O găsi, şi deschizând-o părăsi închisoarea provizorie în care fusese întemniţat, cu siguranţă de

oamenii plătiţi de Roberto, pentru a-l elimina din viaţa Casandrei.

Bine că nu m-au omorât.

S-au poate că aveau de gând să-mi facă de petrecanie mai târziu, îşi zise el în timp ce păşi în afara grajdului, cu faţa răvăşită neştiind unde se află şi încotro să o apuce.

Îl ajută însă mulţimile de lumini care se vedeau cam la un kilometru distanţă de la locul unde se afla, şi se ghidă după ele.

Probabil erau luminile oraşului.

Mergea de pe acum, pe trotuar, ca un matelot pe puntea vasului cuprins de furtună.

Ai putea crede că este beat. Incidentul îi revine în minte şi îl trezeşte la realitate. Îşi aduce aminte brusc de Casandra, de spectacolul pe care îl ratase şi de întâlnirea lor din acea noapte, la care cu siguranţă nu se va mai duce.

Într-un târziu ajunse aproape de gara oraşului.

Când recunoscu locul îşi spuse liniştit:

Bine că nu m-au dus cine ştie pe unde!

Ştia că de acolo şi până la hotel este cale doar de vreo cinci minute.

Îi veni inima la loc şi porni într-acolo ferindu-se de oricare călător nocturn care-i ieşea în cale.

Când ajunse în preajma hotelului, aproape de părculeţ, văzu farurile aprinse ale unei maşini care se pusese brusc în mişcare.

Recunoscu BMW-ul, şi se feri ca să nu fie văzut.

Când maşina dispăru în întunericul drumului, ieşi, îşi trase pălăria mai pe ochi şi cu paşi grăbiţi intră în hotel şi se duse direct în camera lui.

Era murdar şi plin de sânge.

Nu dorea ca să-l vadă nimeni în halul acela.

Nici măcar Casandra, la care şi-ar fi dorit să meargă în acele clipe, şi să-i povestească cele întâmplate.

Se dezbrăcă şi îşi pregăti cada pentru a se îmbăia. Când se privi în oglindă constată că buza de jos îi era spartă.

Bătăuşii nu-i învineţiseră ochii, însă avea dureri crunte la nivelul abdomenului. Ei îi aplicaseră multiple lovituri la ficat până îl leşinaseră.

Se cufundă apoi în apa caldă şi parfumată, care-i îmbrăţişa corpul ca îmbrăţişarea unei femei iubite, şi parcă durerile i se mai alinară.

Trecuse cu mult peste miezul nopţii, pe când Emanuel aciuit în aşternutul patului se cufundă într-un somn adânc.

Câteva bubuituri puternice zdruncinară uşa camerei.

Emanuel sări speriat din pat, însă nu cuteză a întreba cine este.

La uşă se auzea vocea lui Roberto, care îi poruncea cameristei să deschidă uşa de la cameră.

Strânse la repezeală hainele murdare plus celelalte lucruri pe care le avea inclusiv costumul cel nou cumpărat cu o zi înainte şi cu ele în braţe se vârâ sub pat trăgând după el şi pantofii.

Cearşafurile de pe pat erau destul de lungi şi mascau destul de bine dedesubtul lui.

Camerista deschise uşa, iar Roberto însoţit de cei trei hăndrălăi pătrunseră în cameră.

– Căutaţi în dulap! se auzi vocea lui răspicată şi poruncitoare.

– Nu este nimic aici!.

Răspunse unul dintre ei.

Nu sunt nici haine.

– Nu este nici în baie! strigă un altul.

Roberto se aşeză pe pat şi îşi aprinse pipa.

Lui Emanuel îi îngheţă inima şi gândi:

– Dacă vor căuta sub pat sunt terminat, şi se strânse încet ghemuindu-se mai către colţul camerei.

– Să mergem! îl căutam degeaba.

O fi venit azi noapte şi şi-a luat bagajul. O fi ajuns de mult acolo de unde a venit. După bătaia pe care a

încasat-o nu cred că îi va arde să se mai întoarcă vreodată pe aici.

– Iar tu! i se adresă el cameristei, să nu aud că ai scos vreun cuvânt, că zbori cât ai zice peşte de aici.

În schimb uite primeşte din partea mea o recompensă. Şi băgând mâna în buzunarul de la pantaloni scoase o bancnotă şi i-o bagă în buzunarul şorţului.

După ce părăsiră camera, camerista încuie uşa şi îi urmă îndeaproape până la ieşirea din hotel.

Emanuel mai zăbovi câteva minute în ascunzătoarea lui, ciulindu-şi urechile şi ascultând atent, asigurându-se că cei patru au plecat.

Ieşi uşor de sub pat, şi preventiv merse la uşă şi îşi lipi urechea de ea.

Era linişte.

Tiptil, tiptil, merse la baie şi se spală pe faţă cu apă rece. Privindu-şi buza, constată că aceasta era încă umflată.

Din nou un zgomot de voci răstite îi trezi interesul.

De data aceasta ele veneau din curtea hotelului.

Se duse în dreptul geamului şi privi prin mica deschizătură a draperiei.

În faţa hotelului, Roberto purta o discuţie aprinsă cu Casandra, care cu o valijoară în mână era pregătită

de plecare, aşa cum îl avertizase cu o zi înainte, pe zelosul ei impresar.

Acesta probabil o ruga insistent să nu plece, gesticulând şi agitându-se. Casandra în nici un caz nu răspundea afirmativ la rugămintile lui, ci din contră cu lacrimi în ochi îi strigă răspicat:

- M-am săturat să te tot bagi în viaţa mea particulară!

- Sunt sigură că bietul om a plecat din cauza ta.

Doar atât a putut auzi Emanuel din discuţia lor.

Probabil că ei mai avuseseră o dispută înainte ca Roberto să-l trezească din somn cu acea bubuitură în uşă, şi apoi să dea buzna în camera lui.

Privi mai departe la discuţia celor doi, care nu mai dură mult deoarece Casandra cu valiza în mână se urcă într-una din trăsurile aflate acolo.

Văzând că nu mai este nimic de făcut, Roberto, se urcă în maşina lui şi trânti nervos portiera.

Maşina se puse imediat în mişcare, şi gonind cu viteză pe şoseaua aproape goală se făcu nevăzută.

Trăsura se puse şi ea în mişcare, atunci când Casandra cu lacrimi în ochi, îl rugă pe birjar să o ducă la gară.

Am să o pierd! unde se duce! se tensionă Emanuel, în timp ce îşi îmbrăca în grabă pantalonii cei noi. Îşi

aruncă pe el cămaşa fără să se mai încheie la nasturi, încălţă pantofii şi în cea mai mare grabă ieşi din cameră, alergând nebuneşte pe scări, cu gândul să ajungă din urmă trăsura, şi s-o oprească pe Casandra din drumul ei. Însă când ajunse în dreptul recepţiei, omul de acolo, de cum îl văzu ieşi repede de după tejghea şi îl întâmpină, exclamând:

– Alo! unde alergaţi aşa domnule Emanuel?

– Pe unde umblaţi domnule? că nu mai dă lumea de dumneavoastră.

Sunteţi foarte căutat.

– Şi apropo: încă nu v-au sosit bagajele.

Emanuel nu avea ce face aşa că se opri în loc şi după ce îşi încheie nasturii de la cămaşă, îşi trecu mâna prin părul răvăşit, apoi se apropie uşor de recepţioner şi în timp ce-i plasă în palmă o bancnotă de 20 de lei, îi şopti subtil la ureche:

– Ştiţi ...! hotelul acesta este plin de duduiţe frumoase.

– Să nu spune-ţi la nimeni că m-aţi văzut.

Cât despre bagaje..! le-am trimis înapoi că nu mai aveam nevoie de ele.

Acesta îşi strecură bancnota primită în buzunar, apoi făcu un semn ca şi cum şi-ar pune fermoar la gură, şi zise şoptit:

– Mormânt domnule, mormânt, aveţi toată încrederea.

Scăpat din acea discuţie neaşteptată, care-l întârziase din drumul lui, Emanuel alergă în curtea hotelului, şi după ce se urcă într-una din trăsurile aflate acolo, îi spuse acestuia să-l ducă cât poate de repede la gară.

Birjarul îi respectă dorinţa, roti cravaşa prin aer, trase uşor de hăţuri, apoi porunci armăsarului înhămat la atelaj să pornească.

Armăsarul îşi ascultă stăpânul şi o porni la trap pe direcţia în care era dirijat.

Emanuel privea agitat de-a lungul drumului, sperând că poate, poate, îşi va ajunge din urmă iubita. Dar ea nu se vedea. Zăbovise prea mult acolo în hotel, iar gara era foarte aproape, aşa că, cu siguranţă ea ajunsese deja acolo.

Ajuns în faţa gării, sări din trăsură, şi alergă pe peronul acesteia.

O caută disperat cu privirea, în speranţa că ea nu plecase, şi că o va găsi acolo. Privirea i se opri la o băncuţă aflată la capătul peronului. Inima îi săltă de bucurie când realiză că pe ea, stătea aşezată Casandra.

Nu plecase.

– Mulţumesc Doamne! exclamă el şi privi cerul făcându-şi cruce.

Alergă într-acolo, şi când ajunse în dreptul ei îi atinse uşor umărul. Ea, care stătea dusă pe gânduri, nici nu băgase de seamă că cineva se apropiase, iar când simţi acea atingere pe umăr, tresări speriată, şi se ridică în picioare.

Dar când dădu cu ochii de el, izbucni în plâns, şi printre sughiţe reuşi să rostească:

– Emanuel! unde ai fost? de ce m-ai părăsit?

– Spuneai că mă iubeşti! unde sunt promisiunile tale? du-te! pleacă! nu vreau să te mai văd.

– Linişteşte-te Casandra! nu este ceea ce crezi tu! ascultă-mă te rog! o să-ţi povestesc totul! şi apucându-i mâinile se aşezară pe bancă, iar el începu să-i deapăne tot ceea ce i se întâmplase.

– Draga mea! nu te-am părăsit; şi te iubesc din toată inima mea.

– Iată ce s-a întâmplat:

Şi Emanuel îi povesti de-a fir în păr, tot ceea ce i se întâmplase cu o seară înainte, şi cum s-a trezit înhăţat de cei trei indivizi, apoi bătut măr şi legat în acel grajd. Ca dovadă îi arătă rana încă vizibilă de la gură, dar şi câteva vânătăi rămase de pe urma loviturilor primite.

Casandra îşi dădu seama că el nu minte, apoi se cuibări la pieptul lui, şi după ce îi sărută buzele rănite rosti indignată:

– Nenorocitul! bănuiam eu că el este ţapul ispăşitor.

– A mai făcut el isprăvi de genul acesta.

– Iar tu dragul meu ai căzut victimă din cauza mea.

N-am să i-o iert niciodată.

– Hai să ne întoarcem la hotel dragul meu. Vreau ca să petrecem noaptea ce va veni împreună.

De câte ori am fost acolo nu am făcut altceva decât să cânt spre bucuria şi satisfacţia altora.

Acum îmi doresc altceva. Vreau să simt şi eu că trăiesc cu adevărat. Să gust aevea din plăcerile acestei vieţi care mi-a fost dată s-o trăiesc aici pe acest pământ, de bunul Dumnezeu.

Şi mâine!, mâine Emanuel, vom pleca împreună.

Vedem noi unde.

Poate la Bucureşti, sau dacă nu mergem la Dobrovăţ.

Am cumpărat acolo o casă.

O să-ţi placă.

Şi cu siguranţă acolo nu ne va deranja nimeni.

Se ridicară de pe bancă.

Emanuel îi luă valijoara, după care amândoi ţinându-se de mână părăsiră peronul gării.

Cerul parcă s-a întunecat dintr-o dată, iar în spatele dealurilor se arătau pe cer răsfrângeri roşiatice. Între cer şi pământ, într-un joc copilăresc, în tăcerea blajină a nopţii, se aud şoapte de iubire.

În camera Casandrei, o odaie albă ca un culcuş de fecioară, aerul parfumat cu iz de iasomie, îi învăluie pe cei doi îndrăgostiţi, ca într-o mantie misterioasă.

De pe acum privirile lor se sorbeau îmbrăţişându-se.

Ea, cu mişcări lente îi descheie nasturele de sus al cămăşii, apoi se curbează, şi ca o ploaie izbucnită din senin îl sărută după ureche, pe ceafă, pe obraji, în timp ce mâinile de loc febrile, încearcă să-l elibereze de cămaşă.

El cu o mişcare simetrică, îşi eliberează umerii rotunzi din strânsoarea celor două bretele ale pantalonilor, schiţând cu o lentoare exasperată, gestul că ajută să-şi continue dezbrăcatul, până la ultima piesă de lenjerie.

Ea îşi lăsă sentimentele să erupă, şi brusc îl cuprinde pe după gât cu braţele, sărutându-l pătimaş.

El o ridică în braţele-i vânjoase şi o aşează pe divan, apoi se lungeşte lângă ea.

Casandra îşi rezemă trupul gol de pieptul lui, şi îi cuprinde obrajii cu mâinile ei albe şi catifelate.

Emanuel o sărută pătimaş, apoi lăsă faţa să i se odihnească între sânii ei, care se zbuciumau ca două porumbiţe.

Nările i se umplură de mirosul corpului ei dulce şi mai ameţitor decât toate parfumurile.

Buzele lui sărutau cu disperare sânii scăpaţi de sub strânsoarea sutienului care fusese înlăturat.

El şi ea erau începutul şi sfârşitul.

Emanuel îi înlănţui mijlocul şi ea se lăsă pierdută pe spate, cu buzele însetate şi cu sângele clocotind de focul iubirii.

– Casandra! iubirea mea divină! şopti el, sorbindu-i respiraţia într-o sărutare.

Plăcerea deveni mai intensă când el îi înlătură uşor ultima piesă de lenjerie, iar mâinile îi alunecară pe pielea ei mătăsoasă, aducând-o la o intensitate a dorinţei, pe care nu avea idee că o poate resimţi.

Apoi camera se umplu de suspinele iubirii.

Din întunericul nopţii, lumina zorilor ţâşneşte umplând totul de binecuvântarea unei noi zile.

Dimineaţa era măreaţă.

La răsărit se ivea geana de aur a unui soare tânăr, care, într-o clipă, şterse umbra de pe fruntea munţilor

neguroşi aflaţi în depărtare, care se întindeau ca o fâşie de fum plumburiu pe zarea cerului.

Emanuel se trezi primul din somn. Privirea îi alunecă pe curbele feline ale Casandrei, acele forme ce alintă simţirea oricărui bărbat. Admira chipul ei ca de zână, care încă mai dormea cu capul aşezat pe pieptul lui, îmbrăţişat de mâna ei albă catifelată. Părul ei lung şi cârlionţat stătea răsfirat ca nişte mlădiţe de salcie plângătoare.

El o sărută tandru pe frunte făcând-o să tresară.

Buzele ei surâdeau a fericire. Apoi, îl acoperi cu trupul ei dându-i o dulce sărutare. Glasul ei mătăsos îi mângâie auzul:

– Te iubesc Emanuel...! nu ştiu dacă aş mai putea trăi fără tine.

El o strânse cu căldură în braţe, şi privi în ochii ei verzi ca pajiştea spălată de roua dimineţii înainte de răsărit, şi-i mărturisi:

– Eşti un vis împlinit draga mea! și eu te iubesc.

– Astăzi am să-ţi fac o mărturisire.

Casandra îl privi curioasă şi apoi râse cu gura ei frumoasă arcuindu-şi buzele roşii ca trandafirii.

– Ce mărturisire, zise ea în timp ce se dădea jos din pat, goală, lăsând la iveală formele-i mlădioase ca de fecioară.

– Îţi voi spune atunci când vom servi micul dejun, iubirea mea.

Acum ne-ar prinde bine o baie călduţă, cu apă parfumată şi cu multă spumă.

Zveltă ca o căprioară, Casandra nu mai stătu pe gânduri, şi încântată de propunerea lui o şi zbughi în baie, apucându-se să prepare cada pentru îmbăiere.

El o urmă îndeaproape, apoi se afundară amândoi în apa parfumată şi plină de spumă a căzii.

Casandra, fericită, începu să intoneze o melodie de dragoste.

El, ca fermecat, o admira, asemenea unui marinar, care vrăjit de cântecul sirenei, venit de undeva din întinderea tainică a mării, plutea în derivă cu ambarcaţiunea sa, căutând să-i vadă chipul.

Când termină de cântat, el o răsplăti cu un sărut, apoi continuară îmbăiatul aşa cum se cădea să fie între doi îndrăgostiţi, cu giugiuleli şi sărutări pasionale, iar ea în acele momente simţea cum îşi trăieşte viaţa aşa cum nu o mai trăise niciodată până atunci.

– O să chem un valet, şi o să-l rog să ne aducă micul dejun în cameră, îi propuse el Casandrei în timp ce îşi trase bretelele pantalonilor peste umeri.

– Prea bine! este o idee minunată scumpul meu.

Emanuel apasă pe butonul clopoţelului din cameră pentru a anunţa valetul, apoi scoase din buzunarul de la spate al pantalonilor portofelul, şi îl verifică ca să vadă ce bani mai are, gândindu-se că trebuie să-i dea şi un bacşiş gras norocosului care le va aduce micul dejun.

În acest timp, Casandra se furişă în spatele lui şi îl gâdilă.

Luat prin surprindere, acestuia îi zbură portofelul din mână.

Râzând ca o copilă ea se aplecă şi ridică portofelul.

În cădere acesta se deschisese, iar din una dintre compartimentele lui, ieşi la iveală o hârtie albă împăturită în două. Cu inocenţa unui copi, ea trase hârtia afară. În acel moment el se îngălbeni la faţă, şi mai, mai să cadă jos. Îşi dădu seama că acela era biletul de loterie, pe care îl cumpărase înainte de a face această călătorie în timp, şi îl uitase în acest portofel. Se repezi şi i-l smulse din mână.

Însă în acel timp, din bilet căzu o bancnotă de 500 de lei, restul primit şi pus acolo de el. Când bancnota atinse pământul, ca din senin, în podeaua camerei apăru un vârtej, ca un fum negru, care uşor, uşor îl atrase pe Emanuel în adâncul lui. Ea, uimită şi speriată de ceea ce vedea, striga disperată întinzând

mâna ca să-l salveze din acel hău ce apăruse aşa din senin:

– Emanuel!, Emanuel! ce se întâmplă?

– Casandra!, Casandra! atât mai apucă să zică el înainte de a fi absorbit.

Apoi vârtejul dispăru, dar odată cu el se făcu nevăzut şi Emanuel, care se trezi aruncat în camera lui de hotel, din viitor.

Disperat porni patefonul şi încercă să se teleporteze din nou, dar degeaba.

Era prea agitat.

Ochii i se umplură de lacrimi, apoi izbucni în plâns.

Plângea în hohote.

– Doamne! cum am putut să fac asemenea greşeală, se căia el, în timp ce privea printre lacrimi biletul de loterie pe care încă nu-l lepădase din mână.

Ce se va întâmpla cu Casandra.

Oare voi mai reuşi vreodată să mă întorc la ea?

Zeci de gânduri i se învălmăşeau în minte.

Era total dezorientat şi descumpănit.

Nu mai ştia ce să facă.

Deodată, se auziră trei ciocănituri la uşă, apoi o voce bărbătească ca de bariton răsună dincolo de ea:

– E timpul să eliberaţi camera domnule! până la ora 12 să predaţi cheia la recepţie.

– Bine domnule! răspunse Emanuel.

Am să o eliberez imediat.

Începu apoi a-şi strânge toate lucrurile aduse de el aici, îşi îmbrăcă hainele cu care venise îmbrăcat când se cazase, ambală patefonul şi cele trei discuri, apoi înhămat la valiză şi cu cutia sub braţ, părăsi hotelul, dar nu înainte de a preda cheia camerei la recepţie.

Recepţionerul îl privi surprins deoarece nu-l mai văzuse de câteva zile, dar evită a-l întrebă câte ceva, deoarece Emanuel etala o faţă palidă şi epuizată de om pierdut undeva între spaţiu şi timp, care cu siguranţă la acea oră nu şi-ar fi dorit să poarte o conversaţie cu cineva. Emanuel, păşi agale pe hol, apoi ieşi afară din hotel şi se urcă într-unul din taxiurile parcate în faţa acestuia.

– Pe Crinului! la numărul 14 vă rog! i se adresă el taximetristului, cu glasul stins de om bolnav.

Şoferul porni taxiul şi după câteva viraje, opri maşina în faţa blocului, la adresa cerută de client.

Emanuel scoase din buzunar două bancnote de 1000 de lei, şi plăti taximetristul, cu mult peste suma cerută de acesta.

Nu-i mai păsa de nimic.

Urcă scările până la etajul unu, şi apoi intră în mica lui garsonieră. Lăsă să-i cadă din mână valiza, aşeză

pe masă cutia în care se afla patefonul, apoi se aruncă în pat izbucnind din nou în plâns. Luă de pe noptieră revista pe a cărui copertă era expus chipul Casandrei, şi începu să o sărute cu disperare.

Un dor de nedescris îi măcina inima. Scene din noaptea lor de dragoste i se derulau în minte.

Parcă îi simţea şi acum parfumul de pe trupul ei catifelat.

Simţi nevoia să bea ceva.

Nu mai avusese această tentaţie până atunci, însă acum dorea să-i încerce efectul.

Luă din bufet o sticlă de coniac, o desfăcu şi îşi turnă într-un pahar. După câteva înghiţituri simţi cum licoarea îi întunecă vederea şi îi tulbură mintea.

Nu era obişnuit cu aşa ceva.

Goli totuşi paharul şi ameţit se tolăni în pat.

Va trebui să-l sun pe profesor murmură el printre dinţi, ca să-i destăinui întreaga poveste.

Asta dacă nu cumva voi muri.

Şi luând sticla de coniac de pe masă, o puse la gură şi sorbi din ea aproape jumătate.

Ochii i se înceţoşară iar mintea i se întunecă de-a binelea. Sticla de coniac îi scăpă din mână şi căzu la marginea patului, iar el se cufundă într-un somn adânc.

Casandra rămăsese înlemnită, cu ochii pironiţi înspre locul de unde dispăruse ca prin minune iubitul ei. Lacrimile nu încetaseră să-i curgă şiroaie pe obrajii albi şi catifelaţi. Încă mai contenea să-i strige numele.

Se aşeză în genunchi şi pipăi cu palma podeaua prin care el se făcuse nevăzut, răpit de acel vârtej care venise aşa tam ne sam de nicăieri.

Parchetul bine lustruit din care era făcută pardoseala, nu-i oferea însă niciun indiciu.

Era intactă.

Era nedumerită şi totodată confuză de tot ceea ce se întâmplase sub ochii ei. Dintr-o dată, atenţia îi fu captată de bancnota căzută acolo pe pardoseală.

O ridică şi apoi o privi cu luare aminte. Îi era total necunoscută. O cercetă mai amănunţit şi rămase uluită atunci când constată că aceasta era o bancnotă de 500 lei, tipărită în anul 1992, emisă de Banca Naţională a României.

Apoi şi mai mare îi fu uimirea, când pe una din feţele bancnotei descoperi chipul sculptorului Constantin Brâncuşi, de care ea auzise şi chiar cunoştea unele din operele lui, însă acolo, pe acea

bancnotă, era specificat anul naşterii dar şi al morţii sculptorului şi anume 1876 - 1957.

Şi deoarece, anul în care ea trăia acele evenimente era 1955, nu ştia ce să mai creadă.

Epuizată, cu ochii la acea bancnotă se prăbuşi pe divanul răvăşit, care încă mai păstra în aşternutul parfumat, amintirea unei nopţi de dragoste. În mintea ei se derula ca într-un film, doar scena dispariţiei lui, cum el dispăruse în acel rotocol, având faţa crispată de disperare, strigând numele ei, ţinând mâna întinsă către ea parcă implorând ajutorul.

Ce s-ar fi întâmplat dacă mi-aş fi dat seama să-l prind de mână? se întrebă ea. Oare aş fi reuşit să-l salvez trăgându-l afară din acel hău, sau aş fi dispărut odată cu el ...?!

Mi-aş fi dorit totuşi să dispar odată cu el.

Of Doamne! de ce nu am făcut-o?

Toate acele gânduri îi fu însă destrămate de zgomotul puternic a unor bătăi aplicate în uşa camerei sale, care o făcură să sară speriată în picioare şi tremurând, cu inima bătând alert gata, gata, să-i sară din piept, întrebă:

- Cine este acolo?
- Eu sunt! Roberto.
- Deschide! trebuie să stăm de vorbă.

- Nu avem ce discuta! se făcu auzit din nou glasul indignat al Casandrei.

În acel moment însă, uşa camerei se deschise, iar el pătrunse în interior însoţit de doi dintre gealaţii lui, dar şi de camerista care îi facilitase intrarea, descuindu-i uşa.

- Cum îndrăzneşti să dai buzna aşa tam nesam peste mine!? şi ea făcu un pas înapoi puţin cam speriată de furia acestuia care i se citea pe faţă.

Robrto însă nici nu o băgă în seamă, ci împreună cu cei doi aghiotanţi începură să cotrobăiască prin toate ungherele apartamentului. După câteva minute bune de căutare în care cei trei îşi făceau nedumeriţi semne ridicând din umeri şi dând din cap ne afirmativ, Roberto se postă în faţa ei şi i se adresă pe un ton impozant şi oarecum răspicat:

- Unde este nenorocitul? o să-l omor.

Vine el de nicăieri şi intră în viaţa ta, aşa fără niciun efort.

- Şi eu! eu care mi-am dedicat timpul doar pentru tine, oare nu meritam atenţia ta? nu meritam dragostea ta?

- Spune Casandra ...?

Ea însă îl privi dispreţuitor, şi îi răspunse pe acelaşi ton cu care fusese abordată:

– Bineînţeles că îţi doreşti să-l omori.

Doar ai mai încercat acest lucru, însă mă tem că acum nu mai ai pe cine.

– Şi referitor la ceea ce simt eu pentru tine, pot să-ţi spun că acum chiar nimic.

Dintotdeauna te-am considerat ca pe un părinte bun şi ocrotitor, dar nicidecum ca pe un iubit.

Acela a fost şi motivul pentru care nu am acceptat propunerea ta de a-ţi fi soţie. Dar tu de fiecare dată ai întrecut măsura şi niciodată nu am putut ieşi cu un alt bărbat, deoarece riscam să-l expun într-un real pericol. Aşa cum s-a întâmplat de fapt şi cu Emanuel, pe care după ce ai pus gorilele tale să-l bată, probabil ţi-ai fi dorit să-l şi omori.

În acel moment camerista care pentru o vreme dispăruse de acolo, îşi făcu din nou apariţia în pragul uşii, ţinând în braţe câteva haine murdare şi pătate de sânge. Casandra privind-o se apropie de ea şi luând hainele din mâinile acesteia, pe care le recunoscu ca fiind ale lui Emanuel, i le aşeză în braţe lui Roberto şi adăugă:

– Iată dovada laşităţii tale! crezi că nu am aflat despre bătaia pe care a primit-o bietul om de la acei bătăuşi plătiţi de tine ...?

– Am să plec departe de făptura ta.

– Să nu te mai văd.

– Şi asta o voi face începând chiar de astăzi.

Roberto aruncă pe pat hainele ce îi fuseseră puse în braţe şi în timp ce le privea zări pe pat acea bancnotă de 500 lei pe care ea, fără să-şi dea seama o lăsase acolo la vedere. Se repezi şi o ridică, apoi o cercetă întorcând-o când pe o parte când pe alta necunoscându-i provenienţa.

– Ce este aceasta? de unde o ai? îngână el.

Cei doi însoţitori se apropiară curioşi şi pipăind bancnota, se priveau unul pe altul nedumeriţi şi miraţi de straniul bilet cu inscripţii ciudate care părea că este venit din viitor, şi întrebară apoi la unison:

– Ce-o fi asta şefu?

– Se pare că este ceva necurat la mijloc! răspunse el.

– Faptul că şarlatanul nu se află în această încăpere, unde cu gura voastră a-ţi spus că l-aţi văzut cum privea în dimineaţa acestei zile pe fereastră, şi în plus apariţia acestei bancnote necunoscute, mă duce cu gândul la ceva cu totul şi cu totul straniu dincolo de imaginaţia mea. O să fac câteva cercetări şi cu siguranţă voi găsi câteva răspunsuri la această ciudată problemă, care deocamdată va rămâne neelucidată. Introduse apoi bancnota într-unul din

buzunarele pantalonilor. Văzând că el îşi însuşeşte acea bancnotă, Casandra, bulversată se repezi înspre el cu dorinţa de a o recupera.

– Nu poţi să o iei! este singurul lucru pe care îl mai pot avea de la el.

– Poţi să-i păstrezi hainele! spuse dispreţuitor Roberto, apoi adăugă:

– Văd că nu mai este nimic de făcut cu privire la noi doi şi după cum observ eşti hotărâtă să renunţi la cariera ta profesională, dar şi la mine.

– De aceea, prin bunăvoinţa mea îţi dau voie a veni în această după amiază la noi acasă, ca să îţi iei ce lucruri doreşti cu tine acolo unde vrei să te duci.

– Aşa am să şi fac!

– Mai bine prefer să îmi duc singură viaţa, dacă tot n-am avut parte nici de acel om de care mă ataşasem cu toată fiinţa mea şi lângă care mă simţeam protejată.

La auzul acestor cuvinte Roberto schiţă un zâmbet sarcastic, neconvenindu-i afirmaţiile făcute de ea la adresa acelui străin, şi o întrebă:

– Aş avea totuşi o curiozitate.

– Unde este el acum? cum de a dispărut aşa ca prin farmec?

– De ce vrei să ştii? răbufni ea plină de nervozitate.

– Probabil că ţi-ai dori din tot sufletul să-i faci de petrecanie!. Nu ...?

– Ei uite că a plecat înapoi de unde a venit.

– Şi el ţi-a observat gorilele cum se holbau în această dimineaţă la ferestrele apartamentului meu, şi s-a gândit că ar fi bine să plece.

Acum cel mai probabil se află în tren, cu destinaţia Bucureşti.

Impresarul făcu ochii mari, apoi printr-un semn discret, îi mână pe cei doi însoţitori să plece imediat la gară.

Ea îi observă gestul însă era convinsă că cei doi vor merge degeaba până acolo.

Minţise şi era satisfăcută în sufletul ei că îl pusese pe o pistă greşită, nemărturisindu-i adevărul.

– Să mergem! i se adresă el. Asta dacă doreşti să mă însoţeşti, sau mai degrabă te invit să călătoreşti alături de mine în maşină până la casa noastră din oraş, ca apoi dacă nu te răzgândeşti, să te pregăteşti pentru marea ta evadare.

– Apropo! şi unde ai să te duci?

– Probabil la Dobrovăţ! răspunse tot el.

– Ai ghicit! zâmbi ea sictirită.

– Nici măcar nu mai trebuia să pui o asemenea întrebare.

După ce își ridică valijoara cu care venise acolo la hotel, ea îl însoți până la mașină apoi se urcă și se așeză pe bancheta din spate.

– Să mergem acasă! i se adresă el șoferului, în timp ce se urcă în autoturism.

Așezat pe bancheta din față, din dreapta șoferului, Roberto privea prin oglinda retrovizoare la chipul Casandrei.

În ciuda evenimentelor petrecute, farmecul și frumusețea ei erau neschimbate.

Doar privirea îi era pierdută undeva în neanturile gândurilor ei.

Lui îi părea rău că o pierdea așa dintr-o dată, însă pe de altă parte, gândea el, niciodată nu va avea șansa să fie acceptat și să pătrundă cu adevărat în străfundurile inimii ei.

Așa că, mai bine să o lase să se retragă acolo unde-și dorește, și poate, poate, cu timpul se va răzgândi apoi se va reîntoarce la el.

Cu siguranță o voi ține sub observație, mai gândi el, privind-o îndelung prin oglinda retrovizoare.

Șoferul trase mașina în dreptul unor porți mari și înalte de fier , vopsite în maro, apoi coborî și le deschise. Se urcă din nou la volan, intră și parcă mașina pe una din aleile imensei curți. Acolo în

imensitatea acelei curţi se înălţa semeţ o mândreţe de casă cu etaj, acoperită cu ţiglă de calitate.

La fiecare colţ al acoperişului fuseseră ridicate minarete, iar pe coamă străjuia o altă minaretă de dimensiuni mai mari, dându-i casei un aspect de castel medieval.

Ferestrele erau mari cu partea superioară în formă de acoladă. Curtea era spaţioasă şi era străjuită de brazi falnici, iar în faţa casei erau plantate ronduri de flori de toate soiurile şi culorile.

Aici îşi avea reşedinţa Roberto.

Pe tot parcursul drumului nu-şi schimbaseră o vorbă însă după ce coborâră din maşină, el cuteză să i se adreseze de data aceasta pe un ton mai blajin, care-i trăda regretele, faţă de ce avea să se întâmple.

– O să trimit un camion. Ia de aici tot ceea ce îţi doreşti.

– Eu o să plec în oraş cu ceva treburi.

– După aceea te voi duce până la Dobrovăţ.

– Prea bine! aprobă ea.

– Nu te teme că nu o să iau cine ştie ce de pe aici.

Te rog însă să trimiţi pe cineva ca să mă ajute la încărcat.

– Nici o grijă! sunt destui care de-abia aşteaptă să le dau ceva de lucru.

– Acum o să plec!.

După ce rămase singură, Casandra intră în casă.

Roberto mânat de curiozitatea care-l măcinase în ascuns cu privire la acea bancnotă se îndrepta acum nerăbdător către un prieten de-al lui, profesor şi om de ştiinţă, în aflarea unor răspunsuri.

– Bună ziua domnule Fernando! salută el respectuos scoţându-şi pălăria atunci când pătrunse în laboratorul spaţios al acestuia.

Profesorul era un bărbat de statură potrivită, voinic, având tipărit pe faţă aerul acela de puţin adormit, dar în care sclipeau cu o vioiciune ascunsă doi ochi mari vicleni, străjuind parcă de-a dreapta şi de-a stânga precum doi străjeri pe soclul unei statui. Statuia fiind însuşi nasul uriaş şi semeţ.

Obrajii îi erau chenăruiţi de o bărbuţă scurtă potrivită din brici.

De cum îl văzu pe Roberto, acesta îl întâmpină bucuros fiind onorat de acea vizită, apoi se îmbrăţişară ca doi prieteni buni ce erau.

– Ce te-a determinat de a mă onora cu vizita ta prietene? îl iscodi acesta măsurându-l din priviri ştiind că fusese vizitat cu un scop întemeiat al acestuia, care nu dădea prea des pe acolo.

– De data aceasta profesore vin cu o problemă care cu siguranţă o să-ţi trezească interesul.

– Un lucru cu care bănuiesc că nu te-ai mai întâlnit niciodată.

Şi băgând mâna în buzunar scoase de acolo bancnota de 500 de lei şi io arătă.

Acesta o luă, o examină pe ambele părţi, şi după ce citi înscrisurile de pe ea, rămase înmărmurit.

După câteva momente în care dominase o tăcere ca de mormânt asupra celor doi, profesorul se încumetă să dea o explicaţie acestui fenomen nemaiîntâlnit.

– Se pare că această bancnotă provine din viitor.

– Întrebarea mea este, cum ai intrat în posesia ei? prin ce metodă?

Atunci Roberto începu să-i relateze toată povestea cu acel necunoscut care apăruse aşa de nicăieri şi care intrase în viaţa Casandrei, făcând-o pe aceasta să să se îndrăgostească nebuneşte de el, şi care apoi dispăruse aşa dintr-o dată fără a-i mai da de urmă.

– Din câte cunosc eu de prin cărţile de ştiinţă dar şi de la alţi colegi de breaslă, oameni învăţaţi unşi cu toate alifiile, se pare că unii oameni au puterea de a călătorii în timp şi spaţiu, adică din viitor în trecut şi invers, prin diferite metode, cum ar fi şi tele portarea.

Cred că individul de care mi-ai vorbit are aceste abilităţi şi a venit aici cu un scop anume.

Este posibil să fi venit chiar pentru a o întâlni pe Casandra. Cred că această bancnotă a fost luată involuntar cu el şi probabil că ea să fi fost unul din motivele dispariţiei lui.

Se spune că cei care călătoresc din viitor în trecut pot lua cu ei orice fel de obiecte în afară de cele care dezvăluie sau dovedeşte provenienţa lor, sau care probabil ţin de destinul acestora.

Acele lucruri au tendinţa de a se reîntoarce acolo de unde au venit. Unul din acele lucruri ar putea fi un act sau document care i-ar dezvălui identitatea, o bancnotă cum este aceasta pe care mi-ai arătat-o, dar şi unele care ţin de destinul fiecărui individ în parte.

Presupun totuşi că dacă această bancnotă a rămas aici, alt lucru l-ar fi readus în lumea lui.

Probabil un lucru ce ţinea de destin.

Aşa cred, însă şi această bancnotă ar fi putut să o facă deschizând un tunel al timpului către dimensiunea lui.

Aşa că, dragă prietene păstrează această bancnotă, ca armă împotriva acestui individ care cu siguranţă mai devreme sau mai târziu se va reîntoarce aici,

asta dacă scopul primei lui veniri a fost unul întemeiat.

– Cu această bancnotă îl vei arunca de fiecare dată acolo de unde a venit, doar arătându-i-o.

Încântat de cele aflate, Roberto îşi luă înapoi bancnota, o aşeză în portofel, şi zise:

– Mulţumesc din suflet domnule profesor! mi-ai fost de mare ajutor

– Şi pentru a te răsplăti, eşti invitatul meu mâine seară la cină.

– Sunt onorat! o să accept invitaţia, şi poate discutăm pe această temă, a teleportării desigur, mai detaliat pentru că totuşi văd în ochii tăi o mare nelămurire vizavi de acest fenomen.

– Da într-adevăr aprobă Roberto.

Mă aflu într-o situaţie dificilă.

Nu credeam că este posibil aşa ceva.

– Te aştept deci mâine seară la cină.

– Rămâi cu bine profesore.

Şi Roberto părăsi laboratorul cu gândul de a se ţine de cuvânt şi a trimite un camion împreună cu câţiva oameni la el acasă, pentru a veni în ajutorul Casandrei.

Rămasă singură în nobila casă, Casandra, scoase de prin dulapuri câteva lucruri din vestimentaţia ei aşezându-le cu grijă în câteva valijoare.

Nu avea de gând să care cu ea toată îmbrăcămintea. Împachetă şi câteva seturi de farfurii din porţelan împreună cu ceva tacâmuri din argint şi le aşeză în cutii, apoi îi rugă pe băieţii trimişi de Roberto să le încarce în camionul care deja sosise acolo.

Printre alte lucruri ea îşi încărcă un ceas mare cu pendulă apoi îndrăgitul pian cu coadă, primit cadou de ziua ei atunci când împlinise 18 ani, şi un tablou de dimensiuni mari, în care se afla înrămat chipul ei, tablou primit în dar de curând de la un fotograf, mare admirator al ei.

Între timp sosi şi Roberto, iar în urma lui îşi făcură apariţia cei doi indivizi pe care îi trimisese la gară în căutarea lui Emanuel.

Aceştia păreau dezamăgiţi şi gesticulând din mâini oarecum speriaţi de reacţia pe care se aşteptau să o aibă şeful lor, rostiră aproape simultan:

– Mai rămâne să-l căutăm în gaură de şarpe şefu!

- Am scotocit peste tot.

– Nici urmă de el!.

Parcă a intrat în pământ.

Robrto însă, îi privi liniştit şi le surâse blând, fapt la care cei doi nici nu se aşteptau, şi punându-şi mâinile pe umerii lor le potoli teama zicând:

– Nu trebuie să-l mai căutaţi nicăieri deoarece veţi face asta în zadar.

– Cam bănuiesc eu ce s-a întâmplat cu el!.

– Nu sunt sigur, însă voi o să staţi de acum încolo cu ochii în patru, şi dacă cumva va mai apărea vreodată, să mă anunţaţi negreşit.

– Cu siguranţă boss! răspunseră aceştia bucuroşi că misiunea lor se încheiase într-un mod fericit şi nu fuseseră muştruluiţi.

– Haideţi acum să vedem ce mai are de gând domniţa Casandra şi să-i dăm o mână de ajutor.

Casandra care oarecum indiscret asistase la discuţia lor, se apropie de cei trei şi fixându-şi privirea pe Roberto, îl anunţă că este gata de plecare.

– Atunci să mergem până nu ne prinde noaptea, o completă el şi o invită să se urce în maşină.

Plecară.

Drumul până în comuna Dobrovăţ părea că nu se mai termină.

Casandra obosită privea prin micul geam al portierei admirând peisajele care i se derulau prin faţa ochilor ca într-un film documentar.

Conversaţia dintre ea şi Roberto era total absentă.

Doar huruitul motorului se mai auzea din când în când atunci când şoferul apăsa pedala de acceleraţie pentru a iuţi maşina.Trecuseră aproape 30 de minute de când plecaseră de la Iaşi, şi iată-i în sfârşit ajunşi în faţa porţii conacului.

Conac pe care Roberto i-l cumpărase ei cu câţiva ani în urmă, atunci când ea venise aici să-şi vadă părinţii şi când aflase tragica veste despre moartea lor într-un incendiu.

Mare mai fusese durerea ei atunci, însă cu toate acestea cumpărase casa.

În faţa porţilor îşi făcu imediat apariţia un om înalt, slab, cu mustăcioară.

Faţa îi era prelungă cu un ten închis la culoare iar pe cap purta o pălărie veche de paie.

Recunoscând maşina, acesta deschise larg porţile iar cele trei maşini înaintară pe aleea destul de largă şi se opriră în faţa conacului.

Când Casandra coborî din maşină fu întâmpinată de femeia pe care o lăsaseră aici să aibă grijă de casă.

Aceasta era o fiinţă blajină, cu ochii de un albastru tulbure ca al unui cer acoperit de norii albi şi transparenţi, care de cum îşi văzu stăpâna zâmbi bucuroasă lăsând să i se vadă o dantură perfectă,

apoi glasul ei melodios ca un cânt de mierlă se făcu auzit urându-le, bun venit.

De prin spatele casei se ivi o copilă subţirică, mărunţică, cu părul auriu împletit în două cosiţe care îi stăteau răzvrătite peste umeri.

Ochii ei căprui sclipeau ca două scântei din faţa-i prelungă cu tenul alb şi catifelat.

Ea se apropie sfioasă şi se lipi de femeia care îi întâmpinase.

Casandra se apropie de copilă, îi mângâie părul auriu moale ca mătasea şi cu dulceaţă în glas o întrebă:

– Cum te numeşti?

Fetiţa îşi ridică privirea către ea, api glasul ei de copilă răsunând aidoma unui clinchet de clopoţel se făcu auzit:

– Numele meu este Rodica! şi aceasta este măicuţa mea; pe mami o cheamă Victoriţa, iar omul acela cu pălărie de paie este tăicuţul meu. Numele lui este Tănase.

– Prea bine zâmbi Casandra! şi câţi ani ai?

– Zece! răspunse ea lipindu-se şi mai tare de trupul protector al mamei.

Casandra o privi cu gingăşie apoi băgă mâna în poşetă şi scoase de acolo o ciocolată pe care i-o întinse copilei, apoi o sărută pe frunte.

– Mulţumesc! răsună din nou glasul copilei şi dezlipindu-se de mama sa, se pierdu printre tufele de trandafiri care ornau pe de-o parte şi de alta aleea din faţa casei.

Între timp Roberto împreună cu şoferul camionetei dar şi cu cei doi care veniseră separat într-o altă maşină se apucară să descarce lucrurile şi să le care rând pe rând în casă.

Nu erau prea multe aşa că, imediat le cărară şi le aşezară la întâmplare în livingul spaţios al casei.

El o strigă apoi pe Casandra care nepreocupată pe moment de activitatea lor se pierduse printre rondurile de flori admirându-le frumuseţea şi mirosindu-le parfumul care se răspândea în puritatea aerului proaspăt al acelei zile de primăvară.

În urma ei, micuţa Rodica, sălta într-un picior voioasă, muşcând cu poftă din ciocolata pe care tocmai o deposedase pe jumătate de ambalajul lucios al polealei.

Casandra tresări la auzul vocii ca de bariton care o chema în casă, pentru a le arăta unde să aşeze lucrurile.

Ea păşi uşor cu grijă printre rondurile de flori, urcă apoi cele câteva trepte care făceau accesul în casă, şi se opri în livingul spaţios. Măsură cu privirea

fiecare spaţiu liber în care putea aşeza pianul, vitrina pentru cărţi, ceasul cu pendulă, dar şi un loc pe unul dintre pereţi unde să agaţe tabloul care era destul de mare.

O tăcere adâncă domni câteva minute în marea încăpere.

Găsi însă locul potrivit pentru fiecare lucru în parte, şi le indică bărbaţilor să le aşeze cu grijă în spaţiul specificat de ea. Nu fu mare lucru pentru cei trei bărbaţi care erau destul de vânjoşi, şi care din câteva mişcări aşezară obiectele acolo unde au fost îndrumaţi. Ea le mulţumi pentru efortul depus apoi privind spre Roberto, i se adresă pe un ton blajin:

– Îţi mulţumesc pentru tot ajutorul ce mi l-ai acordat astăzi, dar şi pentru tot sprijinul acordat în această perioadă de timp pe care l-am petrecut împreună.

– Ar fi fost păcat să ne despărţim sub altă formă, care cu siguranţă n-ar fi fost demnă de noi. Sper ca în continuare viaţa ta să fie la fel de frumoasă, fără a mă avea pe mine în preajmă.

– Prea bine domniţă dragă! a fost o plăcere să-ţi fiu alături chiar şi acum când ai luat această decizie finală de a-ţi duce o viaţă liniştită, dar singură în acest loc, de altfel minunat pentru un om care îşi caută liniştea undeva retras în mijlocul naturii.

– Însă, dacă se întâmplă să te răzgândeşti, anunţă-mă iar eu îţi voi fi alături din nou fără resentimente.

În acel moment ea îi aruncă o privire rece şi casantă ca a unor ţurţuri de gheaţă, voind din tot sufletul să-i spună că niciodată nu se va răzgândi şi că îl urăşte pentru faptele lui murdare şi comportamentul indecent avut faţă de Emanuel, însă se resemnă şi continuă să-i vorbească pe acelaşi ton dulce şi cumsecade.

– Mă simt tare obosită şi aş dori să fiu lăsată singură.

– Vă rog acum să plecaţi.

Acelaşi lucru le spuse şi celor care aveau grijă de casă, rămânând să-i înştiinţeze când v-a avea nevoie de serviciile lor.

Suavă ca o căprioară ea apucă să urce scările frumos lustruite, din lemn, care ducea la următorul nivel al clădirii, lăsând în urmă un val de parfum cu iz de mosc.

El o urmări cu privirea, oftând, până când ea se pierdu în spaţiul unei camere de la etaj, după care însoţit de nelipsiţi lui aliaţi, ieșiră din casă şi urcându-se în maşini părăsiră proprietatea luând calea de întoarcere către Iaşi.

Își pierduse orice speranţă de împăcare cu ea.

Camera în care intrase Casandra era lungă şi vastă, cu tavanul mai degrabă scund, iar o fereastră ieşită în afară domina grădina şi pajiştea umbroasă. O alta dădea într-un mic părculeţ amenajat acolo în spatele casei şi în aleea care o întretăia. Ferestrele erau deschise, cu storurile trase înspre partea cu soare.

Dinspre colţul unde se afla un minunat arbust de magnolie înflorit, venea zumzetul albinelor care strângeau miere acolo.

O linişte blândă domnea în cameră.

Înserarea se lăsase de mult, luna suise în înălţimi iar pe cerul senin clipeau stelele palide.

În seara aceea însă, fiecare şoaptă a frunzelor venită din falnici stejari care străjuiau împrejurimile, părea sinistră.

Geamătul buştenilor verzi suna ca un lamento.

Umbrele nopţii nu păreau deloc prietenoase.

Singurătatea aceea era groaznică.

Poate se cam pripise mutându-se acolo singură.

Cum ar fi dacă ar trebui să trăiască toată viaţa stând singură întreaga noapte?

Cum ar fi dacă ar trăi singură până la bătrâneţe?

Iritată de propriile ei gânduri, se apropie de una dintre ferestre şi privind spre bolta înstelată îşi spuse oftând: bine că măcar luna mai împrăştie întunericul!.

Închise apoi ferestrele camerei după care se cufundă în aşternuturile proaspete ale divanului înalt, cu tăblii înalte, frumos sculptate şi aducându-şi aminte de clipele frumoase petrecute împreună cu Emanuel, încercă să adoarmă cu el în gând, închipuindu-şi că se afla acolo lângă ea.

Era prima noapte pe care ea şi-o petrecea singură în acel conac, aflat în mijlocul naturii la margine de codru şi la o distanţă nu prea mare de ceilalţi locuitori ai comunei. Doar un câine ciobănesc care se pripăşise de ceva vreme prin preajma conacului şi care fusese adoptat de Victoriţa, îi ţinea acum compania, care din când în când mai scotea câte un lătrat, speriat şi el poate de vreo lighioană care foşnea prin tufişurile din apropiere. Timpul trecuse fulgerător. Era trecut de miezul nopţii. Toate fiinţele adormiseră. Chiar şi Casandra. Arar se mai auzea câte un ţârâit de greiere adormit, în acea tăcere grea şi apăsătoare care se lăsase peste tot ţinutul.

VIII

O nouă Șansă

Cortina înstelată a nopţii fusese de mult trasă lăsând să se vadă acum zorii albaştrii ai dimineţii, care muşcau din orizonturile roşiatice, iar soarele având mărimea unei mingii uriaşe de foc, se înălţase deasupra orizontului rostogolindu-se uşor, uşor, pe bolta cerească.

În mica garsonieră aflată undeva în centrul oraşului, întins pe patul răvăşit de zvârcoleală, Emanuel încerca să-şi revină din mahmureala pe care şi-o provocase cu o seară înainte. Avea capul greu ca de plumb şi o ameţeală îl împiedica să se ridice din pat.

Pentru prima oară în viaţa lui se afla în această situaţie penibilă.

Scena aceea groaznică în care el fusese aruncat din nou în timpul lui, i se derula acum din nou în minte.

Avea şi acum întipărită pe retină, imaginea îngrozită a Casandrei, care nu îşi dădea seama ce se întâmplă în acele momente când el fusese absorbit în acel vârtej, care de fapt fusese un tunel de reîntoarcere în timp, însă nici el nu ştia acel lucru.

O să mă întorc din nou la ea! îşi zise el şi forţându-se se ridică pe marginea patului, apoi fugi glonţ spre baie.

După ce făcu un duş aproape rece, îşi mai reveni din mahmureală şi primul gând care îi veni în minte fu acela de a se întâlni cu profesorul.

Avea să-i dea un telefon apoi să se întâlnească cu el undeva în oraş, unde îi va povesti despre marea lui aventură. Era sigur că profesorul va savura cu plăcere tot ce îi va spune.

Țârâitul prelung al telefonului îl făcu pe profesor să tresară.

Era afundat cu nasul prin paginile cărților de astronomie.

Ridică receptorul și răspunse:

- Alo.
- Cu cine am onoarea?
- Vă salut domnule Preda.
- Sunt eu, Emanuel, și aș dori dacă se poate să ne întâlnim în această după amiază, pe terasa de lângă parcul orașului.
- Am să vă povestesc ceva fantastic.
- Oho! Domnule Emanuel ...!
- Ce surpriză plăcută!
- Cu mare plăcere accept invitația dumitale.
- Abia aștept să ne vedem.
- Voi fi acolo negreșit.
- Ai lipsit ceva vreme din peisaj, tinere.

Asta înseamnă că încercarea ta de a evada din această lume ți-a reușit.

- O reușită cu bucluc domnule profesor.
- Vă voi relata totul mai amănunțit când ne întâlnim.
- Până atunci multă sănătate.

Emanuel încheie convorbirea, așeză telefonul în furcă și se întinse din nou în pat pentru a se mai odihni.

Voia să fie freș pentru întâlnirea sa cu profesorul.

Soarele după amiezii încălzea destul de puternic în acea zi de Duminică, în care Emanuel îmbrăcat lejer într-un trening se îndrepta către terasa unde avea să se

întâlnească cu amicul său.

Mai avea câţiva metrii până la treptele din marmură acoperite cu o mochetă purpurie care făceau accesul pe terasa localului, când fu plăcut surprins să observe cum de la o masă aflată mai retrasă în colţul terasei, profesorul aşezat lejer pe un scaun, pufăind dintr-o lulea ţinută în colţul gurii, îi făcu semn să se apropie.

Din două salturi, Emanuel urcă cele patru trepte ale scării, şi zâmbind se duse direct acolo.

– Bună ziua domnule.

– După cum văd eu a-ţi fost foarte nerăbdător ca să ne întâlnim.

Profesorul se ridică de pe scaun, pufăi satisfăcut din lulea lăsând să plutească în aer două rotocoale de fum albăstrui cu o aromă plăcută de tutun englezesc, apoi îşi îmbrăţişă prietenul care îi lipsise atât de mult, după care privindu-l din cap până-n picioare, rosti:

– Eram foarte nerăbdător să te văd amice; doar ai lipsit aproape o săptămână; și oarecum eram îngrijorat.

Cu siguranţă ai ceva interesant să-mi povesteşti.

Nerăbdarea asta ma mânat cu mult mai devreme la această întâlnire cu dumneata şi te aştept aici de aproape o oră.

– O oră! exclamă Emanuel în timp ce se aşeză comod pe unul din scaunele aflate acolo la masă.

Între timp lângă ei îşi făcu apariţia un ospătar tinerel, înalt şi slăbuţ, care după ce salută îl întrebă pe noul venit dacă doreşte să comande ceva. Emanuel ridică indecis din

umeri însă profesorul care cunoştea îndeajuns de bine gusturile amicului sau, luă cuvântul şi comandă prompt:

– O limonadă şi o cafea pentru domnul, iar pentru mine un repetir te rog.

Ospătarul ridică din dreptul profesorului paharul gol din care acesta savurase deja licoarea coniacului fin, „Henessy" şi îl aşeză pe tavă, apoi făcând o piruetă se îndreptă către bar pentru a onora comanda.

Profesorul se aşeză şi el pe scaun, cu privirea aţintită spre amicul său, pufăind din lulea nerăbdător.

Emanuel simţi cum acesta stătea ca pe jăratec şi scoţând un oftat prelung, începu a-i relata pe îndelete toate trăirile pe care le avusese, începând cu pregătirea călătoriei sale în timp şi terminând cu acea nefastă reîntoarcere a lui în timpul prezent, reîntoarcere pe care nu şi-ar mai fi dorit-o nici în ruptul capului.

Ospătarul adusese de mult comanda la masă, însă cei doi nici nu avuseseră timp să îl vadă, mai ales profesorul care cu ochii aproape ieşiţi din orbite, asculta la acea poveste incredibilă, uitând să mai pufăie chiar şi din lulea.

Când îşi încheie povestirea, Emanuel lăsă să i se prelingă pe obraz două lacrimi apoi oftă. I se putea citi pe chip durerea ce o avea în suflet.

Profesorul care până atunci stătuse ţeapăn ca o stană de piatră, observă paharul de coniac, şi luându-l îi sorbi dintr-o înghiţitură conţinutul. Întinse apoi braţul şi-şi bătu prieteneşte pe umăr amicul, consolându-l.

– Este extraordinar ceea ce mi-ai povestit!

– Pe de altă parte nici nu-mi vine să cred, dar ţinând cont că îmi eşti prieten nu ar avea niciun rost să mă minţi. Şi în plus starea în care te afli este destul de convingătoare. Revenind însă la această întâmplare nefericită de a fi teleportat acolo de unde ai venit, tind să cred că nu acea bancnotă este de vină, ci destinul, dragul meu. Pentru dumitale cred că destinul este acela care dictează.

El este acela care a făcut posibilă întâlnirea ta cu acea frumoasă femeie şi tot el a fost acela care te-a adus înapoi. Destinul tău nu era ca să trăieşti în acea perioadă de timp, ci aici în zilele noastre.

Şi poate, presupun şi eu, că acel bilet de loterie este unul din factorii care fac parte din viitorul tău. Fă bine tinere şi ţine cont de acest amănunt. Acel bilet de loterie îţi poate schimba cursul vieţii. Cine ştie poate îţi este sortit să fie câştigător. Cât despre reuşita ta nu rămâne decât să mă conformez ştiinţei care spune concret că omul este înzestrat pe lângă corpul fizic şi cu alte structuri sau corpuri de natură subtilă, adică neaparţinând lumii fizice, ci unor nivele superioare ca frecvenţă de vibraţie lumii fizice.

Cu ajutorul acestor structuri, corpuri, orice fiinţă umană poate călători în orice dimensiune subtilă a manifestării macrocosmice.

Astfel, prin punerea în aplicare cu perseverenţă a unor metode yoghine specifice, orice fiinţă umană se poate antrena în acest sens şi poate învăţa să se deplaseze la voinţă, călătorind către alte tărâmuri chiar tainice paradisiace, sau chiar acolo unde voiesc să fie. Iar

dumneata eşti un mare norocos, deoarece te-ai născut cu aceste puteri şi deci nu mai ai nevoie de antrenament, ci doar de voinţă şi concentrare maximă.

– Puritatea inimii şi aspiraţie.

– Cred că ţie ţi-a fost predestinat să o întâlneşti pe acea femeie şi cine ştie ce îţi mai rezervă viitorul.

Terminându-şi discursul, profesorul luă de pe masă paharul lui de limonadă, îl bău pe nerăsuflate apoi îndreptându-şi mâna cu degetul arătător către Emanuel, adăugă:

– Apropo! mai ai acel bilet de loterie? sau l-ai rătăcit pe la hotel.

– Îl am! cred că zace pe undeva mototolit prin aşternutul patului din mica mea garsonieră.

– În agonia mea nu am mai ţinut cont de el.

Dar iată că după cum spui şi dumneata, acum parcă îmi trezeşte interesul.

Poate cine ştie.

O fi câştigător.

Ce n-aş da să fiu eu norocosul şi cu banii câştigaţi să cumpăr acel conac de la Dobrovăţ.

Cu gândul la această posibilă şansă el se ridică de la masă surâzător şi puţin mai plin de viaţă, apoi continuă entuziasmat:

– Ar fi o mare bucurie domnule Preda. Dacă aş intra în posesia conacului, mi-ar fi foarte uşor să mai fac încă o încercare şi să mă întorc la ea. Poate chiar acesta îmi este destinul. Sau poate că Dumnezeu mă pune la încercare

pentru a vedea cât de dornic sunt a-mi petrece restul vieţii lângă ea.

– Se poate spune şi aşa! îl întrerupse profesorul. Şi va trebui să lupţi pentru ca El, Dumnezeu, să-ţi accepte dorinţa apoi să ţi-o îndeplinească.

– Cine ştie! la El este puterea.

– Acum tinere este timpul să ne luăm la revedere.

– A trecut ceva vreme de când stăm pe aici şi imediat vine noaptea peste noi.

– Ia uite...! nici măcar nu ne-am savurat cafeluţele; cred că s-au răcit de mult.

Profesorul băgă mâna în buzunar scoase de acolo șapte bancnote de 1000 lei şi le puse pe masă. Îl făcu atent pe ospătar şi îi arătă banii pentru plata consumaţiei.

Era acolo destul şi pentru bacşiş, aşa că profesorul începu să se deplaseze uşor către ieşirea de pe terasă urmat îndeaproape de Emanuel.

Când ajunseră pe trotuarul din faţa localului profesorul se opri şi întorcându-se către el zise:

– Ne-am luat cu vorba şi am uitat un amănunt oarecum important şi anume motivarea absenţei tale de la şcoală.

Află că te-am înlocuit cu succes, însă elevii, unii profesori dar chiar şi directoarea m-au întrebat dacă ştiu ceva despre tine.

– Însă stai liniştit, nu-ţi face griji în privinţa aceasta. Le-am spus că ai varicelă şi că acum eşti în carantină.

– O lună de zile nu ai voie să fi în contact cu alte persoane. Aşa că, încă trei săptămâni de acum înainte poţi

să te ocupi liniştit de treburile tale. Cât despre adeverinţa medicală nu te îngrijora, mă ocup eu de ea.

– A şi încă ceva! dacă se întâmplă să câştigi ceva bănuţi cu acel bilet, anunţă-mă şi pe mine. Ştiind care îţi este scopul nu îmi voi mai face griji cu privire la dumitale. Şi dacă îţi este scris de destin ca să-ţi petreci viaţa în altă lume, mă voi acomoda cu acest gând, bineînţeles cu părere de rău că pierd de lângă mine un prieten bun.

– Dar poate îmi trimiţi o scrisoare de acolo, se amuză profesorul, apoi îl îmbrăţişă prieteneşte.

Emanuel se amuză şi el împreună cu profesorul apoi după ce îşi luară rămas bun, plecară fiecare în drumul lui.

Cu gândul la acel bilet care acum devenise dintr-o dată foarte important el îşi grăbi nerăbdător paşii către casă cu scopul de a-l căuta. Nici nu băgă de seamă cât de repede ajunsese în faţa uşii micuţei lui garsoniere. Descuie la repezeală uşa apoi o trânti în urma lui. Merse direct la patul din dormitor şi începu să caute prin aşternuturile răvăşite, însă nici urmă de bilet. O transpiraţie rece îl furnică pe şira spinării apoi fruntea i se umplu cu broboane reci de sudoare. Inima îi bătea cu putere stând să-i sară din piept. Gândul că în agonia lui aruncase acel bilet îl măcina la maxim. Îşi reveni puţin atunci când în colţul camerei văzu valiza cu care venise de la hotel.

Ochii îi sclipiră la ideea că biletul s-ar putea afla în ea.

Se năpusti în viteză asupra ei ca un uliu asupra prăzii şi o desfăcu. În afară de cămaşă, pantofii şi pantalonii cu care se întorsese pe el din timpul Casandrei, nu se afla nimic

altceva. Nici urmă de bilet. Scoase din valiză pantalonii şi îşi vârî mâna în buzunarele acestora, dar nimic.

Aruncă nervos pe jos pantalonii şi mai, mai că îi venea să-şi dea palme de disperare. Ridică piciorul şi vru să dea un şut zdravăn pantalonilor cu ideea de a-i trimite direct sub pat, dar în acel moment îşi dădu seama că nu căutase şi în buzunarul de la spate. Îi ridică de pe jos şi bagă la iuţeală mana în el. Degetele lui atinseră acolo un ghemotoc de hârtie. Îl scoase şi spre fericirea lui se dovedi a fi chiar ceea ce căuta. Lăsă să-i cadă din mâna pantalonii şi începu să îndrepte cât putu el de bine ghemotocul de hârtie. Scoase apoi dintr-un sertar fierul de călcat şi cu el nivelă biletul până când acesta căpătă o formă netedă. Mulţumit îl puse pe măsuţa unde era aşezat şi televizorul, aşteptând de pe acum nerăbdător să vină ora când se va difuza extragerea loto din acea duminică.

Porni televizorul pentru a nu pierde cumva transmisia, după care îşi luă ceva de mâncare şi se aşeză pe fotoliu în faţa lui.

La un moment dat, obosit, începu să moţăie. Capul începu să i se bălăngăne când în faţă când în spate, după care începu să sforăie uşor.

La televizor crainicul anunţa că în următoarele momente va avea loc extragerea bilelor câştigătoare pentru jocul de loterie.

Emanuel dormea dus. Pe genunchii lui încă se mai afla stând aproape să cadă farfuria din care mâncase. O tresărire uşoară a acestuia, făcu ca farfuria să-i cadă de pe

genunchi. În cădere aceasta întâlni pardoseala tare de mozaic şi se sparse. Zgomotul făcut de cioburile care se împrăştiară peste tot, îl făcură să sară în picioare.

Buimăcit, se frecă la ochi şi îşi aţinti privirea spre televizor. Chiar atunci se extrăgea al treilea număr din urnă. Luă repede un creion şi le notă într-un carneţel pe care îl avea totdeauna la îndemână aflat pe noptiera de lângă pat, apoi asistă la extragere, notând în el celelalte trei numere care mai rămăseseră de extras.

– Mult noroc la toţi participanţii! spuse crainicul emisiunii apoi afişă pe ecran sumele pe care posibilii norocoşi le-ar fi putut câştiga pentru fiecare categorie în parte.

Pentru categoria I - a suma se ridica undeva pe la 30 de mii de dolari.

După ce notă şi valorile câştigătoare, Emanuel, verifică nerăbdător biletul lui.

Constată cu satisfacţie că toate cele şase numere extrase se aflau înscrise şi pe biletul său.

Nu-i venea să creadă, aşa că mai verifică încă o dată.

Într-adevăr biletul lui era câştigător la categoria I - a.

Scoase un chiot de bucurie apoi rosti cu voce tare: acum o să am cu ce cumpăra conacul.

Mulţumesc Doamne.

Încă o dată destinul cuvânta în favoarea lui, făcându-l fericit.

Bucuros, puse mâna pe telefon şi îl sună pe profesor.

– Alo! Da! răspunse acesta cu o voce răguşită.

– Am câştigat!

– Am câştigat ...! ai avut dreptate. Destinul îşi urmează cursul, răsună vocea entuziasmată a lui Emanuel.

Profesorul care acum îşi dădu imediat seama cine se afla la celălalt capăt al firului, îl felicită pentru reuşita lui norocoasă apoi îi sugeră:

– Să fi cu mare băgare de seamă şi să nu te faci cunoscut la nimeni.

Hoţii pândesc la fiecare colţ şi abia aşteaptă să prăduiască pe unul ca dumneata.

– A ...! și încă ceva; eşti dator de cinste tinere ...!

– Glumesc bineînţeles! însă tot ceea ce îmi doresc, este să ai grijă de tine; încă o dată felicitări şi Domnul să te ajute în tot ceea ce doreşti să faci.

– Acum îţi doresc, „noapte bună" şi cred că de data aceasta o să dormi liniştit.

– Noapte bună domnule profesor!

Emanuel aşeză telefonul în furcă apoi se pregăti şi el de culcare.

Lungit cu faţa în sus pe patul încă nearanjat, gândea surâzător că în curând va intra în posesia banilor câştigaţi şi apoi va cumpăra conacul.

Cu un amalgam de gânduri roindu-i prin cap, adormi, de data aceasta fericit.

Sunetul strident şi ascuţit al roţilor înfrânate aruncară scântei pe şinele lucioase, iar trenul se opri în gara din Iaşi.

Emanuel, întors de la Bucureşti, coborî din el îndreptându-se către ieşirea din gară.

Fusese în Capitală ca să-şi ridice marele câştig.

Nu avea de gând să se oprească pe la Iaşi, ci ţinta lui era acum comuna Dobrovăţ.

Se duse direct la staţia de microbuze şi se îmbarcă în primul care era gata de plecare, fiind nerăbdător să ajungă la destinaţie, direct la conac fără a se abate din drum pe la mica lui căsuţă din comună.

Spera să o găsească acolo pe Rodica şi să-i dea marea veste. Cu atâtea gânduri învălmăşite în minte nici nu băgă de seamă când şoferul îl anunţă că ajunsese deja la destinaţie. Emanuel prinse strâns mânerul diplomatului pe care până atunci avusese grijă să-l ţină în siguranţă deoarece el conţinea o sumă importantă de bani şi se pregăti să coboare.

Ajuns în dreptul şoferului el i se adresă acestuia:

– Domnule! aş avea o mare rugăminte la dumneata:

– Aţi putea cumva să mă duce-ţi până la capătul celălalt al comunei?

– O să vă plătesc încă o dată transportul.

Şoferul şovăi puţin apoi cu gândul la răsplata pe care avea s-o primească, acceptă cererea.

– Bine domnule! hai că no fi bai.

Porni din nou maşina şi demară înspre direcţia cerută de client. În câteva minute ajunse acolo şi trase pe dreapta. Emanuel îi mulţumi şi îi plăti acestuia după cum se înţelesese, ba chiar mai mult şi-i zise:

- Păstrează restul! poate cine ştie o să mai am nevoie de dumneata vreodată!

- Oricând domnule! răspunse acesta în timp ce-şi îndesă în buzunare banii primiţi.

Aflat în faţa priveliştii mult dorite, Emanuel apucă în grabă pe cărarea bine cunoscută de el, care făcea drumul mai lesne până la conac.

Ajunse în faţa porţilor de fier şi constată satisfăcut că plăcuţa pe care scria, „Casă de vânzare" se mai afla încă acolo.

Deschise poarta care îl salută din nou cu binecunoscutul ei scârţâit strident şi pătrunse pe alee.

Zgomotul porţii îi treziră simţurile lăţosului care începu să latre zgomotos, apoi se porni să alerge în întâmpinarea musafirului.

Când îl văzu pe Emanuel, acesta începu să se gudure şi să dea din coadă bucuros.

Rodica, tulburată din treburile ei de lătratul câinelui, ieşii şi ea curioasă în întâmpinarea celui venit, apoi cu mâinile puse pe şolduri se opri în capătul aleii de trandafiri.

Îl recunoscu de îndată pe cel care cutezase să o deranjeze din treburile ei, îi ieşi în întâmpinare şi împinsă de curiozitate exclamă înainte ca acesta să apuce a o saluta:

- Bună ziua domnule. Să nu spuneţi că a-ţi venit să cumpăraţi casa ...?!

- Sărut mâna domniţă.

- Ba chiar pentru acest lucru am venit şi sunt nerăbdător să intru în posesia ei cât mai repede dacă este posibil.

– De aceea trebuie să anunţaţi neîntârziat proprietara.

– Şi eu care credeam că n-o să vă mai întoarceţi niciodată pe aici...!

– Tare mă bucur că v-aţi decis în privinţa acestei case, că eu şi aşa o anunţasem pe proprietăreasă că nu mai pot sta pe aici.

– Mă mut la Iaşi! a dat Domnul de mi-am găsit jumătatea şi nu m-a lăsat să-mi petrec singură viaţa pe aici fără niciun rost.

– Săptămâna viitoare plec definitiv acolo.

– Mă bucur tare mult! aşa este Dumnezeu, are grijă de noi toţi, o completă el.

Intrară apoi în casă, iar lăţosul se tolăni în capul scărilor pe preşul din faţa uşii.

Aflându-se din nou în acea mare încăpere, el îşi aţinti privirea către chipul Casandrei care parcă şi ea bucuroasă de revederea lui, îi surâdea de acolo din tablou. Deodată îl năpădiră toate amintirile şi mai, mai, că îi venea să plângă.

Se întări şi se abţinu, pentru a nu părea suspicios.

O să-l privesc cât poftesc după ce voi cumpăra această casă; se resemnă el şi merse în urma femeii care de pe acum cu telefonul în mână se pregătea să-şi anunţe proprietara, Livia, aşa cum îi pronunţase ea numele la telefon, să vină la Dobrovăţ pentru a se întâlni cu cumpărătorul casei.

Din convorbirea lor, el înţelesese că Livia va veni acolo în cel puţin 20 de minute.

Privi instinctiv la frumosul ceas cu pendulă.

Acesta indica ora 12:30.

– Luaţi loc pe canapea domnule!

– De acum sunteţi ca şi proprietar, îl îndemnă Rodica, iar el se conformă ca la comandă.

Ea ieşi apoi prin curte ca să-şi termine treburile.

Rămas singur el dădu frâu sentimentelor şi cu ochii la Casandra lăsă şiroaiele calde şi cristaline ale lacrimilor, să-i inunde obrajii. O să cumpăr casa asta cu tot ce se află în ea, îşi zise el; dacă tot nu o am pe Casandra măcar să devin posesorul tuturor lucrurilor ei.

– Un lătrat de câine îi risipi toate gândurile.

Apucă să-şi şteargă iute lacrimile înainte ca uşa să se deschidă şi în salon să pătrundă o doamnă, însoţită de Rodica.

El se ridică de pe canapea şi le ieşi în întâmpinare.

Doamna era o femeie înaltă, părea puternică şi tânără având după înfăţişare în jur de 38 de ani.

Pielea ei era netedă şi albă, cu o faţă frumoasă în care sclipeau doi ochi ca smaraldul.

– Mă numesc Lidia! se prezentă ea elegant şi întinse mâna către el.

– Emanuel! răspunse el zâmbind şi luându-i mâna mică şi catifelată într-a lui, o sărută ca un adevărat gentleman.

– Sunt încântată să vă cunosc domnule şi mai ales că privindu-te mai amănunţit, mi-am dat seama că o să las această proprietate pe mâini bune.

– Nu încape nici o îndoială domniţă.

Oricum eu visam la această casă din copilărie. Încă de pe atunci îi dădeam târcoale şi mă minunam de măreţia ei.

- Oo ...! înseamnă că nu sunteţi străin de aceste meleaguri.

- Vedeţi! am simţit eu că sunteţi deosebit. Aş avea totuşi o întrebare.

- Vreau totuși să ştiu dacă doreşti să cumperi această casă, cu toate lucrurile aflate în ea, sau va trebui mai întâi să o golesc?

Emanuel se bucură că fusese întrebat lucrul acela şi răspunse fără ezitare.

- O cumpăr cu tot ceea ce se află în ea.

Inclusiv câinele, completă el spre amuzamentul Lidiei dar şi al Rodicăi care deschizând uşa îi invită înăuntru pe cei doi indivizi rămaşi afară să-şi savureze ţigările.

Aceştia din urmă se prezentară ca fiind primarul comunei şi notarul, care veniseră împreună cu Lidia pentru întocmirea actelor de vânzare cumpărare ale casei.

Primarul era un om scund, cu ochii albaştrii şi barbă.

Arătos, bine îmbrăcat şi parfumat.

Celălalt, notarul, era un om înalt, cu o faţă prelungă, avea un nas ascuţit ce sprijinea o pereche de ochelari ceţoşi şi era îmbrăcat îngrijit.

Era un om plăcut şi părea de încredere.

Se aşezară toţi patru în jurul mesei din salon şi se apucară de întocmirea actelor. Când toate acestea au fost semnate bătură palma iar ele fură înmânate noului proprietar. Rodica îşi făcu şi ea apariţia şi puse pe masă o

sticlă de şampanie împreună cu patru pahare de cristal. Emanuel fu invitat să desfacă sticla de şampanie.

Puţin emoţionat el o ridică de pe masă şi după ce o desfăcu lasă dopul să zboare prin aer apoi turnă licoarea spumegândă în pahare.

Rodica fu şi ea invitată să participe la această, „festivitate" apoi ciocniră paharele.

- Să o stăpâneşti sănătos! îi urară ei!

- Să fie într-un ceas bun! adăugă el şi puse pe masă diplomatul.

Îl deschise şi scoase de acolo suma necesară pe care o înmână Lidiei.

Ea începu să-i numere cu mâna puţin tremurândă, probabil de emoţie dar şi de fericire că pusese mâna pe o sumă frumuşică de bani.

- Sunt toţi! rosti ea satisfăcută.

- Cu domnii aici de faţă mă socotesc eu după aceea.

- Prea bine domniţă! nu era nici o problemă dacă trebuia să contribui şi eu cu ceva; o completă el.

- Nici nu se pune problema surâse ea, în timp ce se îndrepta către ieşirea din casă.

Pielea feţii i se înroşise, probabil de la şampanie şi şi-ar fi dorit ca aerul proaspăt primăvăratec de afară să-i redea starea ei naturală.

Ieşiră cu toţii în curtea imensă a casei. Cei doi îşi aprinseră câte o ţigară, Rodica îşi văzu de treburile ei, iar el o însoţi pe Lidia, care se pierdu printre rondurile de flori admirându-le frumuseţea şi inspirându-le parfumul.

Cu toate că nu prea dăduse pe acolo, ea dorea să-şi ia rămas bun de la noul proprietar, acolo în grădină.

Evocarea farmecului ei dulce şi pătrunzător făcu să apară în ochii lui Emanuel o expresie de compătimire.

Parcă de-abia acum ea îşi dăduse seama de frumuseţea acelui loc, pe care îl înstrăinase fără a-şi petrece prea mult timp acolo şi a se familiariza cu toată frumuseţea şi farmecul naturii ce se întindea de jur împrejur ca într-o poveste.

Consultându-şi ceasornicul delicat, probabil din aur, care îi împodobea încheietura subţire a mâinii, opulenta domniţă îşi exprimă îngrijorarea cu privire la ora plecării.

- Haidem! zise ea. O ultimă plimbare împreună prin superba grădină şi îl apucă pe Emanuel pe după braţ lipindu-se de el într-un fel anume.

Obrajii lui se acoperiră instant de o roşeaţă vie.

O tăcere adâncă domni câteva clipe, după care făcându-şi curaj zise:

- Doamnă Lidia! v-ar deranja dacă mi-aţi destăinui în ce împrejurări a-ţi cunoscut-o pe vechea proprietară a casei?

- A nu ...! cum să mă deranjeze.

Pe doamna Casandra am cunoscut-o acum cinci ani la un spectacol de teatru.

Ne-am aşezat una lângă cealaltă fără a ne cunoaşte.

Am comentat împreună pe parcursul piesei şi ne-am amuzat atunci când a fost cazul. Apoi după spectacol am mai petrecut ceva timp împreună. Atunci mi-a povestit despre această proprietate, de care eu am fost interesată

imediat, mai ales că preţul ei nu era chiar aşa de mare. A rămas să ne întâlnim a doua zi pentru a discuta mai pe îndelete şi în plus avea să aducă şi ceva fotografii cu proprietatea în cauză.

Ne-am întâlnit a doua zi şi studiind acele fotografii cu casa, am rămas fascinată de toată frumuseţea ei şi mi-am dat seama că nu trebuia să ratez ocazia de a o cumpăra. M-a îndemnat să dau o fugă până aici şi să o văd cu ochii mei. Şi aşa am şi făcut. În următoarea zi m-am prezentat la faţa locului. Totul era aşa de mirific exact ca în fotografii. Doamna Rodica nu se afla pe aici şi nici câinele, aşa că ne-am cunoscut mai târziu. Apoi m-am întâlnit din nou cu Casandra în vederea cumpărării. Ea era o fire mai tăcută.

Nu povestea prea multe despre viaţa ei intimă. Ştiam însă, tot de la ea, că purta pe umeri o frumoasă vârsta de aproape 60 de ani.

Avea părul cenuşiu şi o siluetă foarte plăcută. Pielea feţei îi era fină şi părea mult mai tânără pentru vârsta ei.

Pot să spun că arta învinsese natura umană.

Dar totuşi purta în sufletul ei o suferinţă ascunsă. Era singură. După ce mi-a vândut casa, ea mi s-a destăinuit, spunând că în tinereţile ei se îndrăgostise de un tânăr tare chipeş, însă el nu ştia acest lucru.

El însă a dispărut. Nici ea nu ştia unde. A încercat apoi să-l uite, dar nu a reuşit.

Aşa că, a rămas cu acele regrete, că nu a avut curajul să-i spună atunci când a fost momentul, despre dragostea ascunsă ce i-o purta.

Locuia într-o mică garsonieră în apropierea gării. Acum locuieşte altcineva acolo.

- Păi cum! de ce? o întrerupse el curios.

- Acum un an, probabil acele suferinţe ce le avea în suflet şi poate şi altele au răpus-o.

Conştientă, a chemat la ea o vecină şi ia spus că simte cum o lasă puterile şi crede că nu mai are mult de trăit.

S-a lungit apoi în pat şi a adormit definitiv.

- După moartea ei primăria a vândut garsoniera.

- Mai multe amănunte nu cunosc.

De pe acum faţa lui Emanuel se preschimbase şi o tristeţe profundă îi apăsa sufletul.

Lidia care totuşi în ascuns îl cam sorbea din priviri îi observă transformarea şi-l întrebă:

- Dar văd că eşti foarte marcat de cele auzite! ai cunoscut-o cumva?

- A ...! nicidecum.

Aşa sunt eu mai emotiv; mă întristează întotdeauna soarta oamenilor.

- Mi-ar plăcea să am un prieten ca tine, adăugă ea şi cuprinzându-l pe după umeri îl sărută pe ambii obraji.

- Acum trebuie să plec.

- Rămâi cu bine dragul meu şi dacă ai drum pe la Iaşi caută-mă negreşit; uite mă găseşti la această adresă; şi scoţând din poşetă o carte de vizită i-o înmână, după care îi trase o ocheadă şi adăugă râzând:

- Sunt singură ...!

- Ai umple un gol din sufletul meu rămas neastupat.

Obrajii ei se îmbujorară căpătând o culoare roşie, purpurie, aidoma trandafirilor din grădină.

Emanuel nu scoase niciun cuvânt ci doar zâmbi apoi o însoţi până la maşina cu care veniseră, un Mercedes-Benz, de culoare roşie.

Primarul şi notarul se urcară în spate, iar Lidia la volan.

Îi mai aruncă încă o privire şăgalnică, apoi zâmbindu-i acceleră şi porni cu viteză spre ieşirea din curte. Îi făcu şi el subtil cu mâna apoi după ce maşina se pierdu în lungul drumului, respiră uşurat, privind acum la valoroasa lui achiziţie. În capătul aleii însă, dădu cu ochii de Rodica, care înhămată la două valijoare, se pregătea de plecare.

– Ce faceţi domniţă! unde vă grăbiţi să plecaţi?

– Gata domnul meu! i se adresă ea hotărâtă.

Mi-am terminat treaba pe aici iar acum merg şi eu să-mi văd de ale mele.

– Ei cum aşa! chiar aşa de repede? staţi puţin că am ceva pentru dumneavoastră.

Şi intrând în casă merse la geanta diplomat şi luă din ea două sute de dolari, apoi alergă în curte.

– Doamnă Rodica! vă rog să primiţi această atenţie din partea mea; nu mă întrebaţi de ce; vă rog doar să-i primiţi, fiindcă îi meritaţi din plin.

Rodica primi banii apoi îl îmbrăţişă drept mulţumire.

El o privi în ochi cu duioşie, ca şi cum s-ar fi despărţit de cineva cu care îşi împărţise necazurile şi bucuriile întreaga viaţă. Ea îşi ridică cele două valijoare, apoi însoţită de el, dar şi de câine, părăsi acel loc, totuşi cu resemnare

deoarece acolo îşi petrecuse o perioadă destul de lungă din viaţa ei. Apoi el o însoţi cu privirea până când silueta ei se pierdu dincolo de marginea pădurii.

Rămas singur, porni agale pe alea pietruită, cu gândul de a intra în casă şi să cerceteze apoi fiecare colţişor al acesteia. Aşa şi făcu, însă când ajunse în dreptul tabloului se opri şi îi cercetă amănunţit fiecare detaliu.

Întinse mâna şi atinse cu degetele lucrătura fină a ramei, apoi urmări acea împletitură în spic de grâu a modelului ei, o reuşită artistică impresionantă pe care numai un meşter bun putea s-o realizeze.

Pe marginea de sus a ramei, el descoperi pusă acolo mai la un colţ o cutiuţă mică, îmbrăcată în catifea de culoare purpurie.

Împins de curiozitate luă de la masă un scaun, îl aşeză în dreptul tabloului, se urcă pe el, apoi luă de pe ramă cutiuţa.

O deschise pe loc. În ea strălucea un inel de logodnă, din aur, având incrustat pe el un diamant în formă de romb.

Coborî de pe scaun şi se aşeză pe canapea privind întrebător la acea bijuterie.

Cu siguranţă a fost al Casandrei.

Poate i l-a dat impresarul atunci când a cerut-o în căsătorie, îngână el, însă îşi aducea bine aminte că ea nu purta un asemenea inel pe deget atunci când a întâlnit-o.

Sau poate şi l-a făcut singură cadou, atunci când s-a îndrăgostit de acel tânăr, îşi mai imagină el şi închise la loc cutiuţa, apoi o aşeză pe pian.

Mai privi încă o dată prin acea marea încăpere şi parcă liniştea aceea sinistră îi dădea o senzaţie de temere. Nu mai locuise până atunci într-o casă aşa de spaţioasă. Se învăţase cu aglomeraţia şi zgomotul oraşului. Oricum nu avea de gând să rămână acolo peste noapte. Trebuia să-şi aducă de la Iaşi acele lucruri pe care le cumpărase de la anticar, de fapt ce îi mai rămăsese din ele, apoi nu ar fi încercat să se aventureze din nou într-o călătorie spre universul Casandrei fără acele articole de îmbrăcăminte cu care se întorsese de la ea.

Nu mai stătu mult pe gânduri, aşa că luă de pe masă diplomatul şi părăsi încăperea. O ferecă apoi cu imensul lacăt ce se afla acolo agăţat într-unul dintre belciuge şi se grăbi să coboare scările. În curte dădu cu ochii de lăţos.

Se aplecă asupra lui şi îi vorbi precum unui om:

– Eu am să lipsesc ceva vreme! las totul în grija ta; să fi un paznic de nădejde şi când mă întorc te voi răsplăti pe măsură.

Lăţosul scoase un lătrat scurt semn că a înţeles mesajul, apoi merse şi se aşeză pe preşul din dreptul uşii.

Emanuel se porni la drum cu paşi grăbiţi, nedorind să-l prindă cumva înserarea pe acolo.

Printre crengile înverzite ale copacilor soarele reuşea să mai strecoare timid câte o rază palidă de lumină. El scurtă drumul şi o apucă pe cărarea din pădure, bine cunoscută şi bătătorită de paşii lui încă din copilărie, până ajunse la pajiştea înverzită, împânzită de năsturaşi şi viorele. De acolo şi până la şosea nu mai era cale lungă.

Apucă în fine a merge în grabă pe şoseaua care parcă la acea oră părea pustie şi nu se opri decât în faţa staţiei de unde trebuia să ia microbuzul. Nici n-a observat când a trecut prin faţa căsuţei lui. Oricum nu avea de gând să se oprească pe acolo. Altele erau acum gândurile lui.

Când geana soarelei începuse să adumbrească, el se afla deja în microbuzul care gonea mâncând pământul către Iaşi.

Din când în când, pe alocuri, Fata Morgana îşi făcea şi ea subtil apariţia, pe asfaltul neted al şoselei.

IX

Pe cãrarea destinului

Rex, lăţosul, rămăsese nemişcat pe preşul din faţa uşii şi doar îşi petrecuse cu privirea noul stăpân.

Trecuse şi noaptea iar el păzise cu străşnicie obiectivul luat în primire.

Coborâse doar câteva secunde ca să se dezmorţească, furişându-se în spatele unor tufe ca să se uşureze, apoi se reîntoarse degrabă la post.

Cei drept îi cam chiorăiau maţele de foame. Însă îşi aşeză botul pe labe şi aşteptă în continuare cuminte, probabil cu gândul la recompensa pe care avea s-o primească.

Soarele era către amiază când un huruit îi zgândări auzul apoi văzu cum o maşină se opri în dreptul casei.

Lăţosul sări de la locul lui şi se repezi spre ea lătrând de mama focului.

Se linişti în momentul când îşi văzu stăpânul coborând.

Atunci începu să-şi manifeste bucuria sărind în jurul lui.

Emanuel se aplecă asupra lui şi îl mângâie pe cap lăudându-l.

– Bravo băiete! știam eu că eşti un prieten de nădejde.

Scoase apoi dintr-o sacoşă câteva bucăţele de carne cumpărate special pentru el şi i le puse pe tava din care se ospăta de obicei lăţosul.

Acesta se apropie şi începu să înfulece cu plăcere din recompensa primită. Între timp Emanuel scoase din portbagaj bagajele apoi le cără rând pe rând în salon şi le aşeză într-un loc mai liber al acestuia. Taxiul cu care venise plecă iar el ieşi în curte pentru a o cerceta mai

amănunţit, mai ales în spatele conacului unde nu apucase să vadă nimic.

Lăţosul înfulecase de mult bunătatea de carne, iar acum după ce-şi potolise şi setea îşi întâmpină stăpânul lingându-se pe bot, apoi îl însoţi îndeaproape prin tot locul.

În spatele conacului, Emanuel descoperi o uşă mare din lemn vopsită în verde, care probabil făcea intrarea într-o pivniţă de sub casă.

Curios apasă clanţa. Uşa se deschise scoţând un scârţâit de balama ruginită. Când dădu să intre îl întâmpină lucrarea vastă a unui păianjen care îşi ţesuse pânza ca o perdea acolo dincolo de uşa pivniţei. Îndepărtă cumva acea pânză şi înaintă un metru în interiorul întunecat al acesteia. Nu putu însă să răzbească cu privirea prin toată încăperea deoarece întunericul făcea imposibil acest lucru. Căută să vadă dacă se află cumva un întrerupător aplicat pe perete cu gândul că poate se află vreun bec electric în interior, însă degeaba.

Probabil că nu au tras lumină electrică până aici, spuse el cu voce tare, parcă adresându-i-se lui Rex, care îl însoţise până acolo şi se oprise în dreptul uşii. Se lăsă păgubaş pentru moment gândind că o să vină altădată cu un felinar ca să-i cerceteze interiorul. Închise uşa pivniţei şi apucă să se plimbe pe acolo admirând cu plăcere acea privelişte minunată care înconjura curtea plină de flori şi de verdeaţă, dorindu-şi parcă, ca lângă el să fie şi Casandra.

Ar fi fost minunat ca ei doi să se bucure împreună de toată frumuseţea naturii de acolo.

Gândul la ea îi curmă acea plimbare şi se hotărî să intre în casă. Era pregătit să intenteze la o nouă călătorie. Îi ducea dorul. Era sigur că îi va reuşi negreşit această nouă încercare, fără a depune prea mare efort, mai ales că se afla în casa ei. De aceea nu-şi făcea mare griji cu pregătirea. După cum spunea şi profesorul el nu avea nevoie de prea multă pregătire.

Fusese născut cu această abilitate şi nu-i trebuia decât o inimă pură, o minte limpede iar el deţinea acest control.

Prima oară fusese mai greu deoarece el nu se concentrase destul de mult însă nici nu ştiuse cum să procedeze.

– Să fi cuminte Rex! i se adresă el lăţosului înainte de a intra în casă.

Acesta scheună şi îşi privi stăpânul cu ochii lui mari şi rotunzi, semn că a înţeles mesajul.

Simţea el însă că ceva se va întâmpla, era puţin agitat.

Scheună din nou, după care se duse şi se aşeză în dreptul cuştii, cu botul pe labe dar cu privirea spre bunul lui stăpân, care din doi paşi urcă cele câteva trepte apoi se pierdu în spatele uşii masive din lemn a casei.

Gongul pendulei răspândi în salon sunetul lui grav.

Emanuel îi privi cadranul. Limbile mari de culoare neagră indicau ora cinci după amiaza. Era vremea să se pregătească pentru o nouă aventură. Avusese grijă să spele şi să apreteze cămaşa dar şi pantalonii cu care avea să se îmbrace, aceleaşi piese de îmbrăcăminte cu care

venise de acolo. Se îmbrăcă fără nici o grabă. Îşi trase pe el pantalonii, se încălţă, îşi îmbrăcă şi cămaşa apoi se privi în oglindă.

Îşi zâmbi. Era destul de chipeş.

Casandra parcă îl privea şi ea zâmbiloare de acolo din tablou.

Instinctiv se întoarse şi el privind-o.

– Aşteaptă-mă că vin draga mea!

Nu bănuia el că ea se mutase în acel conac, acolo în timpul ei, ci se gândea că va ajunge el cumva la Iaşi ca s-o întâlnească.

Cu certitudine nu o voi mai găsi la hotel, însă cu siguranţă prietenul meu de la recepţie mă va ajuta să aflu unde locuieşte. Voi face eu într-un fel ca s-o întâlnesc, fără a fi observat de aghiotanţii lui Roberto.

Nu apucase să inspecteze întreaga casă şi se limitase doar la acel salon spaţios, dar totuşi îşi zicea el că nu ar fi rău să dea o raită prin camerele de la etaj. Se avântă către scările interioare care făceau accesul până acolo, însă în calea lui întâlni pianul, care-i trezi interesul mai ales când dădu din nou cu ochii de acea micuţă cutie învelită în catifea purpurie.

Se opri şi o ridică de la locul ei apoi o deschise şi privi din nou cu acelaşi interes la splendidul inel aflat acolo în interiorul ei, ca o comoară bine ascunsă într-un cufăr.

Toate gândurile lui zburară atunci spre iubita lui şi se vedea dăruindu-i acel inel, invitând-o să-şi petreacă alături de el întreaga ei viaţă.

Fu ispitit atunci de fildeşul clapelor, care-l chemau să le atingă. Băgă în buzunar cutiuţa, după care se aşeză pe scaun în dreptul pianului şi cu degetele lui fine ca ale unui artist începu să-i mângâie clapele. Acordul lor îi încânta auzul. Ştia destul de bine să cânte la acel instrument, aşa că se dezlănţui şi începu a-şi plimba lin degetele pe clapele fine ale acestuia, iar salonul se umplu de vraja muzicii.

Prin el, marele maestru Verdi îşi făcea cunoscută muzica, în acel colţ de lume cu aria Rigoletto, „La dona e mobile", care răsuna în tot salonul dar şi dincolo de el, rezonând prin toată imensitatea curţii de afară.

Emanuel se lăsă cuprins de acea magie a muzicii, lăsând-o să-i inunde tot trupul.

Ochii lui erau închişi şi fără să clipească atingea clapele trăind la intensitate maximă acel moment în care şi-o imagina pe iubita lui, Casandra, stând sprijinită de coada pianului şi admirându-l.

El o privea parcă aievea, zâmbindu-i cu dragoste, dedicându-i acea melodie. Ea la rându-i îi arunca gingaşe priviri lăsând să se înţeleagă acele sentimente ale iubirii ce le avea pentru el.

Dragostea plutea în aer, iar el visa cum merge şi o strânge în braţe.

Un sărut pasional dădu frâu sentimentelor. Sunetul muzici era absent acum pentru el.

Însă cânta.

Cânta în continuare cu aceeaşi pasiune.

Degetele lui continuau să se plimbe armonios pe clapele pianului. Prelungise cu mult acea arie muzicală pe care el însă nu o mai auzea. Şi continua, continua să viseze.

Dar deodată Casandra se făcu nevăzută din braţele lui.

Privea în jur şi ea nu era nicăieri. Revăzu apoi din nou scena despărţirii lui de ea în acea frumoasă dimineaţă la hotel. Sufletul i se mâhni iar pe obraji i se prelinseră două lacrimi cristaline. Mâinile îi rămaseră nemişcate pe clapele pianului. O tăcere adâncă inundase salonul. O tăcere care fu întreruptă de tic tacul regulat al pendulei care părea că dintr-o dată căpătase o rezonanţă deosebită. Emanuel deschise ochii plânşi şi o privi. Era ora 6" după amiaza.

Trecuse aproape o oră de când cântase neîntrerupt, combinând muzica cu acele trăiri care deja deveniseră o obsesie, nemaiputând trăi fără ele. Se ridică de pe scaun cu gândul de a-şi continua incursiunea prin camerele de la etaj şi se avântă să urce scările. Dar se opri brusc când observă că prin încăpere interveniseră ceva schimbări. Îşi înteţii atenţia şi remarcă că pe masă, într-o glastră de cristal se aflau puse flori proaspete de câmp. Bagajele cu care venise de la Iaşi dispăruseră cu desăvârşire. La fel şi actul de vânzare cumpărare al casei pe care el cu mâna lui îl pusese acolo pe măsuţa de lângă canapea.

Era nedumerit de ceea ce vedea.

Oare s-a întors Rodica şi a făcut ceva ordine pe aici?! gândi el. Oricum nu aş fi simţil-o! la cât de concentrat am fost asupra trăirilor mele, apoi a muzici; nici nu aveam cum să o aud!

Tensiunea deveni şi mai intensă când îşi dădu seama că şi uşa de la intrare era larg deschisă.

E clar! cu siguranţă Rodica şi-a uitat ceva pe aici şi s-a întors să îl ia; şi pentru că este o doamnă cumsecade nu a cugetat să mă deranjeze.Tresări când de la etaj se auzi un zgomot de uşă trântită, probabil în grabă de cineva sau cel mai posibil de la curentul care se formase între încăperi.

Apoi se auziră paşi repezi şi grăbiţi îndreptându-se către scara de lemn. Îşi ridică privirea într-acolo şi rămase înmărmurit. Persoana care îşi făcu imediat apariţia, nu era altcineva decât Casandra, care la rândul ei rămase stană de piatră.

Probabil muzica venită de la pian o speriase.

Ştia că se afla singură, aşa că într-un suflet ieşise să vadă ce se întâmplă. În graba ei trântise uşa de la cameră.

Acum se priveau fără suflare, parcă erau două statui puse faţă în faţă.

Atunci, Emanuel realiză că fără prea mare efort ci doar cu gândul la iubita lui se teleportase fără să-şi dea seama, mai devreme decât îşi propusese el să facă acea nouă încercare, în acelaşi conac dar în altă perioadă de timp.

Exact în perioada când ea îl părăsise pe Roberto şi se mutase singură la conac. Îşi auzea pulsul bătând la unison şi şi-ar fi dorit să urce cele câteva trepte care îl despărţea de ea şi să o îmbrăţişeze apoi să o sărute.

Dar privind spre chipul ei, constată schimbările de expresie succesive, care nuanţaseră delicata ei fizionomie; la început stupefacţia, apoi teama şi pentru o clipă oroarea.

După aceea indignarea coloră cu un val de sânge paloarea provocată de surprinzătoarea apariţie neaşteptată. Până la urmă o rază inopinată de ironie amestecată cu o lumină de tandreţe înţelegătoare, mascară emoţiile mai violente şi intonară calmul şi pacea.

Această tăcere prelungindu-se într-un chip anormal, rupse cu încetul tensiunea extremă la care ajunseseră cei doi protagonişti şi readuse emoţia lor la un ritm firesc.

Până la urmă ea vorbi cea dintâi.

Absoluta stăpânire de sine pe care o dovedea timbrul armonios al glasului ei, avu asupra lui efectul unui duş rece.

– Înainte de toate te rog să-mi dai o explicaţie convingătoare despre tot ce se întâmplă, cum ai apărut din nou aşa dintr-o dată, dar şi despre dispariţia aceea neaşteptată.

– Cine eşti de fapt?

Emanuel prinse puţin curaj şi ieşind din starea de tensiune în care se aflase, îi relată pe scurt o mică parte din cele ce i se întâmplase atunci când vizitase pentru prima oară conacul, cum se îndrăgostise nebuneşte de chipul ei din tablou, apoi prima încercare a lui de a călători în timpul ei pentru a o întâlni, cauza dispariţiei lui din camera de hotel şi apoi cum cumpărase acel conac numai ca să păstreze vii toate amintirile cu ea, dar şi pentru o nouă încercare de a se teleporta şi a o întâlni din nou.

– Am făcut totul pentru că te iubesc! poate că ţi se pare o nebunie, dar acesta este purul adevăr.

Apoi în timp ce urca treptele apropiindu-se de ea adăugă:

- Şi asta nu este totul draga mea! uite medalionul, îţi aminteşti de el?

Ajuns în dreptul ei, ea prinse acea jumătate de inimioară şi privind-o recunoscu inscripţia făcută de bijutier şi nu mai avu niciun dubiu asupra lui.

Un zâmbet fragil îi încolţi pe buze.

Casandra îndreptă numaidecât spre el doi ochi plini de bunătate şi compasiune.

Scânteia de ironie care până nu de mult luminase ochii ei se stinse brusc de parcă ar fi fost înecată într-un val de compătimitoare tandreţe.

- Emanuel! rosti ea şi glasul i se făcu dulce şi cristalin.

- Sunt de-a dreptul stupefiată, aproape că nu-mi vine să cred nimic din ceea ce-mi spui dar acum, mă simt mişcată dincolo de orice exprimare, în faţa acestei dovezi de devotament pentru persoana mea.

Apoi se aruncă de gâtul lui.

Lacrimile îi umbriră ochii, apoi mărturisi:

- Oh! Emanuel, dacă ai şti cât mi-ai lipsit! nici în visele mele nu credeam că o să te mai revăd vreodată.

- Te iubesc dragul meu.

- Mi-ai făcut un dar pe care nu voi înceta niciodată să-l apreciez. Îl voi pune deoparte într-un compartiment secret al memoriei mele, aşa cum un amator de bijuterii încuie într-o casetă un colier de perle sau de diamante scumpe.

Casandra îl cuprinse pe după gât şi îl sărută pe buze cu atâta patimă încât el se simţea în al nouălea cer.

Ea era pregătită pentru a fi iubită de un bărbat şi acela era el. Pregătită pentru ca focul înăbuşit din trupul ei să fie aprins apoi potolit.

Era hotărâtă să aparţină unui bărbat pe care să îl strângă în braţe noaptea, cineva care s-o îmbrăţişeze atunci când tresare sau are vreo supărare.

Din ochii lui albaştrii scăpară a se prelinge lacrimi generoase care în cădere atinse cu căldura lor umerii ei dezgoliţi.

Ea îl privi apoi cu tandreţe îi sărută o lacrimă rămasă pe pometele obrazului.

Asta îşi dorise şi ea, aşteptase destul acest fel de dragoste. Era mângâietoare şi plină de pace.

Dorise să împartă cu un bărbat acel fel de contopire, într-o singură fiinţă.

Umbrele nopţii întunecase încăperea. Casandra se dezlipi din braţele lui şi coborî în grabă scările.

– Vino! spuse ea şoptit.

Scoase apoi dintr-un dulap două felinare. În locul becului electric ea preferă de data aceasta să aprindă cele două felinare mari, cu sticla impecabil de curată.

Faţa ei solicita întreaga lui atenţie.

Era palidă şi lucioasă în lumina gălbuie a felinarului, înconjurată de norul întunecat al părului ei.

Avea ochii larg deschişi, întrebători ca şi cum toată istorisirea lui fusese de o extremă importanţă. Buzele ei erau umede şi tremurătoare de parcă tocmai fusese sărutată.

– Hai să mergem acum în bucătărie! îl îndemnă ea şi îi întinse un felinar.

El o urmă îndeaproape fără a scoate niciun cuvânt.

Doar o savura din priviri.

Felinarele luminară întreaga bucătărie lăsând să se vadă pe mijlocul ei o masă frumos aranjată. Pe centrul mesei trona o vază cu flori de câmp. Pe faţa de masă înflorată stăteau împăturite şerveţele în formă de triunghi. Lângă o farfurie de porţelan erau aliniate două tacâmuri din argint.

Aromele ce se răspândeau dinspre sobă erau delicioase şi îmbietoare.

Casandra agăţă felinarul deasupra mesei într-un loc creat special pentru el.

La fel făcu şi el.

O clipă ochii lor se intersectară din nou, apoi ea rosti:

– Am ţinut friptura asta în cuptor toată ziua la foc mic, ca să-i dea gust mai bun. Parcă special pentru această întâlnire neaşteptată.

– Are un miros plăcut! completă el.

Ea scoase din dulap încă o farfurie şi o aşeză pe masă, de partea cealaltă în dreptul farfuriei ce fusese dinainte pusă acolo, aşeză lângă ea şi tacâmurile, apoi îl invită să ia loc.

După aceea scoase din cuptor friptura aburindă împresurată cu mirodenii şi ierburi parfumate.

O puse pe un platou şi o aşeză pe masă. Îi luă farfuria şi în timp ce i-o umplea îl întrebă:

– Cum ai reuşit să te întorci la mine?

El începu ai povesti de-a fir în păr cum se întâmplase, dar mai ales că fenomenul se petrecuse atunci când îşi începuse repertoriul muzical la pianul ei aflat în salon şi când toate acele trăiri sentimentale îi inundase mintea şi trupul dorind din toată inima să fie alături de ea.

Mâncarea era delicioasă, aşa că el, în timp ce povestea înfuleca flămând din acele bucate.

De mult nu mai avusese o masă aşa de copioasă.

Ea observă şi îi mai puse în farfurie.

- Destul! o opri el, în timp ce o privea hipnotizat.

Era plină de vervă provocatoare şi veselă.

Mâinile ei se mişcau graţioase în timp ce îi punea în farfurie.

Lumini verzi şi aurii îi străluceau în ochi la fiecare mică pâlpâire a fitilului felinarului.

O buclă neagră cârlionţată îi atârna provocator, mângâindu-i obrazul. El era incapabil să-şi ia ochii de la ea, de la forma buzelor, de la culoarea ochilor, de la curbura gâtului, sau de la părul ei.

Toate acestea îl captivau în întregime.

Era cea mai plăcută cină din viaţa lui.

Ea abia că mâncase.

Doar îl asculta şi îl privea bucurându-se de prezenţa lui.

- Gata m-am cam săturat zise el aşezându-şi mâinile pe abdomen.

- O cafea mai merge? îl întrerupse ea surâzătoare.

- Doar un strop gânguri el, în timp ce îşi ştergea gura cu un şerveţel.

Ea se ridică, duse farfuriile goale la chiuvetă şi se întoarse cu ceştile şi ibricul de cafea.

Îi umplu ceşcuţa îşi turnă şi ei pe jumătate în cealaltă şi se aşeză în faţa lui.

Băură cafeaua sorbindu-se din priviri.

El apucă să o întrebe ce a determinat-o să se mute acolo la conac.

Oftând, ea îi povesti toată discuţia ce avusese între ea şi Roberto, imediat dupa dispariţia lui şi cum se hotărâse ca în continuare să-şi ducă viaţa singură, renunţând la toată cariera ei artistică.

Şi discuţia nu se opri acolo deoarece ea începu să-i pună tot felul de întrebări cu privire la viaţa lui avută acolo în lumea lui din viitor.

– Emanuel! aş mai avea o singură întrebare sau mai bine zis o profundă curiozitate la care m-am abţinut să-i aflu răspunsul, dar totuşi doresc până la urmă să cunosc acest lucru.

– Ce curiozitate scumpa mea?

– Zici că aceea doamnă Lidia, cumpărase casa de la mine!

– Nu ţi-a povestit nimic despre cum arătam?

El îi luă mâinile catifelate în ale lui şi îi povesti cuvânt cu cuvânt tot ce aflase de la Lidia, care o caracterizase ca fiind o domniţă suavă şi încântătoare, cu multă vitalitate, caracter, spirit, fiecare trăsătură. Însă când ajunse la partea cu decesul ei, el începu a şovăi. Ea observă şi-l rugă a nu-i ascunde nimic. Atunci el îi povesti şi acea parte tristă a vieţii ei exact aşa cum îi relatase Lidia.

La auzul acelei istorisiri, Casandra scoase un zâmbet larg iar dinţii îi străluciră în lumina felinarului. Nu avea pe faţă nici urmă de tristeţe, ba din contră părea destinsă şi chiar veselă.

Însă pe faţa lui parcă se citea o amărăciune adâncă şi scoase un oftat din adâncul sufletului.

- Nu fi supărat dragul meu! îl încurajă ea. Înseamnă că mai am destul de trăit până o să mor din nou şi ridicându-se de la masa îl sărută uşor pe buze.

Nu-i mai păsa ei acum ce se va întâmpla cu ea peste 40 de ani. Era mai importantă prezenţa lui acolo, curmându-i suferinţa şi alungându-i singurătatea de care avusese parte până atunci. Faţa ei radia de fericire. Voia să trăiască prezentul şi să se bucure de fiecare secundă a vieţii doar alături de el.

- Eu o să urc în odaia de sus, dragul meu!

- Presupun că îţi doreşti să mă urmezi, nu! râse şi îl prinse de mână, trăgându-l după ea.

El o urmă întocmai ca un copil cuminte şi ascultător.

Ajunşi în odaie, ea merse şi aprinse veioza aşezată acolo pe o noptieră la capătul patului.

Întunericul camerei fu alungat parţial de lumina palidă gălbuie, emanată de sub abajurul veiozei. El rămase dincolo de pragul uşii urmărindu-i toate mişcările. Era fermecătoare aşa îmbrăcată cu gust şi cu eleganţă desăvârşită. Parcă nici nu avusese până atunci timp să-şi dea seama de acel lucru, iar acum îi acorda întreaga lui admiraţie. Purta o rochie de brocart greu, de culoarea

vişinei, iar în corsaj ca o făgăduinţă şi ca o provocare, înflorea de o culoare aidoma rochiei, un minunat trandafir.

Gâtul gingaş şi-l împodobise cu o zgărdiţă alcătuită dintr-un şirag de perle. Ochii lui străluciră ca două diamante în momentul când ea lasă să-i lunece de pe trup rochia, lăsând să i se vadă formele apetisante şi ademenitoare.

Nu se bucură prea mult de acea privelişte, deoarece ea îşi îmbracă cămaşa de noapte, din batist alb, simplu cu decolteu adânc şi cu mâneci lungi ce se legau cu şnur la încheietura mâinii. La guler era decorată cu trandafiri roşii brodaţi şi cu un şir îngust de dantelă.

Era simplă elegantă şi seducătoare.

Când o trase pe corpul ei gol, conturul se desenă clar prin materialul subţire. Corpul ei cerea acel ceva pentru care se pregătise mental. Dorea fierbinte să simtă căldura unui alt trup lângă al ei. Trupul unui bărbat. Braţele unui bărbat care să o cuprindă tandru. Un bărbat care să o iubească cu pasiune şi acela nu era altul decât Emanuel.

Pe el şi-l dorea.

El o privea ca fermecat. Parcă îi simţea chemarea, apoi, elegant, îşi îndepărtă de pe el hainele.

Ea îl privea la lumina difuză a veiozei. Nu fusese niciodată conştientă de atâta masculinitate.

Ochii lui erau incredibil de albaştrii, dar în seara aceea strălucirea lor părea să treacă direct prin ea, să o străpungă. Când îl privi apropiindu-se de divan culorile erau atât de bine demarcate încât albul era imaculat iar irişii erau tot atât de albaştrii ca cerul unei toamne târzii.

Aerul era încărcat de tensiune, de gânduri nerostite, de bătăi puternice de inimă.

Aflat deja la marginea divanului el se aplecă asupra ei.

Ea îşi ridică mâinile şi îl mângâie pe faţă. Vârfurile degetelor ei delicate alunecară peste faţa lui fină, familiarizându-i simţul tactil cu fiecare contur cu fiecare proeminenţă. Când mâna i se opri pe buze, el îi sărută degetele subţiri, apoi braţele lui se deschiseră larg pe spatele ei, o trase mai aproape şi îşi îngropă faţa în părul ei negru ca abanosul. Buzele ei calde şi senzuale îi atinse gâtul apoi şopti:

- Te iubesc Emanuel!

Gura lui o întâlni pe a ei chiar înainte ca ea să fi terminat de vorbit.

Fu o atingere uşoară a buzelor ca a unor petale de trandafir în briza uşoară a vântului de primăvară, apoi el deveni pasional. El fu copleşit la maxim, de gustul, de parfumul şi de gingăşia ei.

Îi înlătură cămaşa de noapte de pe unul din umeri apoi îşi lunecă mâna între trupurile lor înlăturându-i tandru veşmântul fin de batist.

Pielea ei goală, moale şi catifelată, o mângâia pe a lui.

Feminitatea ei îl învăluia de pretutindeni.

Emoţiile până atunci ţinute în frâu, izbucniră în clipa aceea, dar nu cu furie ci cu patimă. Ea se lăsă pierdută în îmbrăţişarea lui fermă şi savură gustul sărutului sau, apoi se pierdu în noianul de senzaţii care-i inundau trupul ca păraiele umflate de ploile repezi ale verii.

Raze de soare perlate răzbăteau prin fereastra bucătăriei, în timp ce ea prepara micul dejun. Lumina de culoarea untului împrumuta camerei un aspect plăcut şi îmbietor.

Fredona uşor o melodie în timp ce felia pâinea şi o punea în coşuleţul special pentru ea.

Radia de fericire.

Avea şi de ce.

Se opri însă din cântat, când îl văzu pe Emanuel apărând în cadrul uşii, doar cu pantalonii traşi pe el descheiaţi la betelie şi fără cămaşă.

El căscă lung dezgolindu-şi cele două şiruri de dinţi albi şi drepţi.

Îl lăsase să doarmă, iar ea se trezise ca de obicei dis de dimineaţă, pentru a-şi pregăti micul dejun.

Acum însă parcă bucuria ei era şi mai mare.

Avea să pregătească micul dejun pentru două persoane.

Îl privea cu luare aminte parcă fermecată de ceea ce vedea. Nu avusese timp să-l studieze aşa bine, iar acum era momentul potrivit să o facă. Aşa cum stătea el acolo în cadrul uşii, ea îi remarcă bustul atletic expus ca într-o ramă de tablou.

Umerii lui erau largi iar muşchii braţului se curbau şi se încolăceau netezi, viguroşi pe braţe.

Pieptul îi era acoperit cu o reţea de păr aspru, auriu, mai deschis decât culoarea uşor arămie a pielii.

Aproape pitite în acel covor auriu, se reliefau sfârcurile plate maronii uşor înflorate sub sărutul aerului răcoros al

dimineţii ce venea prin fereastra larg deschisă a bucătăriei. O singură dată îl mai văzuse în bustul gol, atunci în camera de hotel, însă nu avusese destul timp să-i admire formele aşa cum o făcea acum. Muşchii lui pectorali păreau opera unui sculptor. Era zvelt amplu, iar fiecare tendon era clar reliefat. Pieptul se continua cu un abdomen suplu. O linie îngustă de păr, ca o cărare lega pădurea de pe pieptul lui cu smocul care-i înconjura buricul. Era mai închis la culoare şi mai des acolo. Părea ca un tufiş ce ascundea în mijlocul lui o mică adâncilură.

Privirea ei urmări acea cărăruie până acolo unde ea se pierdea în V-ul format de marginile desfăcute ale pantalonilor. Curiozitatea ei se înteţi mai tare. Ar fi vrut sa descopere mai mult.

Oare de ce îşi ridicase pantalonii atât de sus? ciudat se gândi ea.

Se culcase cu acest bărbat pentru a doua oară şi totuşi era prima dată când îl vedea altfel decât complet îmbrăcat.

Se simţi plină de mândrie. Era magnific.

Frumos, auriu şi zvelt. Îşi muşcă uşor buza de jos. S-ar fi înfruptat din el ca din cel mai apetisant fruct, fără să se mai sature. Obrajii ei se îmbujorară atunci când îi întâlni ochii privind-o şăgalnic, cu acei irişi albaştrii ispititori.

Revenindu-şi din acea feerie în care intrase, ea prinse grai lăsându-şi glasul dulce cristalin să-i mângâie auzul, invitându-l să savureze din cafeaua aburindă care îşi răspândea aroma prin toată bucătăria.

– Bună dimineaţa dragul meu! cum ai dormit?

- Ia loc! micul dejun este gata.

El trase un scaun şi se aşeză.

- Neaţa! am dormit ca un prunc la pieptul mamei sale. Nici nu am simţit când te-ai ridicat de lângă mine.

Ea veni cu ceaşca de cafea, se aplecă peste umărul lui şi i-o aşeză în faţă. În acelaşi timp buzele ei îi lăsă o caldă sărutare pe ceafă. El surâse şi întorcând capul spre ea o privi tandru apoi o ispiti.

- Tu cum ai dormit?

- Niciodată de când am venit aici nu am dormit aşa de bine. Singurătatea îmi provoca aproape în fiecare noapte insomnii. Tresăream la fiecare zgomot ce venea de afară.

Mă ghemuiam şi stăteam cu ochii pironiţi într-acolo de unde venea zgomotul. A fost un chin pentru mine.

Atunci el se ridică şi o îmbrăţişă tandru.

- De acum nu va mai fi nevoie să dormi singură. Voi fi aici lângă tine pentru a-ţi alunga orice fel de temere.

Ea scoase un oftat prelung, dar nu de tristeţe, ci unul de pace. Vorbele lui o linişise iar acum vedea în el un protector de nădejde.

Se aşezară din nou.

Mâinile lor se împreunară peste masă.

El îi sărută cu dragoste ambele mâini.

Privindu-i degetele subţiri şi delicate, îşi aduse aminte de cutiuţa purpurie.

Uitase cu totul de ea. Îşi duse o mână la buzunar şi se pipăi.

Spre fericirea lui ea se afla încă în buzunar.

Avusese norocul să o ia cu el în călătoria lui spre lumea Casandrei.

Îşi dorea acum să i-l ofere ei, ca inel de logodnă şi cerere în căsătorie, însă nu ştia cum să abordeze subiectul.

Sorbea din cafea puţin gânditor.

Însă ochii lui sclipeau de fericire.

Un vântişor rece pătrunse prin geamul bucătăriei şi mângâie ceafa golaşă şi delicată a Casandrei.

Ea îi simţi atingerea răcoroasă şi se ridică pentru a închide fereastra.

Acum era momentul în care el se putea decide.

O să îl ofer! îşi zise el.

Sunt convins că acest inel nu-i este cunoscut.

Cu siguranţă că ea, acolo în viilor şi-ar fi dorit să primească în dar acest inel, pe care totuşi şi-l făcuse cadou singură, gândind cu ironie că i-a fost oferit de tânărul căruia îi dăruise în ascuns inima.

Aşadar, se ridică de la masă şi scoase din buzunar cutiuţa.

Casandra care în acel moment se întorcea pentru a se aşeza la masă fu întâmpinată de el, care ca un adevărat Don Juan se aşeză pe un genunchi în faţa ei şi rosti:

− Aş dori din toată inima ca noi doi să ne legăm vieţile pentru veşnicie şi de accea te întreb dacă doreşti a-mi deveni soţie.

Deschise cutiuţa şi i-o întinse.

Micul diamant în formă de romb străluci în atingerea mângâietoare a unei raze de soare care pătrunsese prin geamul ferestrei.

Casandra, puţin intimidată de acel moment neaşteptat, privea când la inel, când la el.

Din ochii ei ca smaraldul începu a se prelinge câteva lacrimi.

El se ridică în picioare suspicios, crezând că nu a fost momentul potrivit pentru o asemenea abordare, sau poate că acel inel îi era cunoscut.

Însă nu era aşa cum gândea el.

Acel gest al lui o mişcase până la lacrimi.

Bineînţeles că îşi dorea din tot sufletul să-i devină soţie.

Erau lacrimi de fericire.

- Cum aş putea să refuz o asemenea ofertă; doresc din toată inima să-mi trăiesc viaţa alături de tine.

- Da vreau! vreau să devin soţia ta.

După ce îi şterse cu degetul o lacrimă caldă rămasă acolo pe obrazul ei fin şi îmbujorat, Emanuel luă inelul din cutiuţă şi i-l aşeză pe deget.

Acesta se potrivi de minune pe inelarul ei delicat.

O sărută apoi cu pasiune şi o strânse la piept. Inimile lor băteau la unison. Ea era în culmea fericirii. La fel şi el. Se petrecuse un lucru minunat. Erau acolo împreună. Erau ca şi căsătoriţi. Mai aveau un singur pas şi vieţile lor se vor lega aşa cum era firesc printr-o cununie religioasă.

Însă mai era până a purcede la acel act. Acum se bucurau de moment. Trăiau prezentul fără a se gândi la viilor.

Şi mai plină de viaţă de cum fusese până atunci, după ce se dezlipi din strânsoarea lui protectoare, doritoare parcă de o nouă aventură, îi propuse:

– Ce-ar fi să mergem la o plimbare prin poieniţa de lângă pădure?

– Sunt aproape patru săptămâni de când m-am mutat în acest loc, dar nu m-am încumetat să merg singură într-o asemenea plimbare.

– Şi drept să spun, miar fi fost şi urât.

– Acum însă, sunt destul de curajoasă ştiind că am lângă mine un asemenea cavaler.

– Sunt de acord să te însoţesc. Sunt neobosit în a-ţi îndeplini dorinţele şi chiar sunt curios să văd dacă aceste locuri sunt asemănătoare cu cele de acolo din timpul meu.

Acolo eu sunt familiarizat cu aceste plaiuri mirifice. Am copilărit pe aceste meleaguri şi de mic copil îi colindam maidanele şi pădurile. Am să te duc într-o poieniţă dragă mie. O poieniţă în care ai apărut şi tu, dar nu aievea, ci într-un vis de-al meu, înainte ca să te cunosc cu adevărat.

– M-ai visat înainte de a mă cunoaşte?! îl întrerupse ea mirată dar şi fascinată de ceea ce auzea de la el.

– Te-am visat! și erai într-adevăr aidoma ca acum.

Numai că lăţosul, câinele pe care nu de mult l-am adoptat acolo în viitor, care în visul meu te însoţea acolo în poieniţă, m-a pus pe fugă şi nu am apucat să spun nici măcar un cuvânt.

Acum eu şi lăţosul suntem cei mai buni prieteni.

L-am lăsat străjer de nădejde la conac. El este acum stăpân acolo. Cine ştie ce se va întâmpla cu el şi cu proprietatea. De el totuşi nu îmi fac prea multe griji, o găsi el ceva de mâncare pe la locuitorii comunei.

- Hai să mergem! îl scoase ea din starea de nostalgie în care intrase; este trecut de ora prânzului, iar vremea este tocmai bună de o ieşire în mijlocul naturii.

Şi ţinându-se de mână, cei doi se avântară în mica lor incursiune, savurând cu plăcere acele privelişti minunate oferite de natură în acel anotimp de primăvară.

Trecuseră câteva ore bune de când se aflau în plimbare, iar acum se întorceau voioşi mergând agale pe cărăruia pădurii, în drum către casă, însoţiţi armonios de cântul mulţimilor de păsărele care roiau prin coroanele înverzite ale copacilor.

Ea purta pe cap o coroniţă împletită din mlădiţe de salcă iar în mână ţinea un buchet de flori.

După cum se observa pe obrajii lor roşii ca bujorii, le priise acea plimbare. Apucase de pe acum să păşească pe aleea plină de trandafiri a curţii, când în spatele lor se auzi un zgomot de crengi uscate care se frângeau sub apăsarea unor paşi. Întoarseră imediat capul şi priviră într-acolo. Văzură cum o siluetă neagră se pierdea printre trunchiurile destul de groase ale castanilor, apoi huruitul accelerat al unui motor de maşină.

Cei doi se priviră întrebători.

- Cineva ne-a urmărit! zise ea rupând tăcerea.

- Cu siguranţă Roberto a trimis pe cineva ca să mă pândească.

Era prea frumos ca să se debaraseze de obiceiurile lui.

- Ce ne facem Emanuel? cu siguranţă el va veni aici în această seară, bineînţeles nu tocmai cu gânduri curate.

– Mă tem dragul meu! acest om nu are scrupule; mă tem că o să rămân din nou fără tine.

El va veni aici cu gândul să-ţi facă de petrecanie. El deţine acum şi acea bancnotă care a rămas aici atunci când tu ai dispărut.

După cum spuneai şi tu, ea ar fi putut să cauzeze trimiterea ta înapoi.

Tu spui că prietenul tău profesorul te-a asigurat că destinul a fost acela care a decis.

– Dar cine ştie.

– Îmi este tare frică. Nu vreau să te pierd din nou.

Începu apoi să plângă în hohote.

El o luă în braţe şi o încurajă.

– Calmează-te draga mea.

Tu ştii că eu am puterea de a mă teleporta.

Voi încerca din nou şi astăzi, asta până nu îşi face apariţia Roberto.

De data aceasta vreau ca să ne teleportăm împreună.

Şi dacă bunul Dumnezeu doreşte ca noi doi să ne legăm destinele, cu siguranţă vom reuşi. Acum este momentul să vedem ce ne-a pregătit destinul.

– Am un plan.

– Cu ceva vreme în urmă, să tot fie o lună şi ceva de atunci, aflându-mă în casa bunicilor, mi-am satisfăcut o veche curiozitate de a mea şi am căutat în lada de zestre a bunicii.

Acolo nu am descoperit ceea ce gândeam eu în copilărie şi anume o grămadă de galbeni strălucitori, ci două

costume populare de mire şi mireasă, iar într-o casetuţă am aflat o mulţime de bani care datau de prin 1917.

- Mergem acum în comună la casa lor şi-i întrebăm dacă nu are cumva să ne împrumute două costume de acel gen, spunându-le că am vrea să ne căsătorim, iar ca straie ne-ar fi drag să îmbrăcăm ceva tradiţional.

După cum am cunoscut-o eu pe bunica, nu cred că ne-ar refuza.

Bineînţeles că acum, atât ea cât şi bunicul sunt tineri şi nu ar avea de unde să mă cunoască.

Nu mai stătură mult pe gânduri şi amândoi ţinându-se de mână porniră într-un suflet către casa bunicilor lui.

Drumul până la casa lor păru doar la o aruncătură de băţ şi nu simţiră distanţa pe care o străbătură numaidecât.

Aflându-se în faţa porţi, Emanuel nu mai zăbovi în a cerceta locul şi decis bătu cât putu de tare în poartă.

- Cine este? se auzi de undeva vocea unei femei, care apăru de undeva din spatele casei.

- Bună ziua! spuseră cei doi într-un glas.

Emanuel privi femeia din cap până-n picioare şi recunoscu acelaşi chip al bunicii lui din tinereţe, văzut într-unul din tablourile agăţate pe peretele din camera lui.

Avea acum în jur de 33 de ani.

Era înaltă, zveltă, cu ochii mari, căprui, cu trăsături blânde şi delicate. Părea fără cusur şi avea o naturaleţe politicoasă.

- Bună ziua! salută şi ea apropiindu-se de poartă.

- Ce vă abate pe aici în prag de seară?

Casandra se gândi că ar fi bine să vorbească ea ca de la femeie la femeie şi îi spuse acesteia tot ce o învăţase Enmanuel.

- Nu vă fie cu supărare deranjul, am dori să vă întrebăm dacă aveţi la îndemână spre împrumutat două costume tradiţionale de mire şi mireasă.

- Ştiţi! noi doi vrem să ne căsătorim şi am dori ca la nuntă să purtăm acele straie.

Femeia ascultă cu luare aminte doleanţele tinerei, apoi pe un ton binevoitor exclamă:

- Ba uite că m-aţi nimerit! am primit ca zestre de la părinţii mei, exact ce vă doriţi.

Au fost ale lor.

Le-au purtat şi ei când s-au căsătorit, apoi şi eu cu soţul meu la nunta noastră.

Vi le împrumut cu drag.

- Nu vă cunosc, dar merg pe încredere. Văd că sunteţi o pereche frumoasă şi păreţi cumsecade.

- Dar unde locuiţi? că nu prea v-am văzut pe aici!

- Numele meu este Casandra şi locuiesc în conacul de la marginea pădurii.

- Iar el este Emanuel. Viitorul meu soţ. Este din Iaşi.

Acolo ne vom şi căsători.

- Aa...! Casandra! Artista! exclamă femeia încântată.

Am auzit de la oamenii din comună despre dumneata.

- Ee ...! atunci nu mai încape îndoială.

Dau fuguţa să vi le aduc până nu vine al meu de la muncă că el este mai cusurgiu şi se lasă convins mai greu.

Intră în casă şi numaidecât se întoarse ţinând în braţe cele două costume.

- Uite! luaţi-le şi să vă fie de trebuinţă.

- Mulţumim frumos! ziseră într-un glas cei doi; vi le înapoiem săptămâna viitoare.

- Acum trebuie să plecăm! că se lasă seara şi nu avem felinar cu noi ca să ne lumineze calea.

- Mergeţi în pace! Domnul să vă aibă în pază.

Cei doi se aşternură la drum, grăbiţi pentru a ajunge cât mai repede la conac şi să-şi pună pe ei straiele. El ceru Casandrei să-i dea lui straiele pentru a-i fi mai uşor ei să se mişte. Pe când le apucă dădu de ceva tare pus între ele. Când le desfăcu rămase surprins să vadă că acolo se afla şi casetuţa cu acei bani din 1917.

Femeia uitase de ea, iar în graba ei le dăduse şi caseta.

Este un semn bun! gândi el cu voce tare făcându-se auzit şi de ea.

Aceşti bani împreună cu straiele vor veni în ajutorul nostru facilitându-ne călătoria spre o lume în care vom scăpa definitiv de Roberto.

Între timp spionul lui Roberto ajunsese la Iaşi şi-l înştiinţase pe acesta de apariţia neaşteptată a pretendentului său la mâna Casandrei.

- Cum de a avut curajul să apară din nou! explodă acesta de furie.

- Trebuie să scap definitiv de acest individ. Dacă nu o pot avea eu pe Casandra, atunci nici el nu trebuie să intre în viaţa ei.

Scoase la iuţeală dintr-un sertar bancnota de 500 lei, o băgă în buzunar apoi ceru huliganilor să-l urmeze.

- Haide-ţi! să mergem.

Urmat îndeaproape de două dintre credincioasele lui slugi, se urcă în BMW-ul gata pornit şi puse pe şofer să accelereze cât poate el de repede către Dobrovăţ.

Cu asemenea maşină nu făcea mai mult de 15 minute până la conac.

- Mama lui! exclamă Roberto scrâşnind din dinţi.

Îl aranjez eu de n-o să se mai întoarcă veci. Scoase din buzunar bancnota, o întoarse pe o parte şi pe alta, apoi furios o rupse şi o făcu bucăţele.

- Nu! nu am să-l trimit înapoi de unde a venit, ci am să-l omor.

O să-l împuşc. Nu are cine să-l caute fiindcă nu-l cunoaşte nimeni. Aşa că nu o să mă acuze nimeni că am comis o crimă. El şi-a făcut-o cu mâna lui. Scoase apoi din torpedoul maşinii un revolver şi îi verifică încărcătorul.

- Este plin! adăugă el; o să i le descarc pe toate în inimă.

Ajunseseră deja în comună, iar acum maşina gonea pe şoseaua goală înspre conac.

Casandra şi Emanuel ajunseseră pe aleea din curte când văzură farurile aprinse ale unei maşini, proiectând lumina în întunericul serii care se lăsase pe neaşteptate şi apropiindu-se în mare viteză de conac.

Nu mai aveau timp să intre în casă şi să ia pe ei hainele.

Ea începu să plângă, şi în acelaşi timp îşi exprimă cu voce tare durerea:

– Emanuel! o să te pierd din nou.

– Şi dacă se va întâmpla acest lucru, o să mă omor şi eu.

– Linişteşte-te! vino după mine! o calmă el; trebuie să fi puternică, altfel vom fi descoperiţi.

Între timp maşina se opri în dreptul porţilor, iar cei trei împreună cu şoferul coborâră din maşină.

Roberto scoase revolverul şi urmat de cei doi gealaţi alergară în şir indian către casă.

Între timp Emanuel o luă pe Casandra şi fugi cu ea în spatele casei, unde ştia că se afla pivniţa.

Deja era întuneric beznă.

Noroc cu luna plină care tocmai îşi făcuse apariţia pe bolta senină a cerului şi le lumina cât de cât calea.

Ajunşi în dreptul uşii de la pivniţă, el apasă clanţa.

Uşa era încuiată.

Bâjbâi prin întuneric şi spre norocul lor cheia se afla în broasca uşii.

De prin casă se auzeau voci şi tropăituri. Roberto striga disperat către însoţitorii lui.

– Căutaţi peste tot! nu are cum să-mi scape.

– Nu este aici şefu! l-am căutat peste tot.

– Haide-ţi afară! răcni el disperat. Dăm noi de el.

Casandra auzea tot ce se vorbeşte şi acum era mai mult decât speriată.

Emanuel răsuci cheia în broască şi descuie uşa.

Scoase apoi cheia şi intrară, după care încuie uşa pe interior lăsând cheia în broască.

În pivniţa era beznă.

Cei doi se depărtară de uşă şi îmbrăţişaţi se lipiră de zidul rece şi neprimitor al pivniţei.

Straiele primite se aflau de pe acum în strânsoarea trupurilor lor.

Căutătorii cercetaseră curtea apoi găsiră uşa din spatele casei.

– Boss! strigă unul dintre indivizi; este o uşă aici.

Roberto se apropie la iuţeală.

Se auzi apoi cum clanţa uşii este zdruncinată cu putere.

– Este încuiată! se auzi o voce groasă ca de bariton.

– Spargeţi uşa! aici trebuie să fie; credea el că scapă de mine!

Se auziră apoi câteva izbituri în uşă făcând-o să se zdruncine din ţâţâni.

Cei doi tremurau.

Casandra nu se mai putea opri din plâns.

El o strânse în braţe cu putere.

Era pierdut.

Începu să spună în gând o rugăciune.

O spirit sacru. O dumnezeule. Tu care cunoşti gândurile noastre cele mai secrete, vizitează-ne acum în aceste clipe şi ne apără de aceşti răufăcători.

Deodată el fu cuprins de o frică ciudată.

Pentru prima oară în viaţa lui simţea desluşit prezenţa invizibilă a unei puteri ce făcea să-i tresară inima, apoi auzi o voce ce răsuna în adâncul fiinţei lui.

– Destinul Emanuel! destinul! răsună acea voce din interiorul lui.

Urmează-ţi instinctele.

Deodată se auziră două focuri de armă, care fuseseră trase în broasca uşii.

Emanuel crezu că acela îi va fi sfârşitul. O strânse şi mai tare pe Casandra în braţe.

Măcar să mor în braţele ei! îşi zise el.

Ea era epuizată.

Aproape că nu mai avea nici lacrimi să plângă.

Totuşi ar trebui să mă adun şi să mă concentrez la o ultimă scăpare se gandi el. Îşi imagină apoi, la fel ca şi în copilărie, atunci când îl prindea câte o furtună năprasnică prin pădure, că s-ar afla în casa bunicilor.

Acum își dorea să fie la adăpost de aceşti răufăcători.

O ultimă buşitură şi uşa pivniţei fu trântită de perete.

Fascicolele lanternelor luminară interiorul întunecos al pivniţei.

Roberto răcni furios.

- Unde sunt?! căutaţi-i!.

Cei trei alergară prin tot interiorul destul de spaţios al pivniţei şi găsiră undeva mai în spate un chepeng.

- Probabil au fugit pe aici! strigă unul dintre vlăjgani.

Săltară chepengul.

Acesta dădea undeva în grădină. Ieşiră în grabă din pivniţă şi alergară în curte continuând să caute prin toate cotloanele acesteia.

Rămaşi îmbrăţişaţi, Emanuel şi Casandra se aflau acum în linişte şi pacea unui spaţiu unde domnea bezna. El tinse să creadă că se află în casa bunicilor. Ori acel spirit,

ori frica îl ajutase ca şi altă dată să scape de pericolul care îl păştea.

– Am reuşit! îi şopti el la ureche Casandrei. Cred că ne aflăm în casa bunicilor mei.

– Problema este că nu ştiu în ce perioadă de timp suntem.

Ea se ghemui la pieptul lui, scoase un oftat prelung, apoi şopti:

– Slavă Domnului că a fost posibil acest fenomen şi ne aflăm încă împreună.

– Bine măcar că am scăpat de furia lui Roberto.

Cred că avea de gând să te împuşte.

Pe stradă se făcu auzit huruitul unei maşini şi o lumină puternică de faruri se proiectă pentru câteva secunde prin fereastră în cameră.

– Cu siguranţă este Roberto cu gaşca lui! șopti ea.

– Încă ne mai caută.

Lumina fugitivă a farurilor îi făcu să distingă acolo în cameră un pat.

– Să mergem şi să ne aşezăm! o îndemnă el.

– Rămânem aici peste noapte.

Vedem noi ce facem când s-o lumina de ziuă.

Se urcară uşor în pat fără a face prea mult zgomot, traseră peste ei o ţoală ce se afla acolo pe el şi îmbrăţişaţi, cu urechile ciulite la orice mişcare, fără a-şi mai spune nimic, rămaseră nemişcaţi în aşteptarea zorilor.

Dar cum oboseala din acea după amiază îi storsese de puteri, adormiră amândoi fără voie.

Un cântec prelung de cocoș, îi făcură să sară ca arşi din pat.

Zorii zilei se iviră pe neaşteptate iar ei dormiseră nedezlipiţi unul de celălalt. Lumina pură a dimineţii pătrunse în cameră prin fereastra destul de mare, făcându-i să desluşească fiecare obiect aflat acolo.

Emanuel recunoscu lada de zestre a bunicii care era aşezată la capătul patului.

Privi spre Casandra şi o întrebă:

- Ce ai făcut cu straiele? le-ai lăsat să cadă cumva acolo în pivniţă?

- Nicidecum! ele nu aveau cum să cadă deoarece erau strânse în îmbrăţişarea noastră.

Căutară prin cameră dar nici urmă de straie.

Se uitară şi prin pat dar nu erau nici acolo.

- Stai zise el! am o bănuială.

Se apropie de lada bunicii şi încercă să-i salte capacul.

Nu reuşi deoarece aceasta era încuiată.

Bagă mâna sub saltea unde ştia că s-ar putea afla cheia şi scoase de acolo săculeţul de iută.

Cheia era în el.

O luă de acolo şi descuie cu ia cufărul. Când săltă capacul rămase uimit. Cele două costume se aflau acolo aşezate la locul lor, așa cum le lăsase el în acel weekend și când curios umblase să vadă ce se afla în acea ladă.

Lasă capacul laviţei să cadă iar el alergă direct la fereastră, apoi la uşă.

Casandra nu înţelegea ce se întâmplă. Îl privea nedumerită cum se agită de colo, colo.

- Vino aici! o îndemnă el, apoi continuă:

- Dacă este ceea ce cred eu, înseamnă că amândoi am avut un destin minunat.

Cele două straie pe care bunica punea mare preţ nu au dorit să fie înstrăinate.

Ele erau comoara bunicii şi au vrut să se întoarcă la locul lor în lavită.

Cred că şi caseta este acolo. Odată cu ele am călătorit şi noi. Însă, cred că în dimensiuni diferite.

- Casandra! să nu te sperii. Cred că ne-am teleportat în timpul meu, adică în 1995.

Ea rămase surprinsă de ceea ce el îi relata cu atâta patos. Important pentru ea era că scăpase de Roberto.

El încercă să deschidă uşa care făcea ieşirea din casă şi după cum se aştepta aceasta era închisă. Îşi aduse aminte că bunica mai ţinea o cheie de rezervă deasupra tocului. Căută acolo şi prin praful aşezat de trecerea timpului descoperi cheia. Nerăbdător o vârî în broască şi descuie uşa.

Ieşiră în curte.

Pe stradă se auziră tropotit de cai.

El privi peste gard. La câţiva metri depărtare văzu o căruţă. Când privi mai atent îl recunoscu pe nea Traian.

O bucurie imensă îi inundă corpul.

O prinse pe Casandra în braţe şi cuprins de fericire o săltă de la pământ şi se învârti cu ea.

- Eşti în lumea mea! exclamă el.
- Nu trebuie să ne mai temem de niciun Roberto.
- Probabil că el ne caută şi acum.
- Să caute mult şi bine draga mea!
- Hai să mergem! să mergem la conac.

Destinul a vrut ca eu să-l răscumpăr pentru tine.

- Să mergem!

Casandra păşea alături de el. În sufletul ei se instalase liniştea şi fericirea.

Ochii ei priveau curioşi peste tot locul.

O lume nouă se deschidea de acum în faţa ei.

Era ca şi cum s-ar fi născut din nou într-o altă lume.

O lume în care de fapt ea îşi trăise anii senectuţii şi de care nu avea cum să-şi aducă aminte. Pornea la drum în această lume la vârsta de 25 ani. Evadase din trecut în viitor lăsând undeva pierduţi 40 de ani.

De acum aceasta era lumea ei.

Dar nu-i mai păsa.

Important era că se afla alături de el.

De marea ei dragoste.

Omul care apăruse aşa de nicăieri în viaţa ei.

Se priveau amândoi fără a mai scoate niciun cuvânt.

Chipurile lor zâmbitoare radiau a fericire.

Străbătură fără să simtă drumul până la conac.

Când poarta mare de fier se deschise, scoase din nou acel scârţâit strident care-i treziră simţurile lăţosului.

Acesta sări ca ars şi o luă la fugă în întâmpinarea celor doi, bucuros nevoie mare, la vederea lui Emanuel.

Se aflau acum în acea curte trei fiinţe fericite.

Şi poate peste ani vor mai fi şi alţii.

Depinde de rodul dragostei celor doi.

Profesorul avusese dreptate.

Destinul celor doi fusese pecetluit înainte ca ei să se nască.

Sfârşit

25- 02-2015

Eugen Baciu

Cuprins

Editura RBA MEDIA
ISBN 978-606-8327-42